

1888 - Β'.

14-16

1988-89

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ, 1888 — ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΝΗΜΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ίδρυσις ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1888

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Έν Ἑλλάδι φρ. 5. — Έν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἐτησία, ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρόμηται καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΣΕΩΣ»

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80

Χαρτοδέτου » 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου » 4 —

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
Ἄγγλοι (οἱ) ποτὲ δὲν κλαίουں	77	Μάρκος (ὁ) καὶ ὁ Κουκουρίκος	155
Ἀλχηστis (μετὰ εἰκόνας)	24	Μαῦρα χέρια (μετὰ 3 εἰκόνων)	167
Ἀπόφασis (ἡ) τοῦ Σδουράκη	93	Μέτρον τῆς ἀξίας δὲν εἶνε ὁ ἐξωτερικὸς ὄγκος	158
Ἀστικὸν Παρθεναγωγεῖον	15	Μὴ χειρότερα (μετὰ εἰκόνας)	120
Ἀχώριστοι (μετὰ εἰκόνας)	33, 52	Μικρά (ἡ) Δουκία	62
Ἀῦριον... αὔριον... (μετὰ εἰκόνας)	156	Μεταμορφώσεις Ιαί (μετὰ εἰκόνας)	187
Βασιλόπηττα (ἡ)	162	Μικρὸς μικρὸς (ὁ) ἄγγελος (μετὰ εἰκόνας)	113
Βιογραφία κοσσοφου (μετὰ εἰκόνας)	131	Ὁσος φιλόσοφος (μετὰ εἰκόνας)	136
Γενναῖος (ὁ) Δημήτριος	54	Ὅπως στρώσης θά πλαγιάσης (κωμωδία μονόπρακτος)	84
Γίδα (ἡ)	134	Ὅρσανό (τὸ) κορίτσι	22
Δημήτηρ καὶ Τριπτόλεμος (μετὰ εἰκόνας)	8	Παθήματα (τὰ) μαθήματα (κωμωδία μονόπρακτος μετὰ 2 εἰκόνων)	97
Δημητράκης (ὁ) θὰ εἶνε φρόνιμος (μετὰ εἰκόνας)	184	Παιγνίδια : Πόσοι μετετέθησαν ;	145
Δύο (τὰ) ἀρχοντόπουλα καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας	76	ὁ μάντις	186
Δύο (οἱ) υἱοὶ τοῦ βασιλέως	118	Παιδιά τετράγωνα (μετὰ εἰκόνας)	177
Ἐμβαλωματῆς (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)	12	Παιδικὸν πνεῦμα	15, 32
Ἐξω τοῦ ζαχαροπλαστείου	110	Παναγιώτης Κουρτίδης	160
Ἐργασία (ἡ) εἶνε μήτηρ τῆς εὐτυχίας	135	Παραγγέλματα	165
Θὰ γίνω ἰατρός	7	Παραμῦθι (τὸ) τοῦ κοῦκου (μετὰ εἰκόνας)	65
Ἱστορία νέφους	174	Παραμῦθι (τὸ) τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλωπούς	14
Ἰωάννης Καστέρας (Συνέχεια καὶ τέλος μετὰ 6 εἰκόνων)	6, 17, 37, 49, 74, 81	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 188	
Καλὴ χρῆσις τοῦ χρόνου	31	Πῶς ἔγιναν τὰ χρώματα	120
Καλλίτερα μὲ τὸ καλὸ παρά μὲ τὸ κακὸ	166	Σπουργίτης (ὁ) καὶ ὁ λύκος	47
Κερδάνιον (τὸ) (Συνέχεια καὶ τέλος μετὰ 22 εἰκόνων) 1, 27, 41, 57, 69, 88, 104, 121, 137, 149, 168, 182		Τρελλὸς (ὁ)	146
Κοπτὴρ (ὁ) τοῦ Ἰνδοῦ ἡγεμόνος (μετὰ εἰκόνας)	129	Ὑπὲρ τῶν ἐν Αἰγίῳ ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντων	15
Λύπη (ἡ) τῆς Μαρίας (παιδικὸς διάλογος)	171	Φαντασμένη (ἡ)	103
Μαγευμένη (ἡ) φλογέρα	102	Χωρὶς ἀνθρακα δὲν ὑπάρχει πῦρ (μετὰ εἰκόνας)	145

Ἀγάπα τὸν πλησίον σου	Σελ. 181	Νανούρισμα	1
Ἀσμάτιον	112	Ξύπνα, ξύπνα	
Γρηὶά (ἡ) καὶ τὸ παιδάκι	31	Προσυχὴ	
Δύστυχα (τὰ) παιδιά	40	Τράγος καὶ ἀλώπηξ	10
Ἡλιὸς καὶ βροχὴ	186	Χριστούγεννα (τὰ)	

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 33 εἰκονογραφίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε τόμον 13ον Σελ. 181).

Ἀφοῦ παρήλθον τὰς σκηνάς, οἱ δύο ἱππεῖς εἰσῆλθον εἰς στενὸν μονοπάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον μόλις ἠδύναντο νὰ βαδίσωσι καὶ οἱ δύο ὄμοι. Καθ' ὁδόν, ὁ Μεβρούκ διηγήθη εἰς τὸν ἀδελφόν μου ὅτι ὁ πασσάς, ἡ πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμοιότης παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ ἀποβῇ ὀλεθρία, εἶχε συλληφθῇ παρ' αὐτοῦ εἰς ἓν τῶν κυνηγιῶν των. Τότε τοῖς ὑπεσχέθη ἀντὶ λύτρων νὰ ἐπιτρέψῃ τὰ κυνήγια των εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

— Ἀλλὰ μόνον ὅτι ἔδωκεν ἐπιστήμῳ τὸν λόγον του, συλλαβὼν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἓνα ἐξ αὐτῶν, τὸν ἐκρέμασεν ἀνηλεῶς. «Παρέβη τὸν ὄρκον του, θὰ ἀποθάνῃ!» εἶπεν ὁ Μεβρούκ ἐπισφραγίζων τὴν διήγησίν του καὶ προσέθηκεν: «Προδότῃ, ἀχρεῖ!»

Φθάσας εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δάσους, ὁ κλέπτης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του. Ἐδείξεν

εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ, τείνων αὐτῷ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τὴν χεῖρα. «Μουσταφά, τῷ εἶπε, ἐγνωρίσθημεν κατὰ παράδοξον τρόπον, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε σὲ ἐφιλοξένησα καὶ τὸν μεταξὺ μας δεσμὸν μόνος ὁ θάνατος ἡμπορεῖ τοῦ λοι-

ποῦ νὰ θραύσῃ. Λάβε, φίλε, αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἂν ποτὲ εὐρεθῇς ἐμπερδευμένος εἰς καμμίαν ὑπόθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχεις ἀνάγκην καρδίας πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένου βραχίονος, στείλῃ μου το καὶ θὰ σπεύσω εἰς ἐνταμωσίν σου. Λάβε καὶ αὐτὸ τὸ βαλάντιον· ἡμπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ φέρῃς εἰς πέρας.

— Εὐχαριστῶ, γενναῖε Μεβρούκ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός μου. Δέχομαι τὸ ἐγχειρίδιόν σου, διότι ἐνδέχεται μετ' ὀλίγον νὰ λάβω χρεῖαν τῆς συνδρομῆς σου· ἀλλὰ χρήματα ἔχω ἀρκετά· τὸ βαλάντιόν σου δὲν μοῦ χρησιμεύει.

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε, ὁ Μεβρούκ τοῦ ἔσφιγξε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα καὶ ἀφήσας τὸ βαλάντιον νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐντὸς τοῦ δάσους, μετὰχύτητα ἀνεμοστροβίλου. Ὁ ἀδελφός μου ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τότε ἐκὼν ἄκων τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον τοῦ προσέφε-
ρεν ὁ φιλοξενήσας αὐτὴν, ἡ ἐλευθεριότης τοῦ δὲ τοῦ ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν, διότι τὸ βαλάντιον περιεῖχε μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ.

ΠΑΡΙΣΤΑΤΟ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ
Ο ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΚΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΛΥΧΝΙΑΝ
ΑΝΑ ΧΕΙΡΑΣ. (Σελ. 3).

Ἀφοῦ ἐγονυπέτησεν ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Ἀλλὰχ διὰ τὴν ἀπολύτρωσίν του, ὁ Μουσταφᾶς ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς κλέπτου, ἱππεύσας δ' ἐκ νέου, ὤρμησε τρέχων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Βαλσόρας.

Ὁ Λεζᾶχ ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ καὶ παρετήρει τὸν γηραιὸν Ἀχμέτ, ὅστις ἀπήντησεν ἀμέσως εἰς τὴν ἄφωνον ταύτην ἐρώτησιν:

— Ἐπειτα ἀπὸ ὅσα μᾶς διηγήθης, προθύμως μεταβάλλω τὴν περὶ τοῦ Μεβρούκ γνώμην μου. Συμφωνῶ· ἐφέρθη γενναίως πρὸς τὸν ἀδελφόν σου καὶ ἡ καρδιά του φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ξένη εἰς πᾶν ἀγαθὸν αἰσθημα.

— Ἐφέρθη ὡς καλὸς Μουσουλμάνος! ἀνεφώνησεν ὁ Μούλεη. Ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐτελείωσες τὴν ἱστορίαν σου, ἀγαπητὲ Λεζᾶχ· ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὲ ἀκούσωμεν ἀκόμη καὶ νὰ μάθωμεν τὴν συνέχειαν τῶν περιπετειῶν τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ πῶς ἐλύτρωσε τὴν ἀδελφήν σου Φατμέ καὶ τὴν μνηστήν του Ζωράϊδαν.

— Ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ προσέχετε εἰς ὅ,τι λέγω, ὑπέλαβεν ὁ Λεζᾶχ, ἐξακολουθῶ εὐχαρίστως τὴν διήγησίν μου, διότι πράγματι ἡ ἱστορία τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶνε ἀξιοθαύμαστος.

Τὸ πρῶτ' τῆς ἐβδόμης μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡμέρας, ὁ Μουσταφᾶς ἔφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὰς πύλας τῆς Βαλσόρας καὶ ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ μάθῃ, ἂν ἡ ἀγορὰ τῶν δούλων, ἡ ὁποία ἐγίνετο εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν κατ' ἔτος, εἶχεν ἀρχίσῃ.

— Ἐφθασες δύο ἡμέρας ἀργότερα, ἀφέντη, τοῦ εἶπον καὶ τὸν ἐλυποῦντο τόσοι περισσότερον διὰ τὴν ἀργοπορίαν αὐτὴν, καθόσον ἡ ἀγορὰ ἦτο λαμπρά. Τὴν τελευταίαν ἰδίως ἡμέραν, ἔφεραν δύο δούλας τόσοι ὠραίας, ὥστε ἔγεινεν ἂν εἶδος ἐπαναστάσεως μετὰ τῶν ἀγοραστῶν. Ἐφιλονείκουν καὶ ἐπάλαιον κυριολεκτικῶς διὰ νὰ ἰδῶσιν αὐτάς, ἐπωλήθησαν δὲ εἰς ὑπέρογκον τιμὴν.

Ὁ Μουσταφᾶς ἐζήτησε πολλὰς πληροφορίας περὶ τῶν δύο αὐτῶν ἐξαίσιων νεανίδων, περὶ τῶν ὁποίων ὅλοι ὠμίλουν μὲ θαυμασμόν καὶ ἐκ τῶν περιγραφῶν, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκαμνον, δὲν τοῦ ἔμεινε πλέον καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἦσαν αἱ ἀτυχεῖς τὰς ὁποίας ἐζήτηι. Ἐμαθεν ὡσαύτως ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὰς ἠγόρασε, κατῴκει τεσσαράκοντα ὥρας μακρὰν τῆς Βαλσόρας, ὅτι ὠνομάζετο Θιοῦλη-Κὸς καὶ

ὅτι ἦτο πρόσωπον παραδοξώτατον, πολὺ πλούσιος γέρων, ἀλλὰ πρὸ πάντων τρελλός. Ἐζῆ δὲ εἰς πολυτελὴ τινὰ κατοικίαν, πάσχωσαν ἀσθενστον δίψαν ἀπολαύσεων, ἀλλὰ κατατρυχόμενος συγχρόνως καὶ ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἔνεκα τοῦ ὁποίου συνεβουλεύετο πάντα ἀγύρτην ὃν συνήντα.

Κατ' ἀρχὰς ἐπῆλθεν εἰς τὸν Μουσταφᾶν ἡ ἰδέα νὰ ἱππεύσῃ καὶ τρέξῃ εἰς καταδίωξιν τοῦ Θιοῦλη-Κὸς, ὅστις προηγίτο αὐτοῦ μίαν μόλις ἡμέραν· ἀλλ' ἔπειτα ἐσκέφθη ὅτι αὐτός, ἀπλοῦς ἰδιώτης, δυσκολώτατα θὰ κατῴρθωνε νὰ πλησιάσῃ τὸν ἰσχυρὸν ταξειδιώτην, κυρίως δὲ ἀδύνατον θὰ τοῦ ἦτο νὰ ἀρπάσῃ τὴν πολύτιμον λείαν του.

Ὁ ἀδελφός μου, φύσει γόνιμον ἔχων τὴν φαντασίαν καὶ γονιμωτέραν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς ἐκ τῆς παρισταμένης ἀνάγκης, ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ἄλλο σχέδιον.

Ἡ ὁμοιότης του πρὸς τὸν πασσᾶν τῆς Ζουλέϊκας, ἔνεκα τῆς ὁποίας διέτρεξεν ἄλλοτε τόσοι μέγαν κίνδυνον, τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ παρουσιασθῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πασσᾶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θιοῦλη-Κὸς καὶ διὰ τοῦ στρατηγήματος τούτου νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν δύο νεανίδων.

Χάρις εἰς τὰ χρήματα τοῦ Μεβρούκ, συνεκρότησεν ἐπαρκῆ συνοδείαν ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἵππους. Ἀφοῦ δὲ ἐνεδύθη, αὐτὸς καὶ ἡ συνοδεία του, μεγαλοπρεπῆ φορέματα, ἔλαβε τὸν δρόμον τοῦ πύργου τοῦ Θιοῦλη-Κὸς, ὅπου ἔφθασε μετὰ πέντε ἡμέρας.

Ὡς ἀρχαῖος τοῦ Σουλτάνου ὑπάλληλος καὶ ὡς τοιοῦτος ἐκτεθειμένος, κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον, εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἀπαγχονισθῇ μίαν ἡμέραν, ὁ γέρων Θιοῦλης ἔτρεφε μέγαν σεβασμὸν πρὸς πάντα ὅστις ἔφερεν ἐπίσημόν τινα τίτλον. Ὑπεδέχθη λοιπὸν τὸν ἀδελφόν μου πολὺ φιλοφρόνως. Διὰ νὰ τὸν τιμήσῃ διέταξε τοὺς μαγείρους του νὰ καταβάλουν ὅλην αὐτῶν τὴν τέχνην καὶ ἀφοῦ τὸν περιέφεραν ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἰθούσαν, ἐπιδεικνύων εἰς αὐτόν ὅ,τι ὠραῖον περιελάμβανεν ὁ πύργος του, τὸν παρεκάλεσε μὲ πολλὴν ἀδρότητα νὰ μείνῃ ἐν αὐτῷ ὅσον ἤθελε.

Ὁ ἀδελφός μου ἀπῆλθε νὰ κοιμηθῇ μὲ τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας.

Ἐκοιμάτο πρὸ μιᾶς περίπου ὥρας, ὅταν ζωηρὸν φῶς, διερχόμενον διὰ τῶν παραπετα-

σμάτων τῆς κλίνης, τὸν ἀφύπνισεν αἰφνιδίως. Ἀνακαθῆσας ἐπὶ τῆς κλίνης του, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀλανοίκτους, ὁ Μουσταφᾶς προσεπάθει νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο ἀκόμη. Τρία βήματα μακρὰν αὐτοῦ, μὲ τὴν λυχνίαν ἀνὰ χεῖρας, ἀπαισίως μειδιῶν, παρίστατο ἐνώπιόν του ἡ φρικώδης μορφή τοῦ τερατομόρφου ἐκείνου ἀνθρωπίσκου, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ ἐντὸς τῆς σκηνῆς τοῦ Μεβρούκ.

— Ὁνειρεύομαι, ἐσκέφθη ὁ Μουσταφᾶς καὶ ἤρχισε νὰ τσιμπᾷ τὰ χέρια του καὶ νὰ τραβᾷ τὴν μύτην του διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ.

Ἀλλ' ὁ ἀνθρωπίσκος ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του.

— Τί θέλεις; τί κάμνεις αὐτοῦ; ἐφώναξεν ἐπὶ τέλους ὁ ἀδελφός μου μὲ μισοπνιγμένην φωνήν.

— Σιγώτερα, σιγώτερα, αὐθέντα, ἐπιθύρῃσεν ὁ νάννος, πρὸς τὸ συμφέρον σου. Διότι πιστεύω ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖς διόλου νὰ γνωστῇ ἡ ἀληθὴς αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἤλθες ἐδῶ. Τὴν αἰτίαν αὐτὴν τὴν ἐμάντευσα ἡ τὴν ἀνεκάλυψα ἐγώ, ὅπως θέλεις, καὶ ἤλθα νὰ σοῦ προσφέρω τὴν ἀσθενή μου συνδρομήν, ἂν θέλῃς νὰ τὴν δεχθῇς.

Ὁ Μουσταφᾶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀρθρώσῃ οὔτε λέξιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Ἐὰν δὲν εἶχα μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας κρεμάσῃ τὸν πασσᾶν, ἴσως ἡ ὁμοιότης σου πρὸς αὐτόν θὰ ἦπάτα καὶ ἐμὲ ἀκόμη! ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καιρὸν δι' ἀστείότητος.

— Πρὸ πάντων εἰπέ μου πῶς εὐρίσκεσαι ἐδῶ; ἀπήντησεν ὁ Μουσταφᾶς, καταθυμωμένος διότι ἀνεγνώρισθη.

— Θὰ σοῦ τὸ εἶπω, αὐθέντα, εἰς δύο λέξεις, εἶπεν ὁ νάννος. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ ὑποφέρω τὸν ὑπεροπτικὸν τρόπον τοῦ Κυρίου μου καὶ ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμε προκειμένου περὶ τῆς εὐγενείας σου μοῦ κατέστησεν ὅλως διόλου μισητὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποτελοῦς κλέπτου. Δὲν ἦτο ὅμως εὐκόλον νὰ γίνω ἀμέσως τίμιος ἄνθρωπος. Διὰ νὰ μὴ εἶνε πολὺ ἀπότομος ἡ μεταβολή, ἀπεφάσισα νὰ γίνω δεσμοφύλαξ καὶ κατάσκοπος. Καθὼς βλέπεις δὲ δὲν ἀπέτυχας, ἀφοῦ ἀνεκάλυψα τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου σου καὶ παρουσιάσθην προτῆτερα ἀπὸ τὴν εὐγενεῖαν σου εἰς τὸν αὐθέντην Θιοῦλην, τοῦ ὁποίου ἔχω

τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι δεσμοφύλαξ. Ἡ θέσις εἶνε καλὴ, ἀλλ' ἐγὼ φιλοδοξῶ μεγαλειτέραν ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἰδοὺ ποῖον σχέδιον ἐπενόησα διὰ νὰ ἐπιτύχω ὅ,τι ζητῶ. Βάζομεν φωτιά εἰς τὸν πύργον. Εἰς τὴν σύγχυσιν τῆς πυρκαϊᾶς, ἀρπάζομεν τὰς δύο αἰχμαλώτους καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς συνδρομῆς μου μοῦ δίδεις σύζυγον τὴν ἀδελφήν σου. Τί λέγεις; Ἀν θέλῃς καλὰ, εἰδ' ἄλλως πηγαίνω ἀμέσως εἰς τὸν Θιοῦλην καὶ τοῦ διηγούμεαι ὅ,τι γνωρίζω περὶ σοῦ. Λέγε· τί αποφασίζεις;

— Ἀθλίε! ἀνεφώνησεν ὁ Μουσταφᾶς μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐνέπνευσεν ἡ διήγησις τοῦ νάννου. Ἐγερθεὶς δὲ ἀποτόμως τῆς κλίνης του, ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐξεμπερδεύσῃ ἀμέσως μὲ τὸ ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον παρεμβάλλετο ἐμπρὸς του, ἀλλ' ὁ νάννος ὠλίσθησε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφῆκε τὴν λυχνίαν του νὰ πέσῃ χάμω ὅπου καὶ ἐσβέσθη καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ σκότος φωνάζων: «Κλέπται! λησταί!»

Ἡ θέσις τοῦ ἀδελφοῦ μου ἦτο φοβερά. Ἐπρεπε νὰ αποφασίσῃ γρήγορα τί θὰ κάμῃ, δὲν ἐσκέφθη δὲ πολὺ διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, διὰ νὰ σώσῃ τὰς δύο δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, ἔπρεπε νὰ σωθῇ αὐτὸς πρῶτον.

Νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν θύραν μετὰ τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ δυσειδὴς ἀνθρωπίσκος, ἦτο ἀδύνατον. Ὁρμησε λοιπὸν πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον εἶχε εἰκοσι πέντε ποδῶν ὕψος. Τὰ βήματα ἐπλησίαζον καὶ φῶτα ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ὁ Μουσταφᾶς θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φύγῃ. Δισταγμὸς δὲν ἐπετρέπετο· ὁ ἀδελφός μου ἐμάζευσεν μὲ σπουδὴν τὰ φορέματά του, ἔβαλε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὸ στόμα καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ κενόν. Ἡ γῆ, ἡ ὁποία προσφάτως εἶχε σκαφῇ, ἐμετρίασε τὴν ὁρμὴν τῆς πτώσεως. Τώρα ἔπρεπε νὰ πηδήσῃ ὑψηλὸν τεῖχος, τὸ ὁποῖον περιέφρασσε τὸν κήπον. Εὐτυχῶς κατῴρθωσε καὶ τοῦτο, χάρις εἰς τὰς προεξοχὰς τῶν λίθων καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὴν πεδιάδα.

Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον μικρὸν δάσος καὶ ἐκρύβη βαθέως ἐντὸς αὐτοῦ, κατάκοπον ἔχων τὸ σῶμα, ἀλλὰ ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον τὸ πνεῦμα· ὅσον τὰ ἐμπόδια συνεσωρεύοντο, τόσοι περισσότερον ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἠύξανε. Αἱ ἐπανειλημμέναι ἀποτυχῆαι ἔδιδον εἰς αὐτόν περισσο-

Π Ρ Ο Σ Ε Υ Χ Η

Πρὸς σέ, ὦ Πλάστα, αἶνεσιν
 Ἡ φύσις ὅλη ψάλλει.
 Μεγάλη σου ἡ δύναμις
 Ἡ δόξα σου μεγάλη.
 Ἡ ἀπειρος σοφία σου
 Τὸν κόσμον διευθύνει,
 Εὐγνώμων πρὸ τοῦ θρόνου σου
 Ἡ γῆ τὸ γόνυ κλίνει

Ὁ πλοῦτον χαριζόμενος
 Τελείων δωρημάτων,
 Τοὺς σέ πιστῶς λατρεύοντας
 Προστάτευε φυλάττων.
 Ὁ καταπέμπων ἀνωθεν
 Τὸ φῶς τῆς χάριτός σου,
 Θεέ, ἡμῖν παράτεινον
 Τὸ μέγα ἔλεός σου.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΤΖΙΝΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΗΓΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια ἔδε τόμον 13ον σελ. 177).

Ἐν τούτοις αἱ ὥραι παρήρχοντο καὶ ὁμως ὁ λέων δὲν ἐφαίνετο, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τοῦ Ἰωάννου, ὅστις τέλος ἐσυνήθισε καὶ ὁ φόβος τοῦ ἐμετριάσθη.

Μέχρι τῆς αὐγῆς ἠκούοντο οἱ βρυχηθμοὶ κατὰ τακτικὰ σχεδὸν διαλείμματα. Ἀμα δὲ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ διὰ μιᾶς ἔπαυσαν καὶ οἱ φοβεροὶ βρυχηθμοὶ καὶ οἱ ἄλλοι θόρυβοι καὶ κρότοι, καὶ ὁ Ἰωάννης ἡσυχάσας καὶ λησμονήσας τοὺς νυκτερινούς φόβους τοῦ ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτός.

Ὅτε ἐξύπνησεν ὁ Ἰωάννης, ὁ ἥλιος ἦτο πολὺ ὑψηλὰ, ὁ δὲ Φραγκίσκος εὐθυμος καὶ ζωηρὸς ἔπαιζε μετὰ τοῦ Ἀλῆ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι εἶχε λημονήσῃ τελείως τοὺς νυκτερινούς φόβους καὶ τρόμους τοῦ

Τὰ παιδιὰ ἠγέθησαν, ἐνίφθησαν εἰς τὸ ποτάμιον καὶ εἶπον τὴν προσευχὴν των καὶ ἠὺχάριστῃσαν τὸν Ὑψίστον διότι τὰ ἐφύλαξε τὴν νύκτα εἰς τὸν ἔρημον ἐκεῖνον τόπον, καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ἐξεκίνησαν διευθυνόμενα πρὸς τὸ ὄρος.

Τώρα πλέον ἔπρεπε νὰ σπεύσουν ὅπως ἠδύναντο, διότι αἱ σιτιοδόχαι των ἦσαν κεναὶ καὶ ἡ πείνα δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ φανῇ. Ἐπειτα δὲ ἔπρεπε νὰ σπεύσουν ἐν ὅσῳ ὁ καιρὸς ἦτο δροσερός, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου των πρὶν αὐξήσῃ ὁ σφοδρὸς καύσων.

Πρὸς τὸ ὄρος ὑπῆρχον διάφοροι ἀτραποὶ, διάφορα μονοπάτια, καὶ ἦσαν δύσβατοι καὶ

ἀπότομοι, εἰς τινὰ δὲ μέρη δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ ἀτραπός.

Ὁ Ἰωάννης ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν ἐπὶ γυνῶν καὶ ὀλισθηρῶν βράχων ὅπου δὲν ὑπῆρχε δένδρον, ἀλλὰ μόνον ποῦ καὶ ποῦ ἐφαίνοντο ὀλίγοι ἄρκευθοι ψωραλέαι, καὶ πολὺ μακρὰν ἐπὶ τῆς κλιτύος τῶν βουνῶν μικρὰ τετράγωνα κίτρινα, ἰσχυροὶ σιτοφόροι ἀγροί.

Ἐπὶ τέσσαρας περίπου ὥρας οἱ ἀδελφοὶ Καστέραι ἀνερριχῶντο εἰς τὰ ὄρη μετὰ πολλῆς καρτερίας καὶ γενναϊότητος, καὶ ὁλονέν ἐνόμιζον ὅτι ἐφθασαν εἰς τὸ καταπραμένον Βοῦ Ἰζέλ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἀπεμακρύνετο ὅσον τὰ παιδιὰ ἐπλησίαζον.

Παρετήρουν τὰ δύσμοιρα παιδιὰ καὶ οὔτε χωρίον ἐφαίνετο οὔτε ψυχὴ γεννητὴ!

Ἀλλὰ οὐδὲ θεὸς Καστέρας!

Οὐδέν, οὐδέν!

Οὕτω πως ἦλθεν ἡ στιγμή τῆς καυστικωτάτης ὥρας τῆς ἡμέρας. Τότε ἡ θέσις τῶν μικρῶν ὁδοιπόρων ἔγινε κρισιμωτάτη. Ἐξηντημένοι ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς πείνης, μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύναντο νὰ σύρωνται. Εὐτυχῶς ὁ ποταμὸς ἦτο πλησίον καὶ τὰ δύσμοιρα παιδιὰ εἶχον τούλάχιστον μικρὰν παρηγορίαν ὁσάκις ἐξηραίνετο τὸ στόμα των νὰ βρέχου, τὰ χεῖλη των διὰ τοῦ χλιαροῦ καὶ ἀηδοῦς ὕδατος τοῦ ποταμίου καὶ νὰ γελοῦν τὴν δίψαν των.

Αἶφνης νέον δυστύχημα φοβερώτερον τῶν

μέχρι τοῦδε κατέλαβε τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

Ἀπὸ πολλῆς ὥρας ὁ καύσων ἐγίνετο κατ' ὀλίγον πνιγνὸς καὶ ὁ ἀὴρ θερμότατος καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν ἀναπνεύσουν. Διὰ μιᾶς ἐσηκώθη σύννεφον ἄμμου πυκνῆς καὶ λεπτοτάτης, ὁ ἥλιος ἐσκιασθῇ, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐσκοτίσθη καὶ τὰ πράγματα ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον σκεπασθῇ διὰ λεπτοῦ ὑφάσματος φλογοβόλου. Ὁ οὐρανός, ὅστις πρότερον ἦτο κυανοῦς λαμπρός, ἔγινε μολυβδόχρους καὶ ἐσκεπάσθη ὑπὸ συνέφων κοκκινωπῶν. Ταῦτοχρόνως δὲ ἤρχισε νὰ πνέῃ σφοδρῶς ἄνεμος καυστικὸς ὡς ὁ ἀτμός ὅστις ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ κλιβάνου.

Ὁ κονιορτὸς περιεκάλυψε τοὺς μικροὺς ὁδοιπόρους, ὁ καυστικὸς ἄνεμος ἐτύφλωνε τοὺς ὀφθαλμούς των, ὁ ἀφόρητος καύσων κατέπνιγε τὸν λαιμόν των.

Τί νὰ κάμουν;

Ἐστάθησαν ἔντρομοι χωρὶς νὰ δύνανται νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει.

Ὁ καυστικὸς ἐκεῖνος ἄνεμος ἦτο ὁ λεγόμενος σιμούρ, ὁ φοβερὸς ἄνεμος τῆς ἐρήμου Σαχάρας τοῦ ὁποίου ἡ πνοὴ μαραίνει καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον· τὰ φύλλα

τῶν δένδρων μαραίνονται εὐθὺς καὶ σκάζουν τὰ δὲ ζῶα μὲ τὰς τρίχας ἀνωρθωμένας, τὴν γλῶσσαν κρεμαμένην ἔξω τοῦ στόματος, τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις αἵματος φεύγουν καὶ προσπαθοῦν νὰ κρυφθοῦν ὅπου προφθάσουν διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν φοβερόν ἐχθρόν.

Οἱ δὲ Ἀραβες εὐθὺς ὡς φανῇ τὸ κακὸν τοῦτο περιτυλίσσονται ἐντὸς τοῦ βουρνούζιου των ὅσον δύνανται σφιγκτὰ καὶ κάθηνται κατὰ γῆς ὀπισθεν τοῦ τοίχου τῆς καλύβης των ζαρωμένοι, ὥστε νὰ τοὺς προσβάλλῃ ὁ καυστικὸς ἄνεμος ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον μέρος τοῦ σώματός των.

Ἄλλ' οἱ μικροὶ ὁδοιπόροι μας τὰ ἔχασαν καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία ὥρα των. Τὰ ὠτὰ των ἐβότίζον, οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐθαμβώθησαν, τὸ δέρμα των ἐξηράνθη καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐκινδύνευε νὰ διαρραγῇ, ἀνέπνεον μετὰ μεγάλης δυσκολίας καὶ τέλος τὰ μέλη των παρέλυσαν τόσον, ὥστε μετὰ τινὰς στιγμὰς ἔπεσαν κατὰ γῆς καὶ οἱ τρεῖς.

Δύσμοιροι μικροὶ Καστέραι!

(Ἐπετα συνέχεια).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΙΟΣ
 (Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Ad. BADIN)

Θ Α Γ Ι Ν Ω Γ Ι Α Τ Ρ Ο Σ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Ἀλέκος εἶνε ἔξυπνο, πολὺ ἔξυπνο παιδάκι. Οἱ γονεῖς του δὲν ἔχουν ἄλλο καὶ τὸ ὑπεραγαποῦν, εἶνε τὸ χαϊδεμένο των παιδί. Τίποτε δὲν ἀρνοῦνται τοῦ Ἀλέκου, ὅ,τι θέλει, ἀμέσως τὸ ἔχει, παιγνίδια, διασκεδάσεις καὶ χίλια ἄλλα καλά.

Εὐτυχὴς εἶνε ὁ Ἀλέκος ποῦ ἔχει τόσον καλοὺς γονεῖς. Ἀλλ' εἶνε καὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ γονεῖς τόσον εὐτυχεῖς καὶ ἠὺχαριστημένοι ὅσον καὶ ὁ Ἀλέκος των; Ὁχι.

— Διὰ τί; ὁ μ' ἐρωτήσητε.

— Διότι ὁ Ἀλέκος δὲν ἀγαπᾷ τὰ γράμματα· ὅταν εἶνε ἡ ὥρα τοῦ μαθήματός του προσποιεῖται τὸν ἀσθενῆ. Εἰς τὰ παιγνίδια εἶνε ὁ πρῶτος καὶ δὲν παραπονεῖται τότε ὅτι ἔχει πονοκέφαλον. Ἐὰν εἴξουρε πόσον λυπεῖ τοὺς γονεῖς του, δὲν θὰ ἐπρότιμα τὰ παιγνίδια ἀπὸ τὸ μάθημά του.

Ὅταν τὸν ἐρωτοῦν: — Τί θὰ γίνῃς ἀφοῦ μεγαλώσῃς, ποῦ δὲν θέλεις νὰ μάθῃς γράμματα ἀπὸ τώρα ποῦ εἶσαι μικρός; — Τί θὰ γίνω; Νά! θὰ γίνω γιατρός! — Γιατρός; — Νά, θὰ φορέσω ἄμα μεγαλώσω, λορινιά, ψηλὸ καπέλο, γάντια, ρενδικότα καὶ θὰ ἔχω καὶ ἓνα μπαστούνάκι καὶ θὰ εἶμαι κομφὸς γιατρούλακος!

Σεῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, δὲν σκέπτεσθαι βεβαίως ὡς τὸν Ἀλέκον. Εἰξεύρετε ὅτι, διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ἱατρός ἢ ὅ,τι ἄλλο, δὲν πρέπει νὰ στολίσῃ τὸ σῶμα του ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του, νὰ μάθῃ καλὰ γράμματα καὶ νὰ γίνῃ ἀληθοῦς ἐπιστήμων. Σ. Α. Κ.

ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ (ΜΥΘΟΣ)

Ένας τράγος διψασμένος, μιὰ φορά κ' έναν καιρό βρύσι νὰ εὐρῇ ζητοῦσε εἰς τὸ δάτος μὲ νερό. Τρέχει μέσα στὰ λαγκάδια, εἰς τοὺς βράχους ἀνὰ χεῖμα. ὅταν ἀλεποῦ στὸν δρόμον ἀπαντᾷ διψασμένη, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἀμέσως, ἂν καμμιὰ γνωρίζῃ βρύσι νὰ ὑπάρῃ ὁ καῖμένος καὶ τὴ διψᾷ του νὰ σβύσῃ. « Τράγε μου — τοῦ λέγει — μέσα 'ς ἕνα ἄγριο λαγκάδι. ἀπ' ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια ξεύρω δροσερὸ πηγάδι. » καὶ ὅταν, φίλε μου, διψᾷ, δίχως διόλου νὰ βραδύνῃ « μιὰ καὶ δυὸ ἐκεῖ πηγαίνω, καὶ νερὸ δροσάτο πίνω. » ὥστ' ἐκεῖ ἂν θελήσῃς, τράγε, νὰ μ' ἀκολουθήσῃς. « μὲ νεράκι κρύο, κρύο τὴν κοιλιὰ σου θὰ δροσίτῃς. » Μόλις τ' ἀκούσε ὁ τράγος οὕτε μιὰ στιγμὴ δὲν χάνει μὲ τὴν ἀλεποῦ κινᾷ καὶ εἰς τὸ λαγκάδι φθάνει, δίχως δὲ νὰ ἐξετάσῃ ἂν μπορέσῃ νὰ ἀνέβῃ πάλιν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ὁ μωρὸς ἐκεῖ κατέβη. Καὶ ἡ ἀλεποῦ ὁμοίως ἐπειδ' ἦταν διψασμένη τίποτε δὲν ἐξετάζει καὶ μαζί του καταβαίει. Πίνουν, πίνουν καὶ δροσίζουν καὶ οἱ δύο τὴν κοιλιὰ τους, κ' ἔπειτα κινοῦν νὰ φύγουν· μὰ μεγάλη συμφορὰ τους! δὲν μποροῦν νὰ εὕρουν δρόμον καὶ νὰ ἐβγουν οἱ καῖμένοι.

καὶ ἀπομένουν στὸ πηγάδι σκυθρωποὶ καὶ λυπημένοι. Μὰ ἡ ἀλεποῦ, πανούργος ἡ καμπόνηρη ἐκεῖνη ἕνα σχέδιον στὸν τράγο μὲ χαρὰ εὐθὺς προτείνει « Εἰς τὸν τοῖχον — λέγει — τράγε στήλωσε τὰ μπροστινά σου « εἰς τὰ πεινὰ σου σήκω, ν' ἀνιῶ στὰ κέρατά σου « καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ εὐκολία θὰ ἐβγῶ εἰς τὸ λαγκάδι. » καὶ ἔπειτα θὰ σὲ βοηθήσω νὰ ἀφίῃς τὸ πηγάδι. » Μόλις τ' ἀκούσε ὁ τράγος, μὲ χαρὰ πολὺ μεγάλη εἰς τὰ πεινὰ στήλωθη μὲ ὀλόρθο τὸ κεφάλι, καὶ ἡ ἀλεποῦ σὰν εἶδε νὰ πετύχῃ ἡ πονηριά της πᾶτησε στὰ κέρατά του, καὶ ἐπῆγε στὴ δουλειά της. Καὶ ὁ τράγος ὁ καῖμένος στὸ πηγάδι μόνος μένει καὶ τὴν ἀλεποῦ ἀκόμη ἕως τὴν τὴν περιμένει.

Πρόσεχε, προτοῦ ἀκόμη κάθε ἔργον σου ἀρχίσῃς, πῶς αὐτὸ θὰ τελειώσῃς, ἵνα μὴ μετανοήσῃς.

Εἰς τὼν πονηρῶν τοὺς λόγους ἂν μεγάλην πίστιν δώσῃς, τὴν πολλὴν σου εὐπιστίαν ἀκριβὰ θὰ τὴν πληρώσῃς.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

[Έκ τῶν ΗΡΩΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου, ἀναγνωσματορίου ἐγκριθέντος ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατὰ τὸν ΑΜΒ' Νόμον ὡς τοῦ μόνου καὶ ὑποχρεωτικοῦ ἐπὶ τετραετίαν ἀναγνωστικοῦ βιβλίου τῆς δευτέρας τάξεως τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τοῦ Κράτους].

Ἡ Δημήτηρ ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ μεγάλου Διὸς. ἦτο δὲ προστάτρια τῆς γεωργίας καὶ τῆς εὐφορίας τῆς γῆς.

Ἡ Δημήτηρ εἶχε θυγατέρα τὴν ὠραίαν Περσεφόνην. Ἡ Περσεφόνη ἡμέραν τινα ἐξῆλθε μὲ τὰς Ὠκεανίδας, τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τιθύος, εἰς τοὺς ἀνθοφόρους λειμῶνας, καὶ ἔπαιζε μὲ αὐτάς καὶ ἔδρεπον διάφορα ἄνθη, ρόδα καὶ κρίνον καὶ εὐμορφα ἴα καὶ ἀγαλίδας· ἐκεῖ εἰς ἀπόστασιν βλέπει θαυμαστὸν νάρκισσον, ὅστις διέχυνε τὴν εὐωδίαν του εἰς ὅλα τὰ περίεξ.

Ἡ Περσεφόνη ἔμεινε ἐκθαμβοὶ καθὼς τὸν εἶδεν, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰς συντρόφους της, καὶ ἤσπρωσε καὶ τὰς δύο χεῖράς της διὰ νὰ δρέψῃ τὸν ὠραῖον νάρκισσον· ἀλλ' αἰφνίς ἠνοίχθη ἡ γῆ καὶ ἐξῆλθεν ὁ Πλούτων μὲ τοὺς ἵππους του, ἤρπασε τὴν Περσεφόνην καὶ ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὸ χρυσοῦν ὄχημά του.

Ἡ Περσεφόνη ἐξέβαλλε δυνατὰς κραυγὰς. Ἡ Ἐκάτη ἐκ τοῦ ἄνδρου της ἤκουσε τὴν φωνὴν

τῆς Περσεφόνης, καὶ ὁ Ἥλιος, ὅστις ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ θόλου βλέπει τὰ πάντα, εἶδε τὴν ἀρπαγὴν τῆς Κόρης.

Τὰς κραυγὰς τῆς Περσεφόνης ἤκουσε καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς Δημήτηρ· μεγάλην δὲ λύπην ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ εὐθὺς ἀπέσπασε μὲ τὰς χεῖράς της ἐκ τῆς κεφαλῆς της τὸ κρήδεμνον, ρίψα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων της κυανοῦν κάλυμμα ἔτρεχεν ὡς πτηνόν, ἐρωτῶσα Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους περὶ τῆς θυγατρὸς της.

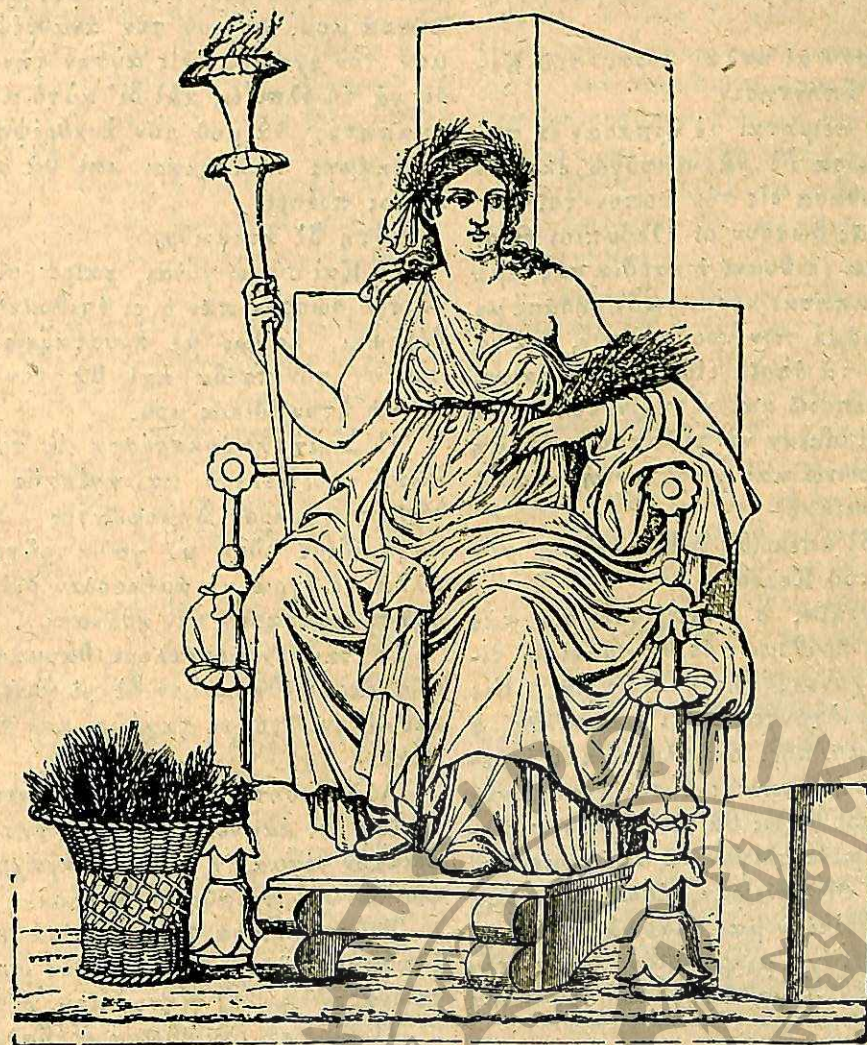
Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν πληροφορίαν τινα. Ἐννέα ἡμέρας περιεφέρετο κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἄδακρυ ἀναμμένη, καὶ οὕτε ἀμβροσίαν ἔτρωγεν, οὕτε νέκταρ ἔπινεν, οὕτε τὸ σῶμά της ἔλουε. Τὴν δεκάτην ὁμως ἡμέραν συνήντησεν αὐτὴν ἡ Ἐκάτη καὶ τῇ εἶπε· — Ἀγλαόδωρε Δημήτερ, τίς ἤρπασε τὴν κόρη σου καὶ σὲ ἐβύθισεν εἰς λύπην; τὴν φωνὴν τῆς ἀρπαζομένης ἤκουσα, δὲ εἶδον ὁμως μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τίς ἦτο ὁ ἄρπαξ αὐτῆς· ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο ὁ τὰ πάντα βλέπων Ἥλιος θὰ δυνήθῃ νὰ μὲς δώσῃ πληροφορίαν.

Ἡ Δημήτηρ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλ' εὐθὺς ἀνεχώρησε μετὰ τῆς Ἐκάτης· ἔφθασαν δὲ εἰς τὸν Ἥλιον καὶ ἐστάθησαν πλησίον τῶν ἵππων του.

Ἡ δὲ σεβαστὴ Θεὰ εἶπε πρὸς αὐτόν·

τὴν Περσεφόνην σοὺ ὁ Πλούτων, διὰ νὰ τὴν ἔχῃ γυναῖκα· ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκαιον νὰ λυπησῇ. Ὁ Πλούτων δὲν εἶναι κακὸς γαμβρός.

Ἡ Δημήτηρ μαθοῦσα ταῦτα ἐλυπήθη ἀκόμη περισσότερο, ὠργίσθη δὲ κατὰ τοῦ Διὸς

Ἡ ΔΗΜΗΤΗΡ

— Ἥλιε, ἂν ποτε ἡ μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον σὲ εὐχαρίστησα, μὴ κρύψῃς, ἀλλ' εἰπέ μοι, διότι σὺ ἐκ τοῦ αἵθερος βλέπεις εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, εἰπέ τίς Θεὸς ἢ ἄνθρωπος ἤρπασε τὴν ἀγαπητὴν μου θυγατέρα.

— Ἀνασσα Δημήτερ, θὰ μάθῃς ὅ,τι γνωρίζω. Ὁ Πλούτων ἤρπασε τὴν θυγατέρα σου καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν σκοτεινὸν Ἄδην· τῆς ἀρπαγῆς δὲ ταύτης αἴτιος δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὶ ὁ Ζεὺς, διότι μὲ τὴν ἄδειαν αὐτοῦ ἤρπασε

καὶ κατὰ τῶν ἄλλων Θεῶν καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ περιεφέρετο εἰς τὴν γῆν, λαβοῦσα μορφὴν θνητῆς γυναίκος.

Οὕτω περιφερομένη ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος πέτρας, εἰς τὴν σκιὰν ἐλαίας, πλησίον τοῦ φρέατος, ἐκ τοῦ οὗ οὐδρεῦντο οἱ πολῖται· ἦτο δὲ πολὺ λυπημένη.

Μετ' ὀλίγον ἦλθον εἰς τὸ φρέαρ διὰ νὰ ἀντλήσωσιν ὕδωρ μὲ χαλκὰς ὑδρίας αἱ θυγατέρες τοῦ Κελεοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Ἐλευσίνος, ὠραῖαι ὡς Θεαί· εἶδον τὴν λυπημένην γράϊαν,

ἐπλησίασαν εἰς αὐτήν καὶ μὲ συμπαθητικὴν φωνὴν ἠρώτησαν·

— Τίς εἶσαι; πόθεν ἔρχεσαι γραῖα, διατί κάθησαι ἐδῶ μακρὰν ἀπὸ τῆν πόλιν, καὶ δὲν ἔρχεσαι εἰς τὰς οἰκίας; ἐκεῖ θὰ εὕρης γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι θὰ σὲ ἀγαπῶσι καὶ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον.

Οὕτως ὠμίλησαν αἱ καλαὶ κόραι τοῦ Κελεοῦ· ἡ δὲ γραῖα ἀπήντησεν·

— Εἶμαι ξένη, πειραταὶ μὲ ἤρπασαν ἐκ τῆς Κρήτης, κατώρθωσα δὲ νὰ διαφύγω ἐκ τῶν χειρῶν των καὶ ἔφθασα εἰς τὸν τόπον τοῦτον· σὰς εὐχομαι νὰ σὰς δώσουν οἱ Ὀλύμπιοι Θεοὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὅσα ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά σας· ἐμὲ δὲ λυπηθῆτε, ἀγαπηταὶ κόραι, ὠδηγήσατέ με εἰς τὸν οἶκόν τινος ἐκ τῶν προϋχόντων, διὰ νὰ κάμνω τὰ ἔργα, τὰ ὅποια εἰμπορεῖ νὰ κάμνη γραῖα γυνή. Εἰμπορῶ καὶ νεογνὸν τέκνον νὰ περιποιούμαι, καὶ οἰκίαν νὰ φυλάττω, ἀκόμη καὶ κλίνην νὰ στρώνω καὶ χειροτεχνήματα νὰ διδάσκω τὰς γυναῖκας.

Πρὸς ταύτην δὲ ἀπεκρίθη ἡ Καλλιδική, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ.

— Σεβαστὴ γραῖα, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς εὐχὰς σου, προθύμως δὲ θὰ σοὶ εἴπω τί νες εἶναι οἱ προϋχόντες τῆς πόλεώς μας. Εἰς τὴν Ἐλευσίνα προϋχόντες εἶναι ὁ Διοκλῆς, ὁ Πολύξενος, ὁ Εὐμολπος, ὁ Δόλιχος καὶ ὁ σεβαστὸς ἡμῶν πατήρ· πάντες οὗτοι ἔχουσι γυναῖκας, αἵτινες προθύμως θὰ σὲ δεχθῶσιν· ἀλλ' ἐὰν θέλῃς περίμενε ὀλίγον νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν μητέρα μας Μετάνειραν, ἵσως προστάξῃ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μας, καὶ νὰ μὴ ζητῇς ξένας οἰκίας, διότι ἔχει μικρὸν υἱόν, καὶ ἂν τὸν ἀναθρέψῃς καὶ τὸν μεγαλώσῃς θὰ σοὺ δώσῃ πολλὰ δῶρα.

Ἡ γραῖα συγκατένευσεν, αἱ δὲ κόραι, ἀφ' οὗ ἐγένισαν μὲ ὕδωρ τὰ ἀγγεῖα, ἔφθασαν ταχέως εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ εἶπον ὅσα εἶδον καὶ ὅσα ἤκουσαν.

Ἡ καλὴ Μετάνειρα ἐπρόσταξεν αὐτὰς νὰ προσκαλέσωσι τὴν γραῖαν, αὐταὶ δὲ ὡς ἔλαφοι πηδῶσαι ἐπανῆλθον εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον ἀφήσῃ αὐτήν· τὴν παρέλαβον δὲ καὶ τὴν ὠδήγησαν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἔφεραν αὐτὴν ἔμπροσθεν τῆς μητρὸς των.

Ἡ Μετάνειρα ἐκράτει εἰς τὸν κόλπον τῆς τὸν μικρὸν υἱόν τῆς καὶ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν γραῖαν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτήν.

— Χαῖρε, καλὴ γραῖα, καλῶς ἦλθες, φαίνεται ὅτι εἶσαι ἀπὸ καλὸν γένος. Οἱ Θεοὶ ὁμῶς πολλάκις δίδουσι συμφοράς, τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ὑποφέρωσι· τὸρα ἀφ' οὗ ἦλθες εἰς τὸν οἶκόν μου, θὰ ἔχῃς ὅσα καὶ ἐγώ. Σοὺ ἐμπιστεύομαι τοῦτο τὸ βρέφος μου, τὸν Δημοφῶντά μου, νὰ μοῦ τὸν ἀναθρέψῃς. Οἱ Θεοὶ μοῦ τὸν ἐχάρισαν εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν χωρὶς νὰ τὸ ἐλπίζω, καὶ δι' αὐτὸ μοῦ εἶναι πολὺ ἀγαπητός· νὰ μοῦ τὸν ἀναθρέψῃς καὶ νὰ μοῦ τὸν κάμῃς παλληκάρι καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω καθὼς πρέπει.

Αὕτη δὲ ἀπεκρίθη·

— Καὶ σύ, ὦ γύναι, χαῖρε· οἱ δὲ Θεοὶ εἴθε νὰ σοὺ δώσουν πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς· προθύμως δέχομαι, καθὼς μὲ προστάξεις, ν' ἀναθρέψω τοῦτον τὸν παῖδα καὶ θὰ τὸν περιποιούμαι ὡς νὰ ἦτον ἰδικός μου.

Ἡ Δημήτηρ ἐγκατέστη εἰς τὸ λαμπρὸν μέγαρον τοῦ Κελεοῦ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τοῦ μικροῦ Δημοφῶντος. Δὲν ἔτρεφε δὲ τὸ παιδίον οὔτε μὲ γάλα οὔτε μὲ τροφήν, ἀλλὰ τὸ ἔχριε μὲ ἀμβροσίαν διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ ἀγήρατον καὶ ἀθάνατον.

Τὸ παιδίον ἐμεγάλωνε θαυμασίως καὶ ἦτο μία χαρὰ· ἐθαύμαζον δὲ οἱ γονεῖς του, διότι ἐμεγάλωνε τόσον ταχέως καὶ ἐγένετο τόσον ὠραῖον.

Ἀλλὰ νύκτα τινὰ ἡ Μετάνειρα θελήσασα νὰ ἴδῃ τί κάμνει τὸ τέκνον τῆς, παρετήρησε φρικτὸν θέαμα· ἡ γραῖα ἐπαράχονε τὸν Δημοφῶντα ὑπὸ τὸ πῦρ ὡς δαυλόν.

Τοῦτο ἰδοῦσα ἡ Μετάνειρα κατετρόμαξεν, ἐκτύπησε μὲ τὰς χεῖρας τοὺς μηρούς τῆς καὶ ἐφώναξεν· — ὦ τέκνον μου, ἡ ξένη σὲ καίει!

Ἡ δὲ θεὰ ὀργισθεῖσα ἐξέβαλεν ἀμέσως ἐκ τοῦ πυρὸς τὸ παιδίον, τὸ ἔθεσε κατὰ γῆς καὶ εἶπε· — Σεῖς οἱ ἄνθρωποι εἰσθε μωροὶ καὶ δὲν δύνασθε νὰ προγινώριζετε οὔτε τὸ καλὸν οὔτε τὸ κακόν· ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς ὅτι θὰ ἔκαμνα ἀθάνατον τὸν ἀγαπητόν σου υἱόν· ἔθετα αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ διὰ νὰ κατατρώγῃ τοῦτο τὰς φθαρτὰς σάρκας του· ἀλλὰ τὸρα δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κοινὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων· θὰ ἔχῃ ὁμῶς αἰωνίαν τιμὴν διότι ἡξιώθη νὰ καθίσῃ εἰς τὰ γόνατά μου καὶ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Δημήτηρ, ἥτις τὰ μέγιστα τιμᾶται καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ τῶν

θνητῶν· ἀλλ' ἄς σπεύσῃ ὅλος ὁ δῆμος ν' ἀνεγείρῃ εἰς τιμὴν μου μέγαν ναὸν ὑπεράνω τῆς Καλλιχόρου πηγῆς, ἐπὶ τοῦ λόφου· ἐγὼ δὲ θέλω διδάξῃ τὰς τελετὰς μὲ τὰς ὁποίας ἔπειτα θέλετε μὲ καταπραῦνῃ.

Εὐθὺς δὲ μετέβαλεν ἀνάστημα καὶ μορφήν, ἀπέριψε τὸ γῆρας καὶ περιεβλήθη ὄλην τὴν οὐρανίαν καλλονὴν τῆς. Θεῖα δὲ εὐωδία διασκορπίσθη ἀπὸ τοὺς πέπλους τῆς, ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ ἡ ξανθὴ κόμη ἐκυμάτισεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

Καθὼς δὲ εἶδε ταῦτα ἡ Μετάνειρα, ἐλύθησαν τὰ γόνατά τῆς καὶ ἔμεινεν ἄφωνος, λησμονήσασα καὶ αὐτὸ τὸ τέκνον τῆς, τὸ ὅποιον ἔκειτο κατὰ γῆς.

Ἡ Μετάνειρα εἶπε ταῦτα εἰς τὸν Κελεόν· οὗτος δὲ τὴν ἐπαύριον συγκαλέσας τὸν λαὸν εἰς συνέλευσιν ἐπρόσταξε νὰ κατασκευάσωσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ὠραῖον ναὸν τῆς Δήμητρος· ἅπαντες ἐπείσθησαν εἰς τοὺς λόγους του καὶ ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν· τάχιστα δὲ εἰς μίαν ἡμέραν ἐτελείωσαν τὸν ναόν, διότι τοὺς ἐβοήθει ἡ θεὰ.

Ἡ δὲ Δημήτηρ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐκάθητο ἐκεῖ μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἄλλους Θεοὺς, βρέως λυπούμενη διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ὀργιζομένη δὲ κατὰ τῶν Θεῶν ἔδωκε μεγάλην δυστυχίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἡ γῆ δὲν παρήγεν οὐδὲν σπέρμα· οἱ βόες μᾶτην ἔσθον εἰς τοὺς ἀγρούς τὰ καμπύλα ἄροτρα· πολλὴ δὲ κριθὴ ἐσπείρετο ἀνωφελῶς εἰς τὴν γῆν· ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκινδύνευε νὰ καταστραφῇ ὑπὸ φρικτῆς πείνης, καὶ οἱ Θεοὶ ἐκινδύνευον νὰ στερηθῶσι τὰς θυσίας.

Ὁ Ζεὺς ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῆς δυστυχίας ταύτης καὶ ἔστειλε πρῶτον τὴν χρυσόπτερον Ἴριν νὰ καλέσῃ τὴν καλλίκομον Δήμητρα· αὕτη δὲ ταχέως διατρέξασα τὸ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς διάστημα ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα καὶ εὗρε τὴν Δήμητρα ἐντὸς τοῦ ναοῦ· εἶπε δὲ πρὸς αὐτήν·

— Δήμητερ, ὁ πατήρ Ζεὺς σὲ προσκαλεῖ νὰ ἔλθῃς εἰς τοὺς ἀθανάτους Θεοὺς· ἔλα, μὴ ἀφήσῃς τὴν ἐκ τοῦ Διὸς παραγγελίαν μου ἀνεκτέλεστον.

Ἡ Δημήτηρ ὁμῶς δὲν ἐπείθετο.

Ὁ Ζεὺς ἔστειλε κατὰ σειρὰν πάντας τοὺς Θεοὺς πρὸς αὐτήν, καὶ ὑπέσχετο νὰ τῇ δώσῃ

περικαλλὴ δῶρα καὶ τιμὰς ὅσας θέλῃ, ἀλλ' ἡ Δημήτηρ ἔμεινεν ἀμετάπειστος.

— Δὲν θὰ ἐπανεέλθω εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἔλεγεν, οὐδὲ θ' ἀφήσω τὴν γῆν νὰ δώσῃ καρπὸν πρὶν ἴδω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὴν ὠραίαν κόρην μου.

Τότε ὁ Ζεὺς ἔστειλε τὸν Ἑρμῆν εἰς τὸν Πλούτωνα διὰ νὰ πείσῃ αὐτὸν μὲ γλυκεῖς λόγους, καὶ παραλάβῃ ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ Ἄδου τὴν Περσεφόνην, διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ἡ μήτηρ τῆς καὶ καταπαύσῃ τὴν ὀργὴν τῆς.

Ὁ Ἑρμῆς ἐξετέλεσε τὴν προσταγὴν τοῦ Διὸς, καταβάς δὲ εἰς τὸν Ἄδην εἶπε πρὸς τὸν Πλούτωνα·

— Βασιλεῦ τῶν νεκρῶν, ὁ πατήρ Ζεὺς μ' ἐπρόσταξε νὰ λάβω ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ Ἄδου τὴν Περσεφόνην διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὴν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἡ μήτηρ τῆς καὶ νὰ παύσῃ τὴν κατὰ τῶν Θεῶν ὀργήν· καταστρεπτικὸν ἔργον ἔχει εἰς τὸν νοῦν τῆς· νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ νὰ στερήσῃ τοὺς Θεοὺς ἀπὸ τὰς τιμὰς τῶν θυσιῶν· διότι εἶναι ὠργισμένη κατὰ τῶν Θεῶν καὶ οὔτε πλησιάζει πρὸς αὐτούς, μένουσα ἐν Ἐλευσίνῃ ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἑρμῆς· ἐμεδίασε δὲ ὁ Πλούτων καὶ εἶπε πρὸς τὴν Περσεφόνην·

— Ὑπαγε, Περσεφόνη, πρὸς τὴν κυανόπεπλον μητέρα σου, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ὀργὴν τῆς.

Ἡ Περσεφόνη ἔχρη πολὺ καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἅρματος. Ὁ δὲ Ἑρμῆς λαβὼν εἰς χεῖράς του τὰ ἡνία καὶ τὴν μᾶστιγα ἐκτύπησε τοὺς ἵππους· οὗτοι δὲ τάχιστα διήνυσαν τὸν μακρὸν δρόμον· ἔσταμάτησε δὲ τὸ ἅρμα ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, ἐντὸς τοῦ οὐοῦ ἔμεινεν ἡ Δημήτηρ.

Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν τῆς Δήμητρος καθὼς εἶδε τὴν ἀγαπητὴν τῆς Περσεφόνην· ὥρμησε καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη σφικτὰ καὶ τὴν κατεφίλει, καὶ ἠρώτα αὐτὴν πῶς τὴν ἤρπασεν ὁ Πλούτων, ἐκείνη δὲ λεπτομερῶς διηγήθη πάντα.

Ὀλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην διήλθον λέγουσαι γλυκεῖς λόγους στοργῆς καὶ ἀγάπης καὶ ἐλησμόνουν τὴν λύπην των μετὰ τόσον μακρὸν ἀποχωρισμόν.

Τότε ὁ Ζεὺς ἔστειλε τὴν Πέαν διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸν Ὀλυμπον τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Περσεφόνην· εἶπε δὲ εἰς αὐτὴν ὅτι ἀπεφάσισε μόνον τοὺς τέσσαρας μῆνας τοῦ ἔτους νὰ μένῃ

εἰς τὸν ζοφερόν Ἀδην ἢ Περσεφόνη, τοὺς δὲ ἄλλους πλησίον τῆς μητρός της καὶ τῶν ἄλλων Θεῶν.

Ἡ Θεὰ ὑπακούσασα κατέβη ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν Ἐλευσίνα καὶ προσεκάλεσε τὴν Δήμητρα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς ἀθανάτους Θεούς· ἐφάνέρωσε δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διὸς περὶ τῆς θυγατρὸς της.

Ἡ Δημήτηρ δὲν ἐφάνη ἀπειθὴς εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Διός.

Εὐθύς δὲ οἱ ἄγροὶ ἀνέδωκαν καρποὺς καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐγέμισε μὲ φύλλα καὶ μὲ ἄνθη. Ἡ Δημήτηρ πρὶν ἀναβῆ εἰς τὸν Ὀλυμπον εὐχαριστοῦσα τοὺς κατοίκους τῆς Ἐλευσίνος διὰ τὴν φιλοξενίαν των, ἔδωκεν εἰς τὸν Τριπτόλεμον, τὸν μεγαλύντερον υἱὸν τοῦ Κελεοῦ, δίφρον συρόμενον ὑπὸ πτερωτῶν δρακόντων καὶ σπόρους γεννημάτων.

Ἐδίδαξε δὲ αὐτὸν πῶς νὰ κατασκευάσῃ ἄροτρον καὶ δι' αὐτοῦ νὰ ἄροτριᾷ τοὺς ἄγρους καὶ πῶς νὰ ρίπτῃ τὸν σπόρον καὶ πῶς νὰ κρύ-

πτῇ αὐτὸν ὑπὸ τὸ χῶμα διὰ νὰ μὴ τὸν τρώγῃσι τὰ πτηνὰ· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ θέρος καὶ ἄδωσιν οἱ τέττιγες ἐπὶ τῶν δένδρων, τότε μὲ καμπύλα δρέπνῃ νὰ θερίζῃ τοὺς στάχους, ἔπειτα μὲ τὰς ἀμάξας νὰ φέρῃ αὐτοὺς εἰς τὸ στρογγυλὸν ἀλώνιον καὶ ἐκεῖ νὰ τὰς στοιβάξῃ εἰς θημονίαις, καὶ ἔπειτα ἀφ' οὗ ἀλωνίσῃ καὶ λικμήσῃ τὰ ἄχυρα νὰ σωρεύσῃ τὸν σῖτον εἰς τὰς ἀποθήκας.

Ὁ Τριπτόλεμος φερόμενος διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ τοῦ δίφρου ἔρριψε τὸν πολύτιμον σπόρον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐδίδαξε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅσα αὐτός ἐδιδάχθη ἀπὸ τὴν Δήμητρα καὶ ἔγεινε μέγας εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτοτε δὲ οἱ ἄγροὶ καλλιεργούμενοι τοιούτοτρόπως παράγουσι τὸν σῖτον, τὴν κριθήν, τὴν σίκαλην, τὴν βρώμην, καὶ ὅλους τοὺς καρπούς, οἱ ὅποιοι ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Δήμητρος ὠνομάσθησαν δημητριακοὶ καρποί.

ΔΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Ο ΕΜΒΑΛΩΜΑΤΗΣ^(*)

Ἡ το μίαν φορὰ ἔνας ἐμβαλωματῆς. Ὁ ἐμβαλωματῆς ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδούλευε καὶ ἦτο πάντοτε χαρούμενος. Τὸ

βράδυ, καθὼς ἔπαυε τὴν ἐργασίαν του, ἐπήγαγεν εἰς τὸ σπιτάκι του, ἔβγαζε τὴν ἐμπροσθέλαν του, τὴν ἐκρεμοῦσεν εἰς ἓνα καρφὶ καὶ ἔτρωγε τὸ φαγάκι του μὲ ὄρεξιν ὅ,τι καὶ ἂν ἦτο.

Μίαν ἑσπέραν ἐξηλθεν ὁ βασιλεὺς ἀγνωστος, διὰ νὰ ἰδῇ τί κάμνει ὁ λαὸς του καὶ νὰ ἀκούσῃ τί λέγουν. Ἐδιδάβαινε καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐμβαλωματῆ καὶ ἄκουσε μέσα τραγούδια.

(*) Ἐκ τοῦ καλλιτετοῦ καὶ ἀξίου πάσης συστάσεως Ἀναγνωσματορίου διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα ὑπὸ Β. Σχορδέλη καὶ Π. Παυλάτου.

Ἀπὸ περιέργειαν ἐμβαίνει μέσα.

Ὁ ἐμβαλωματῆς ποῦ νὰ γνωρίσῃ τὸν βασιλέα! Καθὼς τὸν εἶδε τοῦ λέγει·

— Καλῶς ἦλθες. Κάθισε.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθισεν. Ἐπειτα δίδει εἰς τὸν βασιλέα ἓν ποτηράκι κρασί καὶ τοῦ λέγει·

— Πιὲ ὀλίγον κρασάκι, νὰ φύγουν οἱ κακοὶ συλλογισμοί.

Ὁ βασιλεὺς ἔπιεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα τοῦ εἶπε· — Δὲν μοῦ χαρίζεις τὸ ὄνομά σου;

— Μαστρομανώλης ὀνομάζομαι, ἀπήντησεν ὁ ἐμβαλωματῆς.

— Μαστρομανώλη, τοῦ λέγει τότε ὁ βασιλεὺς, κάτι καλὸν θὰ σοῦ συνέβῃ σήμερον, ποῦ εἶσαι τόσο χαρούμενος ἀπόψε.

— Ὅχι δά, ἀδελφέ μου, λέγει ὁ ἐμβαλωματῆς, τίποτε, τὰ συνηθισμένα. Ἐγὼ πάντοτε ἔτσι εἶμαι, δὲν κάμνω κακὴ καρδιά. Καὶ τί θὰ ὠφελήθῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν κακὴ καρδιά;

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθισεν ὀλίγον, ἔπειτα ἐκαλονύκτισε τὸν Μαστρομανώλην καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἄλλην ἑσπέραν βγαίνει πάλιν ὁ βασιλεὺς ἀγνώριστος. Περνᾷ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἐμβαλωματῆ. Ἀκούει πάλιν τὰ ἴδια μέσα, χα-

ρὲς καὶ τραγούδια. Ἐμβαίνει πάλιν μέσα ὁ βασιλεὺς.

Καθὼς τὸν βλέπει ὁ ἐμβαλωματῆς, τοῦ λέγει· — Καλὸ στὸν φίλον μου· κάθισε.

Τοῦ ἔδωκε πάλιν ἓν ποτηράκι κρασί, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔπιεν ὀλίγον. Τότε τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς. — Μαστρομανώλη, κερδίζεις πολλὰ λεπτὰ τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν τέχνην σου;

— Ὅ,τι βγάλω, ἀποκρίνεται ὁ ἐμβαλωματῆς, καὶ μίαν δραχμὴν, καὶ δύο δραχμὲς, καὶ πενήντα λεπτὰ κάποτε, εὐχαριστημένος εἶμαι. Δόξα τῷ Θεῷ! ποτὲ δὲν μοῦ λείπει τὸ ψωμάκι μου.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς δίδει προσταγὴν νὰ κλείσουν ὅλα τὰ ἐμβαλωματῆδικα.

— Νὰ ἰδοῦμεν, λέγει μὲ τὸν νοῦν του ὁ βασιλεὺς, τί θὰ κάμῃ ὁ Μαστρομανώλης, θὰ εἶναι τὸ βράδυ πάλιν χαρούμενος;

Ἀπὸ τὸ πρῶν ὁ Μαστρομανώλης ἐπεριπατοῦσεν εἰς τοὺς δρόμους ἄεργος· ἐπείνασεν, εἶχεν ὀλίγα λεπτὰ, ἀγόρασε ψωμὶ καὶ ἔφαγεν. Ὅταν ὅμως ἐπλησίαζε τὸ μεσημέρι, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του. Καὶ τὸ βράδυ τί θὰ φάγω; Πρέπει νὰ εὕρω δουλειά. Ἡ δουλειὰ ἐντροπὴ δὲν εἶναι.

Πηγαίνει εἰς τὴν παραλίαν καὶ βλέπει ἓνα τρεχαντήρι φορτωμένο κάστανα, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀράξει ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν λιμένα.

— Ἀφεντικὸ, λέγει εἰς τὸν πλοίαρχον, ἔχεις καμμιά δουλειά νὰ σοῦ κάμω;

— Ναί, ἀποκρίνεται ὁ πλοίαρχος, θέλω ἓνα ἄνθρωπον νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ κάστανα ἀπὸ τὸ πλοῖον.

— Ἐρχομαι ἐγὼ, τοῦ λέγει ὁ Μαστρομανώλης.

Ὁ καλὸς σου ἐμβαλωματῆς ἔβγαλε ἴδια ἴδια τὰ κάστανα, καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὠφελήθη περισσότερα λεπτὰ ἀφ' ὅ,τι ὠφελεῖτο τὰς ἄλλας ἡμέρας ἀπὸ τὴν τέχνην του. Ἀπὸ τὴν χαρὰν του τότε ἔτρεξε καὶ ἀγόρασε καὶ ἓνα βιβλίον^(*), διὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥραν του κάποτε τὸ βράδυ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν.

Τὸ βράδυ ἐξέρχεται πάλιν ὁ βασιλεὺς καὶ πηγαίνει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μαστρομανώλη καὶ ἀκούει πάλιν χαρὲς καὶ πάλιν τραγούδια.

(*) Σημ.: τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Ὁ Μαστρομανώλης τοιοῦτον ἦλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ ἠγόρασε ἀντὶ τριῶν δραχμῶν τὴν ΜΑΡΟΥΣΙΑΝ περὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀκούτῃ χιλίους ἐπαίνους.

— Ποῦ ἦρε καὶ σήμερον τὰ λεπτὰ; λέγει ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν νοῦν του, καὶ ἐμβαίνει μέσα.

Καθὼς τὸν βλέπει ὁ Μαστρομανώλης, τοῦ λέγει· — Καλὸ στὸν φίλον μου, κάθισε νὰ μοῦ κάμῃς συντροφιά.

— Κάτι περισσότερον χαρούμενον σὲ βλέπω ἀπόψε, τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς. Τί καλὰς εἰδήσεις ἔλαβες;

— Τί λές, ἀδελφέ; καλὰς εἰδήσεις; ἀπὸ ποῦ; Τί νὰ σοῦ εἰπῶ μὲ αὐτὸν τὸν εὐλογημένον βασιλέα μας. Δὲν ἤξεύρω τί τοῦ ἦλθε καὶ ἔβγαλε μίαν προσταγὴν νὰ μὴ ἐργαζώμεθα οἱ ἐμβαλωματῆδες τὴν τέχνην μας. Ἐγὼ ὅμως εὐρήκα δουλειά, ἔβγαλα μερικὰ κάστανα ἀπὸ ἓνα τρεχαντήρι, καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐκουράσθηκα πολὺ, ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ! σήμερον μοῦ ἐπῆγε καλὰ ἡ ἡμέρα μου. Ἐκέρδησα πέντε δραχμὲς. Ἀκούς; πέντε στρογγυλές. Ἐλα τώρα, ἄφησε κατὰ μέρος τὴν κακὴν καρδιά καὶ κάθισε νὰ διασκεδάσωμεν.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθισε καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἀνεχώρησε.

Τὸ πρῶν ὁ βασιλεὺς βγαίνει ἄλλην προσταγὴν νὰ μὴ ξεφορτώνουν τὰ πλοῖα.

Ὁ ἐμβαλωματῆς τὸ ἔμαθε καὶ εἶπε διὰ τὴν τύχην του καὶ τοῦτο! Καὶ τώρα τί νὰ κάμω;

Ἐλυπήθη ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίσθη.

Ἐσκέφθη καὶ ἦρεν ἄλλην ἐργασίαν. Καὶ ἔβγαλε καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ ἡμεροκάματόν του καλὰ. Τὸ βράδυ πάλιν χαρὲς καὶ τραγούδια.

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπεσκέπτετο τακτικὰ καθε βράδυ, καὶ πάντοτε τὸν εὕρισκε χαρούμενον καὶ γελαστόν.

Ὁ βασιλεὺς καθ' ἡμέραν ἔβγαζε καὶ νέαν προσταγὴν, καὶ ἐμπόδιζε τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσῃ ὁ ἐμβαλωματῆς, ἀλλ' ὁ Μαστρομανώλης εὕρισκε πάντοτε ἄλλην.

Πότε ἔσκαπτε, πότε ἐπώλει λάχανα, πότε κατεσκεύαζε φλογέρες, πότε ἔπλεκε καλάθια, πότε ἔκανε θελήματα, πότε ἐγυάλιζεν ὑποδήματα, πότε ἐπώλει εἰς τοὺς δρόμους βελόνια, κομβία, δαχτυλῆθρες, πότε πένες μελάνι, καὶ χαρτί, πότε ἀμερικάνικο πανὶ καὶ τσίπια, πότε κουλούρια. Ἀλλὰ μὲ τὰς προσταγὰς τοῦ βασιλέως ὅλαι αἱ ἐργασίαι εἶχον σταματήσῃ.

Ὁ λαὸς τότε ἄρχισε νὰ γογγύζῃ ἐναντίον τοῦ βασιλέως, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξεν ὁ καθεὶς νὰ κάμῃ ἐλεύθερα τὸ ἔργον του, καὶ ὁ

Μαστρομανώλης νὰ γίνη στρατιώτης. Ὁ Μαστρομανώλης κατετάχθη εἰς τὸ ἱππικόν· ἐφόρεσε τὴν στρατιωτικὴν στολὴν καὶ τοῦ ἔδωκαν ὅπλα ἐν τουφέκι κοντὸ καὶ ἐν μακρῷ σπαθί.

Ὁ ἐμβαλωματὴς ἔως τότε δὲν εἶχε καθυστερήσει, μὲν ταῦτα δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ τὰ γυμνάσια καὶ ἔγεινεν ἕνας καλὸς ἱππεύς.

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὸν στρατῶνα μία γραῖα συγγενὴς τοῦ πολὺ πτωχῆ καὶ παρεκάλεσε τὸν Μαστρομανώλη νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἱατρικὰ διὰ τὸ ὄρφανόν ἐγγόνι τῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄρρωστον.

Ὁ Μαστρομανώλης δὲν εἶχε πεντάρια καὶ τῆς λέγει·—Τί νὰ σοῦ κάμω; σήμερον ἐτελείωσα τὰ λιανά μου, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τέσσαρας ἡμέρας θὰ μᾶς δώσουν τὴν δεκαμερίαν.

Ἐσκέφθη ὅμως ὀλίγον καὶ τῆς λέγει·—Περίμενε, περίμενε μίαν στιγμὴν, καὶ ἔφθασα.

Πηγαίνει, βάνει τὸ σπαθί του ἐνέχυρον παίρνει ὀλίγα λεπτὰ καὶ τὰ δίδει τῆς γραίᾳς.

Ἐκείνην τὴν ἑσπέραν πηγαίνει ὁ βασιλεὺς καὶ εὐρίσκει τὸν Μαστρομανώλην εἰς τὸν στρατῶνα καὶ τὸν βλέπει πάλιν χαρούμενον.

Ὁ ἐμβαλωματὴς καὶ πάλιν δὲν ἐγνώρισε τὸν βασιλέα.

Τότε τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς·

—Ἐδῶ εἶσαι; στρατιώτης μοῦ ἔγεινεις;

—Τί νὰ κάμω, ἀδελφέ, λέγει ὁ ἐμβαλωματὴς· βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα· τὸ ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς· ἔπειτα τί πειράζει; τὴν πατρίδα μου ὑπηρετῶ. Ὁ καθεὶς πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του καὶ νὰ τὴν ὑπηρετῇ ὅταν εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ βασιλεὺς τότε λέγει εἰς τὸν ἐμβαλωματὴν·—Κἀὶ ὅμως πολὺ χαρούμενος σὲ βλέπω. Μήπως θὰ προβιβασθῇς ὑποδεκανεὺς;

—Ὁχι δά, ἀπεκρίθη ὁ Μαστρομανώλης, ἐγὼ πάντοτε χαρούμενος εἶμαι. Δὲν κάνω κακὴ καρδιὰ ποτέ· ἀλλ' ἀπόψε εἶμαι περισσότερο εὐχαριστημένος, διότι ἔκαμα κ' ἐγὼ ἕνα καλὸν σήμερον.

—Σὰν τί καλὸν ἔκαμες; τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς.

—Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, λέγει ὁ Μαστρομανώλης, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ φυλάξης μυστικόν. Καὶ ἐδιηγήθη εἰς τὸν βασιλέα πῶς ἔβαλε τὸ σπαθί του ἐνέχυρον, διὰ νὰ προμηθεύσῃ ἱατρικὰ εἰς τὸ ὄρφανόν ἐγγόνι τῆς γραίᾳς συγγενοῦς του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἐκδίδει μίαν προσταγὴν, νὰ γίνη ἀμέσως ἐπιθεώρησις τοῦ ἱππικοῦ εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν.

Ὁ ἐμβαλωματὴς, καθὼς τὸ ἄκουσεν, ἐτρόμαξε καὶ εἶπεν·—Ὅλα γίνονται διὰ τὴν τύχην μου, καὶ τώρα τί νὰ κάμω;

Ἐσκέφθη ὀλίγον, ἔπειτα πηγαίνει καὶ εὐρίσκει ἕνα ξύλον μακρὺ, τὸ πελεκᾷ μὲ ἐπιδεξιότητα, τὸ βάνει εἰς τὴν θήκην τοῦ σπαθιοῦ του, καὶ ἐφάνετο ὡσὰν ἀληθινὸ σπαθί.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐπιθεώρησεως, καὶ ἀφ' οὗ παρετάχθη τὸ ἱππικόν, ἐπῆγεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπεθεώρει τοὺς στρατιώτας.

Ἐπῆγε καὶ εἰς τὸν ἐμβαλωματὴν καὶ τοῦ λέγει·—Στρατιώτα! βγάλε τὸ σπαθί σου καὶ κόψε τὸ κεφάλι τοῦ στρατιώτου, ποῦ εἶναι εἰς τὰ δεξιὰ σου.

—Πῶς νὰ κάμω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, Μεγαλειότατε; λέγει ὁ ἐμβαλωματὴς.

—Κόψε του τὸ κεφάλι, σοῦ λέγω, ἐφώνηξέ με θυμὸν ὁ βασιλεὺς, διότι θὰ προσταῖξω αὐτὸν νὰ σοῦ κόψῃ τὸ ἰδικόν σου.

Τότε ὁ ἐμβαλωματὴς ὑψώνει τὸ βλέμμα του εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ λέγει.

—Θεέ μου, ἂν εἶναι δίκαιον, νὰ κόψω τὸ κεφάλι τοῦ συναδέλφου μου, ἄς γίνη τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως μας· ἂν ὅμως εἶναι ἄδίκον, ἄς γίνη τὸ σπαθί μου ξύλινον.

Ὁ βασιλεὺς τότε ἐγέλασε, τὸν ἐπροσκάλεσεν ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν καὶ τοῦ λέγει κατ' ἰδίαν·—Μαστρομανώλη, τὰ ἤξεύρω ὅλα. Εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, ἔχεις καλὴν ψυχὴν καὶ διὰ τοῦτο εἶσαι πάντοτε χαρούμενος καὶ ἀνοικτόκαρδος. Ὁ Θεὸς τοιούτους ἀνθρώπους ποτὲ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ χαθοῦν. Εἶσαι καὶ ἄξιος, καὶ ἡ δουλειὰ δὲν σὲ τρομάζει· ποτὲ δὲν ἀπελπίζεις, καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐφευρίσκεις καὶ τί πρέπει νὰ κάμῃς. Τοιούτον ἄνθρωπον καὶ ἐγὼ ζητῶ. Ἀπὸ σήμερον σὲ λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

Ἀπὸ τότε δὲ ἐπέρασε ζῶν ἐτυχεσμένην ὁ καλὸς μας ἐμβαλωματὴς ὁ Μαστρομανώλης,

Ἐργάζου καὶ ἀπόκτησε καὶ κάνε καλωσύνη·
Χαρὰ σ' ἐκείνον ποῦ ἔμπορεῖ εἰς τοὺς πτωχοὺς
[νὰ δίνη.

Π. ΠΑΓΛΑΤΟΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΙΩ ΕΚ ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ ΠΑΘΟΝΤΩΝ

Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Γ Λ α υ χ ὁ χ ρ ο υ ς Σ η -
μαία φίλη τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ μᾶς ἀπηύθυνε τὴν
κατωτέρω ἐπιστολὴν συνοδευομένην μετὰ δέκα
δραχμῶν ἃς ἐκ τῶν μικρῶν οἰκονομιῶν τῆς προσ-
φέρει, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀπαρχὴ εἰς-
φορῶν ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑ-
ΣΕΩΣ ὑπὲρ τῶν ἐν Αἰγίῳ παθόντων ἐκ τῶν σει-
σμῶν. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μετὰ συγκινήσεως ἐδέχθη
τὴν παρακαταθήκην ταύτην ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι καὶ
ἄλλοι ἐκ τῶν μικρῶν τῆς φίλων ἅμα μάθωσιν ὅτι
δύνανται διὰ τῆς ἀγαπητῆς τῶν ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ νὰ
ἐκδηλώσωσι τὰ φιλάνθρωπα αἰσθηματά των, θὰ
σπεύσωσι νὰ συνεισφέρωσι τὸν ὀβολόν των ὑπὲρ
τῶν ἐν Αἰγίῳ ἀτυχῶν ἀδελφῶν μας. Αἱ μεγάλαι
καὶ σκληραὶ στέρησεις τὰς ὁποίας ὑποφέρουσιν
ἐνεκα τῶν σεισμῶν τόσαι πτωχαὶ οἰκογένειαι ἐν
Αἰγίῳ δὲν θὰ ἀντακουσθῶσι βεβαίως διὰ τῶν
μικρῶν εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΕΩΣ, ἀλλ' ὅταν μάθωσιν οἱ δυστυχεῖς ὅτι
εὐρέθησαν ἑκάτὸ, διακόσια ἑλληνοπούλα μὲ καρ-
διά, τὰ ὁποῖα συνεπόνεσαν εἰς τὴν συμφορὰν
των καὶ ἔσπευσαν νὰ τοὺς βοηθήσουν μὲ ὅσην
δύναμιν εἶχον, θὰ αἰσθανθῶσι γλυκεῖαν ἀνκού-
φισιν εἰς τὴν καρδίαν των, θὰ ὑποφέρωσι μὲ
μεγαλειτέραν ὑπομονὴν τὰς στέρησεις των, τὰς
λύπας των, τοὺς πόνους των, καὶ θὰ ἀποκτήσωσι
καὶ πάλιν τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον τοῖς χρειάζεται
διὰ νὰ ἐπανορθώσουν διὰ τῆς ἰδίας των ἐργα-
σίας τὰς ζημίας των. Καὶ οὕτω ἡ μικρὰ εἰς-
φορὰ τῶν μικρῶν μας φίλων θὰ γίνη πρόξενος
μεγίστου καλοῦ εἰς τοὺς ἐν Αἰγίῳ ἀτυχεῖς ἀ-
δελφούς μας.

Δημοσιεύομεν τὴν ἐπιστολὴν τῆς μικρᾶς μας
φίλης Γ Λ α υ χ ὁ χ ρ ο υ Σ η μ α ί α ς καὶ εὐχό-
μεθα νὰ εὖρῃ πολλοὺς μιμητὰς ἢ εὐγενεῖς τῆς
πράξεως.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1888.

Φιλτίτη μοι ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

Ἄν καὶ πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ σοὶ γράψω, ἐπειδὴ δὲν
εἶχον τίποτε ἄξιον λόγου πάντοτε τὸ ἀνέβαλον. Σήμερον
ὅμως ἀπεφάσισα νὰ σοὶ γράψω διὰ νὰ σε παρακαλέσω νὰ
δεχθῇς τὴν μικρὰν ἐκ τῶν ἐσωκλειστων δέκα δραχμῶν συν-
εισφορὰν μου, ἂν πρόκηται νὰ συστήσῃς ταμεῖον ὑπὲρ τῶν
ἐν Αἰγίῳ ἐκ τῶν σεισμῶν παθόντων.

Ἐγὼ δηλ. μανθάνουσα τὰς καταστροφὰς τὰς ὁποίας τε-
λευταίως ὑπέστησαν οἱ ἐν Αἰγίῳ ἀδελφοί μας, ἐσκέφην ὅτι
ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μὴ σοὶ προτείνωσιν οἱ συνδρομη-
ταί σου νὰ συστήσῃς ταμεῖον ὑπὲρ αὐτῶν· διότι ναὶ μὲν,
καθὼς ἔμαθον, συνεστήθησαν διάφοροι ἐπιτροπαί, πρὸς τὸν
σκοπὸν τοῦτον, ἀλλὰ, καθὼς ἐγὼ νομίζω, καταλληλοτέρα
περίστασις διὰ νὰ συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ μικρότεροι
δὲν θὰ ὑπάρξῃ τῆς τοῦ νὰ συστήσῃς ταμεῖον σύ, ἢ ὁποία
ὑπάγεις εἰς ὅλα τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι πρὶν ἢ ἀρχίσω τὴν παροῦσάν
μου, ἐδίσταξα νὰ σοὶ ἀποστείλω τὴν συνδρομὴν μου ἀναλο-
γισμένην τὸ ἐλάχιστον αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν
ὁποῖον ὤρισθη, ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτον μὲν ἠθέλον νὰ εἶνε ἀπὸ
τὰς ἰδιαιτέρας μου οἰκονομίας καὶ δεῦτερον ἐσυλλογίσθην τὴν
παροίμιαν «φασούλι· τὸ φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι», ὅτι
δηλ. ἂν ὅλοι οἱ πολυπληθεῖς συνδρομηταί σου συνεισφέ-
ρον ἀπὸ ὀλίγον, τὸ ποσὸν θὰ ἐγένετο μέγα, σοὶ τὴν ἐστείλα.
Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἡλλαξα καὶ τὸ παλαιόν μου ψευ-
δώνυμον καθότι πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων καὶ συμμαθητῶν μου
τὸ ἐγνώριζον· σκοπεῖω δὲ νὰ το ἀναλάβω μόνον ἐὰν σὺ μοὶ
εἴπῃς ὅτι τὸ προτιμᾷς τοῦ δευτέρου. Ἀλλ' ἄρα γε τὸ ἐνθυ-
μεῖσαι; ἐὰν τὸ ἐνθυμήσῃς σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ το ἀναφέ-
ρῃς, διότι θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὴ το εἶχον ἀλλὰξ.

Σὲ καταφιλῶ, ἡ συνδρομή· τῆς σου

Γ Λ Α Υ Χ Ο Ρ Ο Υ Σ Σ Η Μ Α Ι Α

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παιδικὴ ἀστρονομία.

Φρόσω. Τί γίνεται ἡ σελήνη ὅταν παλαιώσῃ;

Τοτός. Κόπτεται, καὶ ἀπὸ τὰ κομμάτια τῆς γίνονται τὰ
ἄστρα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Μελίσσης.

Διόλογος τῆς μικρᾶς Βάσως μετὰ τῆς μητρός τῆς:

Ἡ μήτηρ. Ὁ μπαμπᾶς ἔφερε μισὸ ἄρνι σήμερον.

Ἡ μικρὰ Βάσω. Ζωντανό, μαμά μου, ἡ σφαγμένη;

Ἐστὴν ὑπὸ Ν. Α. Κ.

Ἡ Ἰωάννης ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του:

—Μητέρα, γιατί σήμερα ποῦ πῆγες εἰς τὸ πηγάδι ἔδεσες
περισσότερο σχοινὶ εἰς τὸν κουβά;

—Διότι τὸ νερὸ ἐπῆγε κάτω, παιδί μου.

—Καὶ τόσες γυναῖκες, ποῦ πηγαίνουν γιατί δὲν τὸ ἀναι-
βάζουν.

Ἐστὴν ὑπὸ Δ. Α. Πανάγου.

ΑΣΤΙΚΟΝ ΠΑΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΒΛ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ

Τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦτο ἀπ' αὐτῆς τῆς συστάσεώς του
εὐδοκίμησαν ἔθεσε στερεὰς βάσεις ἀκμῆς καὶ προόδου. Ἐγ-
κατασταθὲν ἤδη εἰς τὴν παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας
τριώροπον καὶ εὐαερόν οἰκίαν Γρουπάρη δέχεται πλὴν τῶν ἐ-
ξωτερικῶν καὶ ἡμιτερόφίμων καὶ ἐσωτερικῶν μαθητῶν.

Τὸ ΑΣΤΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ διὰ τὴν πεφωτισμένην
ικανότητα τῆς διευθύνσεώς αὐτοῦ, διὰ τὸ ἀρίστον αὐτοῦ προ-
σωπικόν, διὰ τὴν ἀνωτέραν πατρικὴν ἐποπτείαν τοῦ ἀρίστου
παιδαγωγοῦ κ. Βλασίου Σκορδέλη, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπόπτου
τοῦ διδασκαλείου τῶν θηλέων, τοῦ Ἀρσαλείου, καθιστῶντι
αὐτὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἄξιον τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἑλληνικῶν
οἰκογενειῶν.

Σκοπὸς τοῦ ΑΣΤΙΚΟῦ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ εἶνε ἡ ἡθικὴ
μόρφωσις, ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ σωματικὴ εὐεξία
τῶν Ἑλληνίδων ἐν αὐτῷ· ἡ ἀγωγή εἶνε ὅλος μαθητικὴ καὶ
οἰκογενειακὴ, σκοποῦσα νὰ καταστήσῃ τὸ ἦθος τῶν ἐν αὐτῷ
παιδευομένων οἷον ἐμπρέπει εἰς ἀληθεῖς χριστιανὰς καὶ ἐλ-
ληνίδας, καὶ μελλούσας οἰκοδεσποίνας.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ συνιστᾷ θερμῶς τὸ ΑΣΤΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑ-
ΓΩΓΕΙΟΝ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Έγκριθέντες διά τήν δευτέραν τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων..... λεπτά 55

ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ. Έγκριθεῖσα διά τήν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων..... » 55

Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἄνω βιβλίων εἶνε ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους καὶ εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν μὲ ἀνάλογον ἐκπτώσιν. Ἡ πώλησις γίνεται τοῖς μετρητοῖς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Στοιχειόγραφος.

Μεγάλῃς φήμῃς ποταμὸς ὑπῆρξε τῆς Ἀσίας
Πολλῶν ἀνάκτων καὶ λαῶν ἰδὼν περιπετείαις.
Τὴν κεφαλὴν μου τὴν τριπλὴν ἂν ὅμως παραιτήσῃς,
Νῆσόν τινα ἑλληνικὴν ἀμέσως θ' ἀπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Νικ. Γ. Σκούρα.

2. Στοιχειόγραφος

Ἐάν δὲν πάθω, φίλε, μεταβολὴν καμμίαν
Εἶμαι θεὸς ἀρχαῖος εἰς τὴν μυθολογίαν.
Πλὴν τρία γράμματά μου ἂν χάσω πρὸς στιγμὴν
Θά μ' ἴδῃς εἰς τὰ πλοῖα ποῦ πλέουν ἔς τὴν ἀκτὴν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου.

3. Τονόγραφος

Εἰς τὴν λήγουσαν τὸν τόνον ἂν, ὦ φίλε, μοῦ ἀφίσης
Ἰερά τις κατοικίαν
Εἶμαι ἐν τῇ μοναξίᾳ.
Χωρὶς σύντροφον μ' εὐρίσκεις ἂν τὸν τόνον μοῦ κινήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιτίου.

4. Τονόγραφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης ἔς τὴν Μακεδονίαν κείμεναι·
Ἄν τὸν τόνον μεταθέσῃς τῆς Εὐρώπης κράτος εἶμαι.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀργυρᾶς Πανσελήνου.

5. Αἰνίγμα.

Ἐάν τρέχῃς δὲν με βλέπεις, θά μὲ ἴδῃς ἂν περπατῇς·
Ἐάν κάθῃσαι μὲ χάνεις, θά μὲ ἴδῃς ἂν σταθῇς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου τοῦ Βοσπόρου.

6. Τρίγωνον συλλαβικόν.

1. Νῆσός τις εἶμαι τῆς Ἰταλίας.
2. Στὴν στέγην κείμεναι κάθε οἰκίας.
3. Ὅπου ὑπάγω πείνα ἐν τῷ ἄμα.
4. Φωνῆεν, ἦτοι ἄλλοιόν τι γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰσουλίδος.

7. Φύρδην—μύγδην.

Ἡ πλιάσθιας νῶτ διάπων ναῖε κοριπεδιόν
ὅτ πονοῖο ἐς πειρτέρπον ν' εὐπαφοσγὴ τὸ ακνόν·
ἀδι οττῶο ἰακ ὅς πειπέρ ἂν νῆτ ἀσπαγᾶ ὑπλο,
οὐρᾶ ἐς σκιζαδάδεσι κία χρὸσγυνως σ' εἰλεφω.
Σὼ γροτσολισόφ αρμέτη πῖε οὐς πέργανειν
Ντῆς νάχαρ οὐς κι' αἰτὺ ρίαχει, ἴσε στα ψεθίλις ὕπο εἶπνο.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἀσιέρος.

8. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τεσσάρων νήσων τῆς Ἑλλάδος σχηματίσιν τὸ ὄνομα τοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.
Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Μ. Στίβα.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31ης Μαΐου "Πνευματικῶν ἀσκήσεων".

142. Αὐχὴν, χήν.—143. Καθὼς (Κ, θώς).—144. Ἀρτεμίον (Ἀρτεμις, Ἰον).—145. Σινώπη, σιωπή.—146. Ποταμός, ποταπός.—147. Ἄλφα, φα.—148. Πυρίτις, ριτίς.—149. ΘΕΟΣ.—150. Ἡ σκιά.—151. (Μὴ σπάτε τὸ κεφάλαιον).—152. ΕΣΤΙ λῖσας καὶ δὲν ἔχει καμμίαν λύσιν).—153. ΟΤΑΝ Ἦσαν τέσσαρα πτηνὰ καὶ τρεῖς κλάδοι.—154. ΣΙΝΑ Ὅ ἔχων ἀνάγκην τῆς ἐλεημοσύνης τῶν ἀνθρώπων.—154. Ἀλαλα, ἀρουρα, ἀκακα, ἔγωγε, ἄμωμα.—155. Τὸν Εὐννον ποταμὸν (Εὐνοῖνον).—156. Ὅπου δὲν πῖπει λόγος πίπτει βλάβος.

157. Περιεπάτουν καὶ εἶδον φύλλον
Ξηρόν, πλὴν χύνον ὁσμὴν γλυκεῖαν,
Λαβὼν δ' αἰέσας τὸ ὠσφραϊνόμην
Μὲ τέρψιν θείαν.
—Εὐωδιάζεις πολὺ τῷ εἶπον
Μὴ εἶσαι ῥόδον εὐχρουν τῶν κήπων;
—Δὲν εἶμαι ῥόδον, μοι ἀπεκρίθη,
Ἄλλὰ συνέζησα πρὶν μ' ἐκεῖνο!
Ἐντεῦθεν ἔχω τὴν εὐωδίαν
Ἦν διαχύνω.

158. Στῆς κουκουναριᾶς τὸν ἱσίο στεκόμαι πολλὰς φορὰς
Καὶ τῶν χωρικῶν κυττάζω τὰς ἀπλοῖκας χαρὰς.
Στὸ νερὸ ἐδῶ μὴ νῆα τ' ἀσπρα χέρια τῆς δροσίδας
Καὶ ἔς τὰς ῥοδοδάφνης ἄλλη τὸ μωρὸ τῆς νανουρίζει.
Ἐκεῖ ἐν ἀπλῷ παιδάκι βίχνης γρύπο ἔς τὸ ποτάμι,
Χρυσὰ ψάρια πᾶναι ἄλλο παρακεῖ μὲ τὸ καλάμι,
Κι' ὁ βοσκὸς μὲ τὴ βοσκὴν τοῦ ξαπλωμένους ἔς τὰ λουλούδια

Τὸν αὐλὸν τοῦ συντροφείου μὲ ποιμενικὰ τραγούδια
159. ΣΕΡΒΙΑ (1. Σμύρνη. 2. Ἑλλάς. 3. Ρόδος. 4. Βαβυλῶν. 5. Ἰνδοί. 6. Ἀγγλία).—160. ΙΝΔΙΑΙ (1. Ἰνδοί. 2. Νῦν. 3. ΔαβὶΔ. 4. Ἰσάμαλ. 5. Ἀθῆνα. 6. Ἰταλοί).

«ΤΟΝ ΠΑΡΕΤΗΡΗΣΕ ΜΕΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΔΙΑΣΕ». (Σελ. 18)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 6).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ!

Μετὰ δύο ὥρας ὁ ἄνεμος ἐκόπασε καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε πάλιν ὅπως καὶ πρῶτα. Ἐάν δὲ δὲν ὑπῆρχε κατὰ γῆς τὸ πυκνὸν στῶμα τῆς ἄμμου, οὐδεὶς θὰ ὑπέθετεν ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε συμβῇ τὸ κακὸν ἐκεῖνο καὶ ἡ συμφορὰ.

Τὰ τρία παιδιὰ ἦσαν κατὰ γῆς ἐξηπλωμένα ἀναίσθητα ἐκεῖ ὅπου εἶχον πέσῃ, μετὰ τῶν ῥοδοδαφνῶν πλησίον τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ἡ δὲ λεπτὴ ἄμμος εἶχε σκεπάσῃ τὰ σώματά των ὡς σινδῶν.

Ὁ Ἰωάννης συνήλθε πρῶτος· τὰ μέλη του ἦσαν κατακομμένα, ἡσθάνετο εἰς τὴν κεφαλὴν ζάλην καὶ βοὴν εἰς τὰ ὠτά του.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνθυμεῖτο τί εἶχε συμβῇ,

ΕΤΟΣ 10^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 14^{ον}

ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνθυμήθη τὰ πάντα καὶ μετ' οὐ πολὺ συνήλθεν ἐντελῶς, ἔπαυσε ἡ ζάλη, τὰ μέλη του ἀνέλαβον τὴν προτέραν ἐλαστικότητα ἀλλὰ ἡ βοή τῶν ὠτῶν δὲν ἔπαυσε. Δὲν ἦτο ὅμως βοή καθ' αὐτό, ὡμοιάζε κρότον ζυλίνου σφυρίου τακτικὸν καὶ μονότονον, ἡ μάλλον τὸν κρότον ὅστις γίνεται ὅταν βαδίζωμεν ταχέως καὶ παταῖμεν εἰς τὰ νερά. Τόσον δὲ καθαρὰ διακρίνατο, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἦτο πεπεισμένος ὅτι πράγματι ἐκεῖ πλησίον ἐγένετο καὶ δὲν ἦτο βοή τῶν ὠτῶν του.

Ἀνεσηκώθη ὀλίγον καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀγκωνός του, παρεμέρισε τοὺς πυκνοὺς κλάδους ῥοδοδάφνης, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἤκούετο τώρα πλέον ὁ κρότος καθαρῶτερος, καὶ τί βλέπει ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ;

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ἐκπληξίν καὶ τὴν χαράν του.

ΤΟΜΟΣ 14^{ος} — 2.

Δέκα βήματα μακρὰν εἶδε νέαν τινά, ἥτις ἐχοροπήδα ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔπλυνεν ὅπως συνηθίζουν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, δῆλα δὲ ἐπάτει τὸ ροῦχον διὰ τῶν ποδῶν της πολὺ ταχέως καὶ τὸ ἐγύριζεν ἔπειτα διὰ τῶν μεγάλων δακτύλων τοῦ ποδὸς καὶ πάλιν τὸ ἐπάτει ἕως ὅτου καθαρισθῇ καλῶς. Τοῦτο λοιπὸν ἦτο ὁ κρότος τὸν ὅποιον ἤκουεν ὁ φίλος μας Ἰωάννης καὶ δὲν εἰξευρε πῶς νὰ τὸν ἐξηγήσῃ.

Ἡ κόρη εἶχε τὸ πρόσωπόν της ἀνοικτὸν καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει σαρίκιον μαῦρον καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων εἶδος χλαμύδος.

Ὁ Ἰωάννης ἐξεπλάγη πολὺ ὅτε εἶδε τὴν νέαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐξεπλάγη ὀλιγώτερον ὅτε τὸν εἶδεν αἰφνης προβάλλοντα ἐκ τοῦ μέσου τῶν ῥοδοδάφνων. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰ ροῦχα της καὶ νὰ φύγῃ· ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦτο παιδίον καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ἡμερον καὶ περίλυπον, ἔλαβε θάρρος καὶ ἐστάθη καὶ τὸν παρετήρησε μετὰ ἀπλότητος καὶ περιεργίας καὶ ἐμειδίασε.

Τὸ εὐμενὲς ἐκεῖνο μειδίαμα ἐζωογονήσε καὶ ἐνεθάρρυνε τὸν Ἰωάννην, ὅστις εὐθὺς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ῥοδοδάφνης καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν νέαν, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ λυπηθῇ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ἀποθάνουν εἰς τὴν ἔρημον. Τὴν παρεκάλει, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἡ νέα δὲν τὸν καταλαμβάνει· τότε μόνον ἐνόησε τὴν πλάνην του ὅτε εἶδε τὴν νέαν ὅτι τὸν παρετῆρει μετ' ἀπορίας ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε: «Δὲν καταλαμβάνω, παιδί μου, τί μου λέγεις.»

Τότε ὁ Ἰωάννης ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς του ὀπισθεν τῆς ῥοδοδάφνης ὅπου ἦσαν ἀκόμη ἐξηπλωμένοι καὶ ἀναίσθητοι ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος.

Ἡ νέα ἐνόησε τί συμβαίνει. Ἀφίνει λοιπὸν τὰ ροῦχά της καὶ τρέχει πρὸς τὰ παιδιά, ἀρπάζει τὸν Φραγκίσκον καὶ τὸν φέρει εἰς τὸ ποτάμιον, γονατίζει τὸν ἀποθέτει κατὰ γῆς καὶ βρέχει τοὺς κροτάφους του καὶ τὸ μέτωπόν του καὶ τὸν κτυπᾷ εἰς τὴν παλάμην ἕως ὅτου ἡνοιξῇ τὸ παιδίον τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος δὲν ἐτρόμαξεν ὅτε εἶδεν ἐπ' αὐτὸν τὸ μελαφὸν ἀλλὰ γλυκὺ πρόσωπον τῆς νέας· ἀλλὰ ὅπως ἦτο ἀκόμη ζαλισμένος ἐμειδίασε πρὸς αὐτὴν ὡς θὰ ἐμειδία πρὸς τὴν μητέρα του. Αὐτομάτως ἠπλώσε τὰς μικρὰς τοῦ χειρὸς καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν

λαιμόν της νέας ἥτις τὸν ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκλὴν της καὶ τὸν ἐλίκνιζεν ὡς μωρὸν παιδίον καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη πάλιν ἡσυχως.

Τότε ἡ νέα ἀπέσπασεν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ τὰ χεῖρας τοῦ παιδίου ἀπὸ τὸν λαιμόν της, τὴν ἀπέθεσε κατὰ γῆς ὑπὸ τὴν σκιὰν καὶ ἦλθον πλησίον τοῦ Μιχαλάκη τὸν ὅποιον ὁ Ἰωάννης προσεπάθει νὰ ζωογονήσῃ.

Ὁ Μιχαλάκης εἶπε ἐπειδὴ ἦτο ὀλιγώτερον καταβεβλημένος, εἶπε ἐπειδὴ ἦτο ισχυρότερον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐστάθη παρευθὺς εἰς τοὺς ποδας του.

Ἡ συμπαθὴς καὶ φιλόφρων νέα ἔλαβε εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν κοιμώμενον Φραγκίσκον, ἐνευσεν εἰς τὰ παιδιά νὰ τὴν ἀκολουθήσουν καὶ στρέψασα τὰ νῶτα πρὸς τὸν ποταμόν ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν γραμμὴν.

Μετ' ὀλίγον τὸ μικρὸν κερδάνιον συνήντησε γυναῖκα· ἐνδεδυμένης λευκὰ ἐνδύματα καὶ μέγα σαρίκιον μαῦρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐφύγετο δὲ ἐπὶ τῆς ῥάχews ἀσκούς ἐκ δερμάτινου τράγου, τοὺς ὁποίους ἐπήγαινον βέβαια νὰ γεμίσουν ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Αἱ γυναῖκες αὐτὰς μόλις ἦσαν εἰκοσιπέντε μέχρι τριάκοντα ἐτῶν τὸ πολὺ, καὶ ὅμως ἐφαίνοντο πλέον ἡλικιωμέναι. Τὸ πρόσωπόν των ἦτο σχεδὸν μαῦρον καὶ δὲν εἶχε τίποτε γυναικεῖον, ἡ δὲ ἀκαθαρσία καὶ ἡ ἀθλία καὶ γελοία ἐνδυμασία τὰς καθίστα ἀποτροπαίους καὶ ἀπεχθεῖς. Διὰ τὰς τρεῖς μάλιστα εἶχον καὶ τὰ παιδιά των ἐκ τοῦ τραχήλου των.

Αἱ γυναῖκες αὗται περιεκύκλωσαν τοὺς μικροὺς ξένους ὁδοιπόρους καὶ ἠρώτων μετὰ πολλῆς ἀπληστίας τὴν γενναίαν προστάτιδα αὐτῶν καὶ μετὰ κραυγῶν καὶ χειρονομιῶν, ἅλῃ ἐκείνη ἀπεκρίθη πρὸς αὐτάς μετ' ἀδιαφορίας καὶ διὰ δύο λέξεων.

Ὁλίγον περαιτέρω νέα συνάντησις, ὅχι πλὴν γυναικῶν ἀλλὰ σκύλων, καὶ τί σκύλων! Ἡσυχαιοὶ καὶ μεγαλόσωμοι, τὸ χρῶμα των ἦτο κιτρινωπὸν, τὸ ῥύγχος των ὀξύ, τὰ ὦτα ὀρθὰ καὶ ἡ οὐρά ὡς τῆς ἀλώπεκος. Ἐτρεχον καὶ ἐγαύγιζον ἀγρίως καὶ μάλιστα ὅτε εἶδον τὸν Ἰωάννην, ὅστις φυσικὰ ἠκολούθει τοὺς μικροὺς κυρίους του. Ἀλλὰ ἡ νέα δι' ὀλίγων λόγων ἀποτόμων ἀπεμάκρυνε τὰ ἀχρεῖα ταῦτα ζῷα.

Τέλος ἀφ' οὗ παρέκαμψαν μικρὸν λοφίσκον ὁ Ἰωάννης εἶδεν αἰφνης ἀλλόκοτον σωρὸν ἀποκαλίσαν μετὰ ὀρέξεως ἐκτάκτου.

Λυβῶν ἐπὶ τῆς κλυτύος τοῦ ὄρους αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ὡς φωλεαὶ χελιδόνων, ἡ μία ἐπάνω τῆς ἄλλης. Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ χωρίον Ἐδίσσα, ἡ ὅπως τὸ λέγουν ἀραβιστὶ τὸ Κασάρ Ἐδίσσα· διότι κασάρ καὶ πληθυντικῶς κασούρ ὀνομάζονται τὰ ὀρεῖνὰ χωρία, τὰ δὲ πεδινὰ χωρία ὀνομάζονται Δούαρ καὶ δὲν ἔχουν καλύβας ἀλλὰ σκηνάς.

Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ ἀθλιώτερον καὶ προστυχώτερον τοῦ χωρίου Ἐδίσσα. Αἱ στενωποὶ αἱ μεταξὺ τῶν κατοικιῶν ἦσαν ἀκάθαρτοι εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ αὗται δὲ αἱ κατοικίαι ἦσαν ἀθλῖαι καὶ αἱ θύραι των ἦσαν τόσον χαμηλαί, ὥστε διὰ νὰ εἰσέλθῃ τις ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κύψῃ κατὰ γῆς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου καθήμενοι εἰς τὸν ἥλιον μόλις ὕψωσαν τὸ βλέμμα των ὅτε διήρχοντο ἔμπροσθεν αὐτῶν οἱ μικροὶ ὁδοιπόροι. Ὅτε ὅμως εἰσεχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ χωρίου ἡ περιέργεια τῶν κατοικῶν ηὔξησε. Τὰ παιδιά ὀλόγυμνα ὡς ἄλογα ζῷα ἔτρεχον καὶ ἔφευγον ἔντρομα καὶ ἠκούοντο μακρόθεν αἱ ὀξεῖαι κραυγαὶ των, γυναῖκες ἔκυπτον ἔξω τῆς χαμηλῆς θύρας τῶν κατοικιῶν των καὶ παρευθὺς εἰσέρχοντο μετὰ βίας καὶ ἐκλείον τὴν θύραν.

Ἡ νέα ἐστάθη τέλος ἔμπροσθεν στενωποῦ, ὥθησε θύραν τινὰ χαμηλήν, εἰσῆλθεν εἰς μικρὰν αὐλὴν τετράγωνον καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐλῆς ἐφαίνετο κατοικία χαμηλὴ καὶ σκοτεινὴ.

Κατόπιν τῆς νέας εἰσῆλθον καὶ τὰ παιδιά. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἰωάννης δὲν ἔβλεπεν, ἐνεκα τοῦ σκότους· ἀλλὰ κατ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐσυνήθισαν καὶ κατάρθωσε νὰ διακρίνῃ εἰς τὴν ἀπέναντι γωνίαν πράγματα πολλὰ, ἕνα σωρὸν ἀτάκτως ἐρριμμένα, ἀσκούς γεμάτους ἡ κενούς, πινάκια ξύλινα, ἀγγεῖα πήλινα χονδρὰ καὶ λεπτά, ὅσα, φλοιούς πορτοκαλίων καὶ ὀσπρίων καὶ ἐπὶ πάντων τούτων, συντάγματα λυχνάρων ἀναρίθμητα τῶν ὁποίων ὁ πυκνὸς βόμβος ἠκούετο.

Ἡ νέα ἀπέθεσε τὸν Φραγκίσκον εἰς θυρίδα ἐσκαμμένην ἐντὸς τοῦ τοίχου καὶ ἀντὶ παρατετάσματος ἔχουσιν ῥακῶδες τι ὕφασμα. Ἐτρεχον καὶ φοίνικας νωποὺς καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Μιχαλάκην καὶ τὸν Φραγκίσκον, οἵτινες τὰ ἀποκαλίσαν μετὰ ὀρέξεως ἐκτάκτου.

Τρεῖς σκιαὶ ἐφάνησαν κινούμεναι ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἡ σκιά γυναικὸς ἡλικιωμένης καὶ δύο παιδιῶν, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἄρρεν ἐφόρει μόνον ἐν βουρνούκιον καὶ ἕνα χιτῶνα, ἡ δὲ κορασίς ἐφόρει φόρεμα κίτρινον μετὰ ῥαβδώσεων μαύρων.

Τὰ δύο παιδιά ἐπλησίασαν τοὺς τρεῖς ξένους καὶ τοὺς παρετήρουν μετὰ περιεργίας πολλῆς, ἐν ᾧ ἡ ἡλικιωμένη ἐπέπληττε τὴν φιλεύσπλαγχνον νέαν καὶ μετεχειρίζετο λόγους δρυμεῖς καὶ πικρούς· μεταξὺ τῶν λόγων της ἠκούοντο συχνὰ αἱ λέξεις Οὐρίδα καὶ Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ. Ὁ δὲ Ἰωάννης ὑπέθεσεν ὅτι ἡ λυσσαλέα γραῖα ἐπέπληττε τὴν νέαν ἥτις βεβαίως ὀνομάζετο Οὐρίδα, διατί νὰ φέρῃ τὰ ξένα παιδιά, καὶ τὴν ἠπειλεῖ ὅτι θὰ θυμώσῃ ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ ἦτο Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γλυκυτάτη Οὐρίδα ἀντέλεγε μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἐκραύγαζε καὶ αὐτὴ, ὥστε ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη κατοικία ἀντήχει ἐκ τῶν ἀγρίων κραυγῶν τῶν δύο γυναικῶν, ὁ δὲ Ἰωάννης καὶ ὁ Μιχαλάκης ἦσαν ἀνήσυχτοι διότι δὲν εἰξευρον πῶς θὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα.

Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ, ἡ εὐερέθιστος γραῖα ἀπεχώρησεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ μετ' ὀλίγον μετέβη ἡ Οὐρίδα μετὰ τῶν δύο μικρῶν Ἀράβων.

Ἀφ' οὗ ἔμειναν μόνοι ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μιχαλάκης ἦλθον καὶ ἐκάθθησαν πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἐκοιμάτο ὁ Φραγκίσκος, καὶ ἐκοιμήθησαν καὶ αὐτοὶ ἡσυχως.

Μετὰ τινὰς ὥρας ὁ Ἰωάννης ἐξύπνησε καὶ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ εὕρεται καὶ πῶς εὕρεται εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι κοιμάται ἀκόμη καὶ ὀνειρεύεται.

Τῷ ὄντι ἦτο νύξ καὶ τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο εἶχεν ὅψιν ἀλλόκοτον διότι εἰς τινὰ γωνίαν ἔφεγγε λυχνάριον ὅπερ ἔτριζε καὶ ἐκάπνιζε καὶ τὸ φῶς του ἔτρεμε.

Ἡ γραῖα καθήμενη πλησίον τοῦ λυχνarioῦ ἐγύριζε τὸν χειρόμυλον καὶ ἔκοπτε σίτον· ἄλλη τις γυνὴ μαύρη καθήμενη πλησίον τῆς γραίας καὶ ἐνδεδυμένη ῥάκη κόκκινα καὶ πράσινα ἠτοίμαζε τὸ κουσκουσοῦ διὰ τῶν χονδρῶν χειρῶν της καὶ ἐκ διαλειμμάτων διακόπτουσα τὴν ἐργασίαν ἐφύσα δι' ἑλῆς τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της καὶ τῶν παρειῶν της ἀνθρακας ἀναμμένους κατὰ γῆς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωμα-

τίου. Ἡ δὲ Οὐρίδα καὶ τὰ δύο ξένα παιδιά παρετήρουν τὸ προετοιμαζόμενον φαγητὸν χωρὶς καθόλου νὰ ἀναμιγνύωνται.

Τέλος ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ ὁ Ἰωάννης διέκρινε τοὺς πελωρίους ὄρους Ἀραβος μέγα-λοσώμου καθημένου κατὰ γῆς ἐπὶ ψιάθου καὶ καπνίζοντος σιωπηλῶς. Ἐκ διαλειμμάτων νέ-φος καπνοῦ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματός του καὶ τὸν περιεκάλυπτε.

Ἡ ὁμόνοια ἐφάνετο ὅτι εἶχεν ἐπανέλθῃ με-ταξὺ τῆς γραΐας καὶ τῆς νέας καὶ ἡ μὴν τα-ραχὴ ἥτις ἐγένετο ἦτο ὁ τριγμὸς τοῦ λυχνα-ρίου καὶ ἡ τριβὴ τοῦ χειρομύλου.

Οὐδεὶς ἐφάνετο προσέχων εἰς τὴν παρου-σίαν τῶν τριῶν ἀδελφῶν· διὰ τοῦτο ὁ Ἰωάν-νης μένων ἀκίνητος ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο, κατῴρ-θωσε νὰ θεωρήσῃ τὴν περιεργοτάτην εἰκόνα.

Ὅτε ἔγινε τὸ κουσκουσοῦ ἡ μαύρη ἔλαβε τὸ πάλινον ἀγγεῖον καὶ τὸ ἐκένωσεν εἰς ξύλι-νον πινάκιον μέγα καὶ στρογγύλον καὶ το ἀπέ-θεσεν ἔμπροσθεν τοῦ Ἀλῆ βέν Ἀμάρ. Οὗτος δὲ οὐδόλως φροντίζων περὶ τῶν ἄλλων ἤρχισε νὰ τρώγῃ λαμβάνων ἀπὸ τοῦ πινακίου διὰ τῶν δακτύλων του μίαν δρᾶκα κουσκουσοῦ τὴν ὁποίαν περιέστρεφε καὶ ἐσχημάτιζε βῶλον τὸν ὁποῖον ἔχαπτε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Ἐξηκο-λούθησε δὲ τὸ γυμνάσιον τοῦτο ἕως ὅτου ἔπαυ-σεν ἡ μεγάλη πείνά του, ἔπειτα ἀπώθησε τὸ πινάκιον, ἔλαβε μικρὸν ἀσκὸν πλήρη ὕδατος καὶ τὸν ἔπιεν ὅλον. Ἀφ' οὗ τὴν ἐτύλωσε ἐπα-νέλαβε πάλιν τὸ κάπνισμα του χωρὶς νὰ εἴπῃ γρῦ.

Τότε μόνον ἡ χαρίεσα Οὐρίδα ἐπλησίασεν εἰς τὸ πινάκιον καὶ ἐκάθισε κατὰ γῆς ὡσαύ-τως καὶ ἡ κορασὶς μετὰ τὸ κίτρινον φόρεμα καὶ ὁ ἀδελφός της. Ἀλλὰ μόλις ἤπλωσε τὴν χεῖρα εἰς τὰ ἀποφάγια τοῦ Ἀλῆ βέν Ἀμάρ καὶ εὐ-θύς ἐσηκώθη νὰ ἴδῃ ἐὰν κοιμῶνται τὰ τρία φιλοξενούμενα παιδιά. Ὡς εἶδε τὸν Ἰωάννην ἐξυπνον ἐνευσε πρὸς αὐτὸν νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ ἔλθουν νὰ καθίσουν καὶ αὐτοὶ νὰ φάγουν κουσκουσοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ παιδιά ἔσπευσαν παρευ-θύς χωρὶς νὰ περιμείνουν δευτέραν πρόσκλησιν, διότι τοὺς ἐθέριζεν ἡ πείνα. Καὶ ἔπειτα δὲ τὸ κουσκουσοῦ δὲν εἶνε φαγητὸν ἀνοστον ὥστε νὰ μή τους ἀρέσῃ· εἶνε μικροὶ βῶλοι ζύμης ἐκ χονδροῦ ἀλεύρου τοὺς ὁποῖους βράζουν εἰς τὸν ζωμὸν κρέατος.

Ἐν μόνον κακὸν ἔχει τὸ κουσκουσοῦ, ὁ θοῦν ἐπάνω. εἶνε ὀλίγον βαρὺ· ὅθεν ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ἐπειδὴ ἔφαγε μετὰ βίαν, ἡσθάνθη βάρος καὶ στυμνῶντο ὡς ἐὰν ἦσαν εἰς τὴν ἀπκλὴν καὶ ἀνα-νοχωρίαν. Τὸν εἶδεν ὁ Ἰωάννης ὅτι διὰ μιπτρυτικὴν κλίνην των.

Ἐγίνε κατακόκκινος καὶ ἔβλεπε τὸν Ἰωάννη μετ' ἀγωνίας. Εὐτυχῶς ἡ Οὐρίδα, ἥτις εἰσκούσας καθ' ὕπνον τοὺς ὑποκώφους γογγυ-τὴν προσοχὴν τῆς ὁλῆς εἰς τὰ παιδιά, ἐνόησεν τοῦ Φραγκίσκου. τί συμβαίνει καὶ παρευθὺς ἔδωκεν εἰς τὸν μ-κρὸν ἀγγεῖον ἐκ λευκοσιδήρου, ὅπερ ἐκείνῳ ἔρωστος; ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του εὐχαριστῶν διὰ τὴν βλέρματος τὴν νέαν.

Ἀλλὰ δὲν ἔληξαν ἕως ἐδῶ τὰ βάσανα τῶν νὰ με κεντοῦν χιλιάδες βελόνες ὅλον μου ἀτυχοῦς Φραγκίσκου. Μόλις ἔπιεν ὀλίγον κτὸ σῶμα, καὶ σὰν νὰ περπατοῦν εἰς τὸ πρό-εὐθὺς ἀπέσυρεν ἀπὸ τοῦ στόματός του τὸ ἀσπὸν μου ζώφια.

Τί ἐπαθε πάλιν; Τίποτε δὲν ἐπαθεν, ἀλλὰ τὸ ἀγγεῖον δὲ περιεῖχεν ὕδωρ ἀλλὰ γάλα ξινισμένον, ποτὴς ἡσθάνθη καὶ αὐτὸς ὅτι καὶ ὁ Φραγκίσκος. ἐξαίρετον ὡς χονευτικόν, ἀλλὰ σφύδρα δυσ-Καὶ ὁ Μιχαλάκης ἐξύπνησε καὶ παρεπονεῖτο ρεστον εἰς τὴν γεῦσιν ὅταν τις δέν το ἔ-τὰ αὐτά.

Τὸ δυσάρεστον τοῦτο συμβὰν ἔκοψε τὴν ὁδὸν ἐξιν τοῦ Φραγκίσκου. Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν ἦτο μίαν διότι τὸ πινάκιον ἦτο σχεδὸν κενόν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔφαγον καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐπ-νέλθουν ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο καὶ πρότερον νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν διακοπέντα ὕπνον το-αῖφνης ἀναπηδᾷ ὁ Ἀλῆ βέν Ἀμάρ, ἀπὸ τὰ δυστυχῆ παιδιά καὶ τὰ ἐκβάλλει ἔξω ἐξω τῆς θύρας καὶ κλείει καὶ τὴν θύραν.

Ποῦ νὰ ἐλπίζουν τοιαύτην περιποίησιν τρεῖς φίλοι μας! Τὰ ἔχασαν οἱ δυστυχεῖς εἶδον τὸν κύριον Ἀλῆ βέν Ἀμάρ τόσο ἀγρι-ἐν ὃ μέχρι ἐκείνης τῆς ὥρας ἐκάθητο ἡσυ-ἡσυχος καὶ ἐφάνετο ὅτι οὐδὲ κἂν τὸν ἔμελ-ἀν εἶνε ἐκεῖ τὰ παιδιά.

Ἐξάρωσαν ἔξω τῆς θύρας καὶ ἐσκέπτον-τί θὰ γίνον.

Εὐτυχῶς ἡ νύξ ἦτο λαμπροτάτη καὶ θερ-καὶ τὰ παιδιά ἀπεφάσισαν νὰ κοιμηθοῦν ὅ-ὅπως.

Ἐπλάγιασαν λοιπὸν κατὰ γῆς ἐπὶ τοῦ-μνοῦ ἐδάφους ἀνευ τινὸς στρώματος καὶ ἐ-τοὺς ἔπαιρνε ὁ ὕπνος ἀνοίγει ἐλαφρὰ ἐλα-ἡ θύρα καὶ παλαιὸς τάπης πίπτει πλησ-τῶν παιδιῶν.

Ἡ ἐξαίρετος Οὐρίδα ἀφ' οὗ δὲν κατῴρθη-νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀγριὸν ἄνδρα τῆς νὰ μὴ δι-διώξῃ τὰ παιδιά, ἔρριπεν εἰς αὐτὰ τὸν παλᾶ-

ἐκείνον τάπην νὰ τον ἀπλώσουν καὶ νὰ κοιμη-ῶθουν ἐπάνω.

Μετ' οὐ πολὺ οἱ τρεῖς μικροὶ ἥρωες ἐκοι-Μετ' οὐ πολὺ οἱ τρεῖς μικροὶ ἥρωες ἐκοι-νοχωρίαν. Τὸν εἶδεν ὁ Ἰωάννης ὅτι διὰ μιπτρυτικὴν κλίνην των.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἰωάννης ἀφύπνισθη Ἄλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἰωάννης ἀφύπνισθη τὴν προσοχὴν τῆς ὁλῆς εἰς τὰ παιδιά, ἐνόησεν τοῦ Φραγκίσκου.

Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε σιγά. Μήπως εἶσαι-Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε σιγά. Μήπως εἶσαι-ἔρωστος;

— Ὅχι· μόνον δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, — Ὅχι· μόνον δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος. Δὲν εἰξεύρω τί ἔχω,

τὰν νὰ με κεντοῦν χιλιάδες βελόνες ὅλον μου ἀτυχοῦς Φραγκίσκου. Μόλις ἔπιεν ὀλίγον κτὸ σῶμα, καὶ σὰν νὰ περπατοῦν εἰς τὸ πρό-εὐθὺς ἀπέσυρεν ἀπὸ τοῦ στόματός του τὸ ἀσπὸν μου ζώφια.

— Τί λές; καλέ, ὄνειρεύεσαι; Κοιμήσου — Τί λές; καλέ, ὄνειρεύεσαι; Κοιμήσου καὶ δὲν εἶνε τίποτε....

Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγον τοῦ ὁ Ἰωάν-Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγον τοῦ ὁ Ἰωάν-νης ἡσθάνθη καὶ αὐτὸς ὅτι καὶ ὁ Φραγκίσκος. Καὶ ὁ Μιχαλάκης ἐξύπνησε καὶ παρεπονεῖτο τὰ αὐτά.

«Μὰ τί ἐπάθαμε; εἶπεν ὁ Μιχαλάκης κλαίων» «Μὰ τί ἐπάθαμε; εἶπεν ὁ Μιχαλάκης κλαίων» δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ με-τσομποῦν χιλιάδες φύλλοι.

— Μπα! εἶπεν ὁ Ἰωάννης, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ παραπονήσῃ διὰ τοὺς φύλλους, δὲν τρώγουν οἱ φύλλοι.»

Πράγματι ἦσαν φύλλοι, ἀλλὰ τί φύλλοι καὶ πόσοι!

Διὰ νὰ νοήσῃ τις τὸ ποῖον καὶ τὸ ποσὸν τῶν φύλλων ἐκείνων, ὀφείλει νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, διότι εἶνε τῶν ἀδυνάτων νὰ το φαντασθῇ. Ὡστε οἱ μικροὶ φίλοι μας ἐκεῖνοι μόνον εἰξεύρουν τί ὑπέφερον ἐκείνην τὴν νύκτα!

Τί νὰ κάμουν;

Ὁ Ἰωάννης ἔριστα σκεπτόμενος ἐξεδύθη τὰ ἐνδύματά του καὶ τὰ ἐτίναξε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἐβοήθησε δὲ καὶ τοὺς ἀδελφούς του νὰ τινάξουν τὰ ἰδικά των καὶ ἡλλαξαν τόπον ὀλίγον μακρὰν ἐκείνου ὅπου ἐκοιμῶντο.

Ἐκεῖ δὲ ἡσύχασαν ὀλίγον καὶ ὕπνος γλυκύ-τατος τοὺς ἔκαμε νὰ λησμονήσουν καὶ τοὺς φύλλους καὶ τὰ κεντήματά των.

(Ἐπεὶ συνέχεται).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

(κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN).

«Ο ΑΛΛΥ ΒΕΝ ΑΜΑΡ ΑΠΩΘΕΙ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗ ΠΑΙΔΙΑ» (Σελ. 20)

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Μίαν φοράν κι' ἕνα καιρὸν ἦτο μία ὀρφανὴ κόρη. Δὲν εἶχεν οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα. Εἶχε μόνον μίαν πτωχὴν θείαν. Αὐτὴ ἐπῆρε τὴν μικρὰν ἀνεψιὰν τῆς εἰς τὸ σπίτι τῆς. Ἀλλὰ τὸ κορίτσι ἦτο ἄτυχον. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἡ θεία τῆς ἀπέθανε καὶ τὸ κακόμοιρο ἔμεινε ὁλομόναχον καὶ ἔρημον εἰς τὸν κόσμον. Ἐσηκώθη τότε μίαν ἡμέραν, ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐξωκλήσι τοῦ χωρίου, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια. « Παναγία μου, γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τοῦ παιδιοῦ σου, βοήθησέ με νὰ εὕρω ἕνα σπίτι νὰ ἔμβω, γιὰ νὰ μὴ εἶμαι ἔρημο εἰς τὸν κόσμον. Ἀκουσε, Παναγία μου, τὴν παράκλησι, ποῦ σοῦ κάμνω. »

Ἐπειτα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐξωκλήσι, ἐσκύπισε τὰ δάκρυά του, καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον χωρὶς καὶ αὐτὸ νὰ ἡξεύρη ποῦ πηγαίνει.

Ἐπεριπάτησεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς τὸ βασίλειμα τοῦ Ἡλίου ἔφθασεν εἰς μίαν μεγάλην πόλιν μὲ πλατεῖς δρόμους καὶ ὑψηλὰ σπίτια. Τὸ πτωχὸν ὀρφανὸν ἦτο νησιτικόν, καὶ κουρασμένον, καὶ καθὼς εἶδε τὰ τρίπατα ἐκεῖνα καὶ ἀρχοντικὰ σπίτια, εἶπεν·

— Ἐδῶ εἶνε πλούσιοι ἄνθρωποι· κάποιος καλὸς χριστιανὸς θὰ μὲ λυπηθῇ νὰ μὲ πάρῃ στὸ σπίτι του, νὰ μοῦ δίδῃ ἕνα κομμάτι ψωμί νὰ τρώγω, καὶ ἐγὼ νὰ τοῦ δουλεύω.

Καὶ ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰ μὲ τὸν νοῦν του, εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς μίαν μεγάλην οἰκίαν μαρμαροκτισμένην. Στέκεται, καὶ μὲ φοβισμένον χέρι κτυπᾷ τὴν θύραν.

Ἐβγήκε μία ὑπνέτρια, καὶ καθὼς εἶδε τὴν ὀρφανὴν κόρην μὲ τὰ πτωχὰ φορέματα, τὴν ἐρώτησε. — Τί θέλεις;

— Εἶμαι ὀρφανή, πάρτε με στὸ σπίτι σας· ἕνα κομμάτι ψωμί μόνον νὰ μοῦ δίδετε, καὶ ἐγὼ νὰ κάμνω ὅτι δουλειὰ θέλετε.

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ζητιανόπουλο! ἐφώναξεν ἡ ὑπνέτρια· φύγε γρήγορα!

Ἡ ὀρφανὴ ἔφυγε κατατρομαγμένη.

Ἐκτύπησεν εἰς δύο τρεῖς ἄλλας ἀρχοντικὰς θύρας· ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἐδιώξαν αἱ ὑπνέτριαι. Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου ἦτο ἕν μικρὸν σπιτάκι. Λέγει τότε μὲ τὸν νοῦν τῆς ἡ μικρὰ ὀρφανή. « Ἀπὸ τὰ μεγάλα σπίτια μὲ

ἐδιώξαν· ἄς κτυπήσω εἰς αὐτὸ τὸ σπιτάκι. »

Καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν.

Ἐβγήκε τότε μία νέα γυναῖκα μὲ ὠρατὸ πρόσωπον καὶ εὐμορφα καὶ μεγάλα μάτια, καὶ λέγει μὲ γλυκεῖαν φωνήν. — Τί εἶνε, κόρη μου;

— Πάρε με, κυρά, στὸ σπίτι σου· εἶμαι ἔρημο καὶ πεντάρφανο. Πάρε με νὰ μοῦ δίδῃς ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ νὰ κάμνω ὅλας τὰς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ.

— Τὸ καῖμένο τὸ ὀρφανό! εἶπεν ἡ καὶ γυναῖκα. Ἐλα, καλὸ μου κορίτσι· ἔλα νὰ ἔχωμεν σὰν παιδί μας.

Τὸ ὀρφανὸν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπίτι.

Τὸ σπιτάκι ἦτο μικρὸν ἀλλὰ καθαρὸν. Καὶ πρᾶγμα ἦτο εἰς τὸν τόπον του· τὸ πᾶν ἔλαμπε σὰν γιαντὶ· ἦτο ἰσόγειον, εἶχε μικρὰ αὐλὴν κι' ἕνα μικρὸν κήπον μὲ λουλούδια.

Ἡ ὀρφανὴ διηγῆθη εἰς τὴν καλὴν γυναῖκα τὴν ἱστορίαν τῆς. Ἐκείνη δὲ τῆς εἶπεν·

— Ἡμεῖς εἴμεθα πτωχοὶ ἄνθρωποι, κόρη μου· ἀλλὰ κοντὰ εἰς ἡμᾶς θὰ ζήσης καὶ εὖ.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ ἄνδρας τῆς ὁ Μαστροβαγγέλης. Ἦτο λεπτοεργός· εἶχε δυνατὰ χέρια καὶ κόκκινα μάγουλα. Ἡ καὶ γυναῖκα τοῦ διηγῆθη τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρφανῆς κόρης, καὶ πῶς τὴν ἐλυπήθη καὶ τὴν ἐπῆρε, διὰ νὰ τὴν ἔχουν ψυχοκόρη.

— Καλὰ ἔκαμες, γυναῖκα· πολὺ καλὰ.

Τὸ ὀρφανὸν ἐζοῦσεν εὐτυχισμένα. Ἐλεγε πατέρα τὸν Μαστροβαγγέλη καὶ μητέρα τὴν γυναῖκα του, καὶ τοὺς ἀγαποῦσεν ὡς ἄν γονεῖς του. Ἐδούλευε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν του. Ἐξυπνοῦσε πρῶτ', ἐσάρωνε τὴν αὐλὴν, ἔπλυνε μικρὰ ἀσπρόρρουχα. Ἐκαμε μὲ πρᾶγμα καθε θέλημα, καὶ τὸ βράδυ βράδυ ἐπῆρε τὸν μικρὸν κήπον, καὶ καθε σαββατόβραδυ ἐλιβάνιζε τὸ σπίτι καὶ ἔπλυνε τὸ κανδύλι, καὶ ἦτο ἐμπρὸς εἰς τὰ εἰκονίσματα. Ἡ ψυχοκόρη τοῦ εἶχε δεξιὸν χέρι εἰς ὅλα, καὶ ἐμακάριζε ὡραν ποῦ τὸ ἐπῆρε.

Ἐξῆλθον μίαν ἡμέραν πέφτει εἰς τὸ κρεβάτι ἄρρωστος βαρεῖα ὁ Μαστροβαγγέλης, ὥστε ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἀρρωσταίνει καὶ ἡ γυναῖκα του. Τότε νὰ ἐβλέπετε τί προθυμῶς ἐδειχνεν ἡ μικρὰ ὀρφανή. Νύχτα ἡμέρα ἔφευγεν ἀπὸ τὸ πλᾶγι τῶν ἀρρώστων· τοῖς ἐδ

τὰ ἱατρικά, τοὺς ἐπεριποιεῖτο, σὰν νὰ ἦτο μεγάλη γυναῖκα, καὶ ἐπαρκαλοῦσε τὴν Παναγίαν νὰ ἱατρεύσῃ τοὺς προστάτας τῆς.

Ὁ Μαστροβαγγέλης δὲν ἦτο πλούσιος· τώρα ποῦ ἦτο στὸ κρεβάτι, δὲν ἤμποροῦσε νὰ δουλεύῃ, διὰ νὰ παίρῃ μεροκάματον, καὶ ὅσα χρήματα εἶχεν οἰκονομήσῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, τὰ ἐξώδευσε εἰς τὴν ἀσθενείαν του. Κατήντησαν νὰ μὴ ἔχουν νὰ φάγουν.

Ἡ ὀρφανὴ δὲν ἐσυλλογίζετο τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἀλλὰ τοὺς ἀγαπητοὺς εὐεργέτας τῆς.

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς πλουσίους, ποῦ μεταχειρίζονται τὰ πλούτη των διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων, ἀνοιξεν ἕνα φουρνον, καὶ διελάλησεν εἰς τὴν πόλιν νὰ ἔρχονται οἱ πτωχοὶ καὶ νὰ παίρνουν κάθε βράδυ χάρισμα ἀπὸ ἕνα ψωμί.

Πολὺς κόσμος ἔτρεχε νὰ πάρῃ ψωμί. Ἡ κόρη τὸ ἤκουσεν εἰς τὴν βρύσιν, ὅπου ἐπῆγε νὰ γεμίσῃ τὴν στάμναν τῆς, καὶ εἶπεν· « Κ' ἐγὼ θὰ πάγω νὰ πάρω ἕν ψωμί· κ' ἐγὼ πτωχὴ εἶμαι· ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε ἀρρώστοι, καὶ δὲν ἤμποροῦν νὰ δουλεύσουν. »

Ἡ ὀρφανὴ ἐπῆγαινε κάθε βράδυ, διὰ νὰ παίρῃ τὸ ψωμί. Πολλοὶ ἄλλοι ἐπῆγαιναν, καὶ μὲ φωνὰς καὶ σπρωξίματα ἀρπαζον τὰ μεγάλα ψωμιά. Τὸ ὀρφανὸν ἐπλησίαζε τελευταῖον, ἔπαιρνε τὸ μικρότερον ψωμί, ἔλεγεν εὐχαριστῶ, καὶ ἔφευγεν ἡσυχᾶ.

Ὁ πλούσιος παρητήρησε τὸν καλὸν τρόπον τῆς μικρᾶς ἐκείνης κόρης, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπρόσταξε νὰ βάλουν μέσα εἰς τὸ μικρότερον ψωμί δέκα φλωριά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔγαινε πάλιν τὸ ἴδιον. Οἱ ἄλλοι πτωχοὶ ὤρμησαν καὶ ἐπῆραν τὰ μεγάλα ψωμιά. Τὸ μικρότερον ἐπῆρεν ἡ ὀρφανή. Ὁ Μαστροβαγγέλης εἶχε γίνῃ καλλίτερα. Εἰς τὸ τραπέζι ἐπῆρε τὸ μαχαῖρι κι' ἔκοψε τὸ ψωμί. Βλέπει μέσα τὰ φλωριά. Ἐλαμψεν ἀπὸ χαρὰν τότε τὸ χλωμὸν πρόσωπον τοῦ λεπτοεργοῦ, καθὼς εἶδε τὸ χρυσάφι ἐκεῖνο μέσα στὸ ψωμί, καὶ εἶπε· « Τί θησαυρὸς εἶν' αὐτός! Ἀνοιξεν ἡ τύχη μας, γυναῖκα! » Κ' ἐπῆρε τὰ φλωριά καὶ τὰ ἔβλεπεν.

Ἡ γυναῖκα του ὁμῶς δὲν ἀπεκρίθη τίποτε.

Ἐστερα ἀπὸ ὀλίγον λέγει πάλιν ὁ Μαστροβαγγέλης. « Γυναῖκα, βλέπω δὲν χαίρεσαι γιὰ τὴν καλὴν μας τύχην. Εἶνε ἀληθινὰ φλωριά, καὶ ἀπόρῳ τί ζητοῦν μέσα στὸ ψωμί.

— Τί ψωμί εἶνε αὐτό, κόρη μου;

— Σὰν τὰ ψωμιά, ποῦ παίρνω κάθε βράδυ ἀπὸ τὸν φουρνον, εἶπεν ἡ ὀρφανή· κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς εὐρέθησαν μέσα τὰ φλωριά.

Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ Μαστροβαγγέλη εἶπε·

— Δὲν ἐχάρηκα, ἄνδρα μου, γιὰτὶ αὐτὰ τὰ φλωριά δὲν εἶνε ἰδικὰ μας, καὶ τὸ ξένο πρᾶγμα πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸν νοικοκύρην του.

— Καλὰ λέγεις, γυναῖκα· δὲν εἶνε ἰδικὰ μας αὐτὰ τὰ φλωριά. Πάρε τὰ, κόρη μου, καὶ νὰ τὰ δώσης αὐριον πρῶτ' εἰς τὸν καλὸν πλούσιον, ποῦ μας δίδει ψωμί.

Τὸ ὀρφανὸν ἐπῆρε τὰ δέκα φλωριά, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν πρῶτ', πρῶτ' ἐπῆγε καὶ εὐρήκε τὸν πλούσιον, καὶ τοῦ εἶπεν· « Ἀφεντικό, μέσα στὸ ψωμί, ποῦ μοῦ ἔδωκες χθὲς τὸ βράδυ, ἦσαν αὐτὰ τὰ φλωριά. Εἶνε ἰδικὰ σου, πάρε τὰ. »

— Ὅχι, κόρη μου, εἶνε ἰδικὰ σου. Ὁ Θεὸς τὰ βάλει μέσα στὸ ψωμί, διότι εἶσαι καλὴ καὶ φρόνιμη κόρη καὶ φροντίζεις διὰ τοὺς ἀρρώστους γονεῖς σου. Πάρε τὰ, καὶ νὰ ἔρχεσαι πάντοτε νὰ παίρνης τὸ ψωμί σου.

Ἡ ὀρφανὴ ἐπῆρε τὰ φλωριά, καὶ ἐπέστρεψεν ὅλη χαρὰ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εἶπε· « Ὁ καλὸς πλούσιος, μητέρα, εἶπεν ὅτι τὰ φλωριά εἶνε ἰδικὰ μας. Ὁ Θεός, λέγει, μας τὰ ἔστειλεν. »

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, καθὼς ἡ ὀρφανὴ ἐπῆγε πάλιν εἰς τὸν φουρνον, ὁ πλούσιος τῆς εἶπεν·

— Καλὴ μου κόρη, ἐφάνης πιστὴ καὶ οἱ γονεῖς σου ἐφάνησαν τίμιοι. Οἱ καλοὶ πρέπει νὰ ἀνταμειβῶνται· νὰ εἰπῇς εἰς τὸν πατέρα σου νὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ, ὅταν γίνῃ καλὰ.

Ὅταν ὁ Μαστροβαγγέλης ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν, ἐπῆγεν εἰς τὸν πλούσιον. Ὁ καλὸς πλούσιος, καθὼς τὸν εἶδεν, εἶπεν·

— Σὺ εἶσαι ὁ Μαστροβαγγέλης; Σὲ διορίζω ἐπιστάτην εἰς τὰ κτήματά μου, διότι εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος.

Καὶ ἀπὸ τότε ἦσαν εὐτυχεῖς, καὶ ἀγαποῦσαν ἀκόμη περισσότερον τὴν ὀρφανήν· διότι αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας των.

Ὁ Θεὸς εἶναι πατὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Θεὸς κανένα δὲν ἀφίνει.

Εἶνε τιμὴ νὰ δίδῃ τις καὶ θλίψις νὰ γυρεύῃ ἕνον πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ παίρνωμεν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ

ΕΥΠΝΑ! ΕΥΠΝΑ!

[Τῆς φιλότιμης θυγατρὸς Χριστινῆς, ἐπὶ τῇ ἡμερᾷ 21 Ἰουλίου 1888]

Ἐύπνα, Ἐύπνα κ' ἡ αὐγὴ
γλυκοχαιρετάει τῇ γῇ·
τῆς αὐγῆς, Ἐύπνα, παιδούλα,
γὰρ νὰ πάρῃς τὴ δροσούλα.
Ἐύπνα, Ἐύπνησε, ξανθούλα,
Ἐύπνα, Ἐύπνα, Χριστινούλα,
καὶ ροδίζουν τὰ βουνά,
τὰ βουνὰ τάντικρυνά.

ὦ! πῶς φουσᾷ, πῶς φουσᾷ
δροσερὸ τῆς αὐγῆς
τὸ λεπτὸ ἀεράκι.

ὦ! πῶς κυλᾷ, πῶς κυλᾷ
καθαρὸ τῆς πηγῆς
πῶς κυλᾷ τὸ νεράκι·
πῶς κυλᾷ, τί χαρά!
καὶ ποτίζει τὰ τραντάφυλλα
τὰ χόρτα τὰ χλωρά.
Πῶς φουσᾷ τὸ ἀεράκι
καὶ φιλεῖ τὸ χορταράκι
πῶς κυλᾷ, κυλᾷ νεράκι.

καὶ ποτίζει τὰ τραντάφυλλα
τὰ δένδρα τὰ χλωρά.

Ἐύπνα, Ἐύπνησε, παιδούλα,
πάρε τῆς αὐγῆς δροσούλα.
Ἐύπνα πρὶν ὁ ἥλιος βῇ,
Ἐύπνα, Ἐύπνα τὴν αὐγὴ.
Ἐύπνα, Ἐύπνα, τί χαρά!
μουρμουρίζουν τὰ νερά.
Ἐύπνα, Ἐύπνα, τὴ φωλιὰ
τόρ' ἀφίνουν τὰ πουλιά.
Ἐύπνα, Ἐύπνησε, παιδούλα,
Ἐύπνα, Ἐύπνα, Χριστινούλα.

Ἐύπνα, Ἐύπνα, ἡ αὐγούλα
τῆς γιορτῆς σου εἶν' αὐτή.
Ἐύπνα, Ἐύπνα, Χριστινούλα,
Ἐύπνα, κόρη ἀγαπητή.
Ἐύπνα, κύττα, ἡ μητέρα
ἀνοιξε τὴν ἀγκαλιά,
Ἐύπνα, Ἐύπνα τοῦ πατέρα
χίλια νὰ δεχθῇς φιλιὰ.

Χρ. ΣΑΜΑΓΓΕΙΔΗΣ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

[Ἐκ τῶν ΗΡΩΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ὑπὸ ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ]

Ὁ Ἀδμητος ἦτο βασιλεὺς τῶν Φερῶν, πό-
λεως τῆς Θεσσαλίας, ἦτο δὲ εὐσεβὴς καὶ δί-
καιος· οἱ Θεοὶ ἠγάπων αὐτόν, καὶ πρὸ πέν-
των ὁ Ἀπόλλων· διότι, ὅτε ὁ θεὸς οὗτος κα-
τεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ ὑπηρετήσῃ κάτω
εἰς τὴν γῆν ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τινα θνητόν, ὁ
Ἀπόλλων ὑπηρετήσεν εἰς τὸν Ἀδμητον καὶ
ἔγαινε βουκόλος αὐτοῦ.

Ὁ Ἀδμητος ἦτο εὐδαίμων. Οἱ ἄγροί του
ἔφεραν ἀφθόλους καρπούς· οἱ ἵπποι του ἦσαν
περίφημοι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' ὁ πο-
λυτιμότερος θησαυρὸς αὐτοῦ ἦτο ἡ σύζυγός
του Ἀλκηστis, θυγάτηρ τοῦ Πελίου, ὡραία
καὶ ἐνάρετος γυνή.

Ὁ Ἀπόλλων ἔκαμε μεγάλην χάριν εἰς τὸν
Ἀδμητον· κατέπεισε τὰς Μοῖρας, ὅταν ἔλθῃ
ἡ ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδμήτου, νὰ μὴ ἀ-

ποθάνῃ οὗτος, ἀν' ἄλλος τις ἐκ τῶν φιλτάτο
του θελήσῃ ν' ἀποθάνῃ ἀντ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἀδμητος ἔπεσεν ἀσθενὴς καὶ ἔμελλ'
ν' ἀποθάνῃ. Πάντες ἐλυποῦντο, διότι ἔμελλ'
λον νὰ στερηθῶσι τόσον καλὸν βασιλέα· ἀλ-
λ' ὁμως κανεὶς ἐκ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν τι
δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ἀντὶ τοῦ Ἀδμήτου· καὶ
αὐτοὶ οἱ ὑπέρφηροι γονεῖς του, οἱ ὅποιοι αἰ-
ῶρας εἰς ὦραν ἐπερίμενον τὸν θάνατον, δὲν ἀπ-
φάσιζον ν' ἀποθάνωσι διὰ νὰ ζήσῃ ὁ υἱὸς τῶν

Μόνον ἡ νεαρὰ αὐτοῦ σύζυγος ἐφάνη πρ-
θυμος ν' ἀποθάνῃ, καὶ εἶπεν ὅτι εὐχάριστος
καταβαίνει αὐτῇ εἰς τὸν σκοτεινὸν Ἀδην, δι-
ὰ νὰ ζήσῃ ὁ Ἀδμητος.

— Τί λέγεις; ἀπήντησεν ὁ Ἀδμητος·
θάνατός σου εἶνε δι' ἐμὲ συμφορὰ χειροτέ-
ραν τοῦ θανάτου.

— Ἀφες ἐμὲ ν' ἀποθάνω ἀντὶ σοῦ, Ἀδ-
μητε· μὴ ἀφήσῃς ὀρφανὰ τὰ τέκνα μας· διότι,
ἂν σὺ ἀποθάνῃς καὶ ἐγὼ θ' ἀποθάνω μαζί σου.

Ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου ἔλυσσε
μὲ ποτάμιον ὕδωρ τὸ σῶμά της, ἐφόρεσε λαμ-
πρὰν ἐσθῆτα καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματά
της, καὶ σταθεῖσα ἐνώπιον τῆς ἐστίας προσευ-
χήθη παρκαλέσασθαι τοὺς Θεοὺς νὰ προστα-
τεύωσι τὰ ἀγαπητὰ της τέκνα.

Ἐπειτα ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἔ-
κλαυσε· ἐσηκώθη, περιήλθε τὰ δωμάτιά της
καὶ πάλιν ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην· τὰ τέκνα
τῆς ἐκράτουν αὐτὴν ἀπὸ τὰ φορέματά της
καὶ ἔκλαιον· ἐκείνη δὲ λαμβάνουσα εἰς τὰς
ἀγκάλας της ἡσπάζετο πότε τὸ ἓν πότε τὸ
ἄλλο ὡς μέλλουσα ν' ἀποθάνῃ.

φανίαν των, νὰ λάβουν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ
νὰ γείνουν ὁ μὲν υἱὸς μας ἀξιὸς σοῦ ἡ δὲ θυ-
γάτηρ μας καλὴ οἰκοδέσποινα.

Τότε παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς του τὰ δύο
τέκνα των καὶ εἶπε πάλιν·

— Σὺ, ὦ Ἀδμητε, νὰ εἰσῇ καὶ μήτηρ τῶν
τέκνων μας ἀντ' ἐμοῦ.

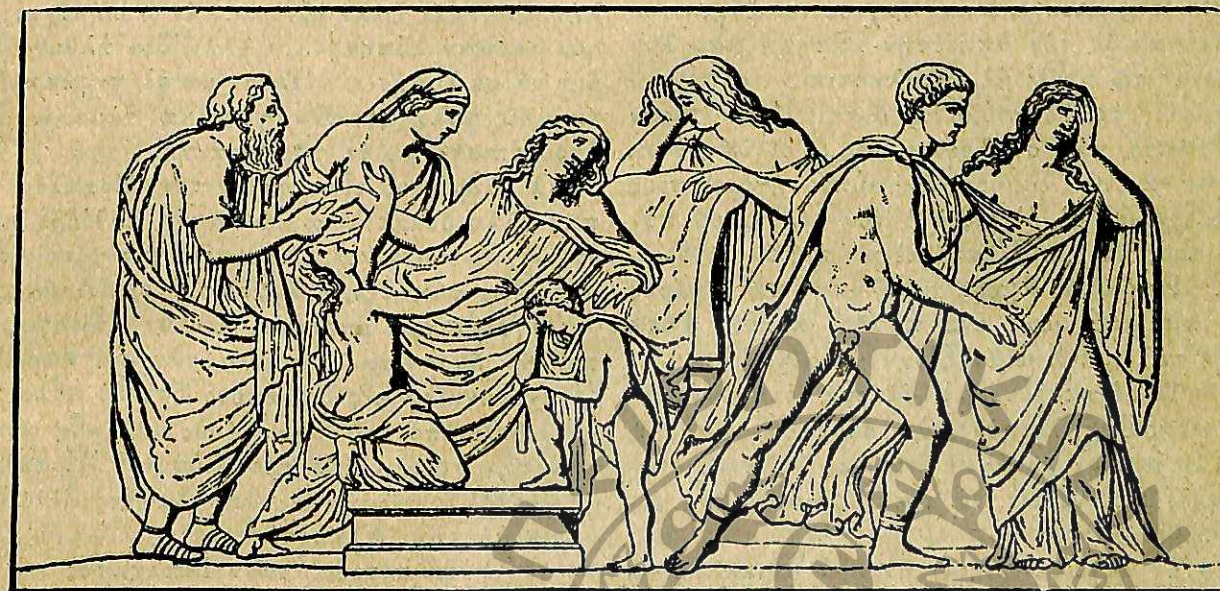
Ὁ Ἀδμητος κλαίων ἀνεφώνησε·

— ὦ θάνατε, πρὶν σὺ ζυγὸν μὲ στερεῖς!...

— Οἱ ὀφθαλμοὶ μου σκοτίζονται, ἐπιθύρῃσε
μετ' ὀλίγον ἡ Ἀλκηστis· Χαῖρε, Ἀδμητε·
χαίρετε, τέκνα μου.

Καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ Ἀδμητος ἐπρόσταξε νὰ γείνῃ μεγαλο-
πρεπὴς ἡ κηδεὶα τῆς ἀγαπητῆς συζύγου του·
ἐπρόσταξε νὰ πενθήσωσιν αὐτὴν πάντες οἱ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ

Πάντες οἱ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ὑπηρετοῦντο ἔκλαιον
λυπούμενοι τὴν δέσποινάν των· αὕτη δὲ ἔδιδε
τὴν δεξιάν της εἰς ἕκαστον καὶ πρὸς ὅλους
ἀπέτεινε γλυκεῖς λόγους.

Ὁ Ἀδμητος ἦτο ἀπαρηγόρητος· ἐκράτει
εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἀγαπητὴν του σύ-
ζυγον καὶ τὴν παρεκάλει νὰ μὴ ἀποθάνῃ.

Ἡ δὲ Ἀλκηστis τῷ εἶπε·

— Ἀδμητε, πρὶν ἀποθάνω, μίαν παράκλη-
σιν ἔχω νὰ σοὶ κάμω· νὰ φροντίζῃς διὰ τὰ
τέκνα μας, τὰ ὅποια καὶ σὺ ἀγαπᾷς ὅπως
ἐγὼ· νὰ φροντίζῃς νὰ μὴ αἰσθανθῶν τὴν ὀρ-

Θεσσαλοὶ δώδεκα μῆνας· νὰ κόψωσι τὴν κό-
μην των καὶ τὴν χαίτην των ἵππων των, νὰ
ἐνδυθῶσι μέλανα ἐνδύματα καὶ μήτε ἄσμα
μήτε αὐλοῦ ἢ λύρας ἤχος ν' ἀκουσθῇ ἐπὶ ἓν
ἔτος εἰς τὴν πόλιν.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἔφθασεν εἰς τὰς Φε-
ρὰς ὁ Ἡρακλῆς, μεταβαίνων εἰς τὴν Θράκην,
διὰ νὰ λάβῃ τοὺς ἵππους τοῦ Διομήδους· ἦλθε
δὲ ἀμέσως εἰς τὸ λαμπρὸν ἀνάκτορον τοῦ Ἀδ-
μήτου, διότι ἦτο φίλος αὐτοῦ.

Ἰδὼν τὸ πένθος ἠρώτησε τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ
Ἀδμητος εἶπεν εἰς αὐτόν ὅτι γυνὴ τις ξένη,

ἀλλὰ χρήσιμος εἰς τὸν οἶκόν του, ἀπέθανε. Ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ Ἀδμητος φοβούμενος μήπως ὁ Ἡρακλῆς δὲν δεχθῇ τὴν φιλοξενίαν του, ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ἡ Ἀλκῆστις ἀπέθανε. Καὶ πάλιν ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἤθελε νὰ καταλύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ λυπημένου Ἀδμήτου, οὗτος ὅμως ἐπέμεινε καὶ δὲν τὸν ἀφῆκε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἐπρόσταξε δὲ τὸν ὑπηρέτην ὁ Ἀδμητος νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὰ δωμάτια, τὰ ὅποια ἦσαν προσδιωρισμένα διὰ τοὺς φιλοξενουμένους, καὶ παρήγγειλε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν πολλὰ καὶ καλὰ φαγητά· προσέτι δὲ νὰ κλείσῃ τὰς θύρας, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ ὁ ξένος τοὺς θρήνους καὶ λυπηθῇ.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔφαγε καλῶς, ἔπιε πολὺν οἶνον καὶ ἔγεινεν εὐθυμος· ἔστεψε τὴν κεφαλὴν του μὲ κλάδους μυρσίνης καὶ ἤρχισε νὰ ᾄδῃ.

Βλέπων δὲ τὸν ὑπηρέτην κατηρῆ καὶ λυπημένον τῷ λέγει μὲ ἐπιπληκτικὸν τρόπον.

— Αἶ, τοῦ λόγου σου, διατί εἶσαι τόσο σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος; οἱ ὑπηρέται πρέπει νὰ εἶναι φαιδροὶ καὶ εὐπροσῆγοροι πρὸς τοὺς ξένους· σὺ δὲ εἰς ἐμὲ τὸν φίλον τοῦ κυρίου σου, παρουσιάζεσαι μὲ πρόσωπον σκυθρωπόν. Ἐλα ἐδῶ, ᾄφησε τὴν λύπην κατὰ μέρος καὶ πῖε μαζί μου ἓνα ποτῆρι κρασί. Τόση λύπη πάλιν διὰ μίαν ξένην γυναῖκα!

— Τί ξένη; εἶπε μὲ δάκρυα ὁ ὑπηρέτης· δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὴν συμφορὰν μας; ἡ βασιλίσσα μας, ἡ ἀγαπητὴ μας Ἀλκῆστις ἀπέθανε, καὶ θέλεις νὰ εἶμαι φαιδρὸς καὶ εὐθυμος;

— Τί λέγεις; ἀνεφώνησεν ὁ Ἡρακλῆς· ἡ Ἀλκῆστις ἀπέθανε!

— Ναί, ἀπέθανε θεληματικῶς, διὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἀδμητον ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Τώρα θὰ δείξης, ὦ Ἡρακλῆς, ὅποιον ἀνδρὰ ἐγέννησεν ἡ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἡρακλῆς· πρέπει νὰ καταβάλω τὸν Θάνατον, νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀποθανοῦσαν Ἀλκῆστιν, καὶ νὰ τὴν δώσω πάλιν εἰς τὸν Ἀδμητον. Ὁ Ἀδμητος εἶναι ἄξιος τοιαύτης χάριτος. Τίς ἐκ τῶν Θεσσα-

λῶν, τίς ἐκ πάντων τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος εἶναι τόσο φιλόξενος ὅσον αὐτός;

Καὶ εὐθὺς ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἀνακτόρων, μεταβαίνει εἰς τὸν τάφον τῆς Ἀλκῆστιδος, καὶ ἐκεῖ συλλαβὼν τὸν Θάνατον ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ δώσῃ ὀπίσω τὴν Ἀλκῆστιν.

Ὁ Ἡρακλῆς λαβὼν τὴν Ἀλκῆστιν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀδμήτου καὶ εἶπε·

— Ἀδμητε, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως εἰς τὸν φίλον του· ἔχω παράπονον ἐναντίον σου· ἐπειδὴ εἶμαι φίλος σου, ἐνόμιζα ὅτι ἔπρεπε νὰ μοῦ φανερώσῃς τὴν λύπην σου· σὺ ὅμως δὲν μοῦ ἔλεγες ὅτι ἔχεις νεκρὰν τὴν σύζυγόν σου, ἀλλὰ μ' ἐξένιζες εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ μοῦ ἔλεγες ὅτι τάχα ξένη γυνὴ ἀπέθανε· καὶ ἐγὼ ἔστεψα μὲ μυρσίνην τὴν κεφαλὴν μου, καὶ ἤμην εὐθυμος, ἐν ᾧ σὺ εἶχες τόσον βαρεῖαν λύπην!.. Ἀλλὰ δὲν ἦλθον ἐδῶ, διὰ νὰ σὲ λυπήσω. Ἦλθον νὰ σὲ παρακκλέσω νὰ μοῦ φυλάξῃς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω ἐκ τῆς Θράκης.

Ὁ Ἀδμητος εἶπε πρὸς τὸν Ἡρακλέα ὅτι πᾶν ἄλλο δύναται νὰ τῷ κάμῃ, ἀλλ' ὅχι ποτὲ νὰ δεχθῇ γυναῖκα ξένην εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου ἕως τότε ἔζη ἡ ἀγαπητὴ του Ἀλκῆστις.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμεινε, καὶ ὁ Ἀδμητος μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἐπέισθη νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ξένην γυναῖκα εἰς θάλαμον· ὅτε δὲ τέλος ἠναγκάσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους νὰ λάβῃ αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς·

— Ἰδὲ αὐτὴν καλὰ, ὦ Ἀδμητε, δὲν εἶναι ὁμοία μὲ τὴν Ἀλκῆστιν;

— Ὁ Ἀδμητος ἔμεινεν ἔκπληκτος καὶ ἐνόμιζε κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶναι τὸ φάντασμα τῆς συζύγου του. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς διηγήθη εἰς τὸν Ἀδμητον πῶς ἐνίκησε τὸν Θάνατον καὶ ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν Ἀλκῆστιν.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ Ἀδμήτου καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Ὁλος δὲ ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλίας ἐώρτασε μετὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἀναβίωσιν τῆς ἀγαπητῆς Ἀλκῆστιδος.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Η. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 1).

Ἡ κατάστασις τῆς Φατμέ ἐφαίνετο ὅτι ἀνησυχεῖ μεγάλως τὸν Θιούλην, διότι ἀνέβαλε τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἄλλων γυναικῶν αὐτοῦ εἰς καιρὸν καταλληλότερον. Ὅταν ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ δωμάτιον μὲ τὸν Μουσταφᾶν, τοῦ εἶπε μὲ ὕφος περίλυπον·

— Κασιμανκαβχά, εἶπέ μου καθαρὰ τὴν ἀλήθειαν. Τί νομίζεις ὅτι ἔχει ἡ Φατμέ;

— Ἀχ! αὐθέντα μου, εἶπε βαθέως στενάζων ὁ ψευδοῖατρός, εἴθε νὰ σὲ παρηγορήσῃ ὁ Προφήτης! Ἡ δυστυχὴς κόρη πάσχει ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ.

Ἐξημμένος ἀπὸ θυμόν, ὁ Θιούλη ἀνέκραξε· «Τί λέγεις, σκυλοαγύρτη; Νὰ ἀποθάνῃ ἡ Φατμέ διὰ τὴν ὁποίαν ἔδωκα χίλια τσεκίνια καὶ ἡ ὁποία χθὲς ἀκόμη ἦτο τόσο καλὰ; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιστήμη σου; Ἐὰν δὲν τὴν σώσῃς, ἀκούεις, θὰ σὲ παλουκώσω.»

Βλέπων τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ γέροντος, ὁ ἀδελφός μου ἠνιόησεν ὅτι διέπραξε μέγα σφάλμα καὶ ὅτι ἐκινδύνευε τοῦλάχιστον νὰ τὸν διώξουν. Κατέβαλε λοιπὸν ὅλην του τὴν εὐγλωττίαν διὰ νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὸν Θιούλην.

Ἐν τῷ μεταξὺ μαῦρος δούλος, ὑπηρετῶν εἰς τὸ Χαρέμι, ἦλθε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅτι τὸ φάρμακον δὲν ἔφερε καμμίαν ἀνακούφισιν εἰς τὴν Φατμέ.

— Μεταχειρίσου ὅλα τὰ μυστήρια τῆς τέγνης σου, Χακκαμδαβαβέλδα, ἀνέκραξεν ὁ Θιούλη· σῶσέ την! σῶσέ την! ἡ δὲ ἄλλως σοῦ εἶπα τί θὰ πάθῃς.

— Θὰ τῆς δώσω ἓνα δροσιτικόν, ἀπήντησεν ὁ Μουσταφᾶς καὶ κηταχαρούμενος ἐξῆλθε διὰ νὰ φέρῃ τὸ ναρκωτικόν του. Ἀφοῦ δὲ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν μαῦρον, μὲ τὴν ὀδηγίαν πῶς πρέπει νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, ἐπανῆλθε νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Θιούλην, ὅτι εἶχεν ἀκόμη νὰ συλλέξῃ εἰς τὴν παραλίαν ἱατρικὰ τινα βότανα καὶ ἀπεμακρύνθῃ ἀμέσως ἐκ νέου.

Ἡ θάλασσα εὗρίσκετο πλησίον. Φθάσας εἰς τὴν παραλίαν ὁ Μουσταφᾶς ἐξεδύθη ἐσπευσμένως τὸ ξένον ἔνδυμα, ὅπερ ἔφερε, ἔβγαλε τὸ σαρίκιόν του καὶ τὴν ψευδῇ γενειάδα του,

ἐπέταξεν αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου διεσκορπίσθησαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὑπὸ τῶν κυμάτων—ὁ ἴδιος ἐκρύβῃ εἰς τοὺς θάμνους ἀναμμένων νὰ νυκτώσῃ, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς κατακόμβας τοῦ πύργου.

Δὲν εἶχε παρέλθῃ μία ὥρα ἀφ' ἧς ὁ Μουσταφᾶς ἐξῆλθε, ὅταν οἱ δούλοι τοῦ Θιούλη ἦλθον καὶ τὸν εἰδοποίησαν, ὅτι ἡ Φατμέ ἐξέπνεεν. Ἐξάλλος, ἔστειλε παντοῦ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ του, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπανῆλθον μόνοι μετ' ὀλίγας στιγμὰς καὶ τοῦ ἀνέφεραν ὅτι ὁ δυστυχὴς Σακκαμανκαβουδεβάβα ἔπεσε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῶ ἐμάζευε τὰ βότανά του, καὶ ἐπνίγη. Καθὼς ἔλεγον, ἔβλεπον μακρόθεν τὸ σῶμά του, τὸ ὅποιον παρέσυραν τὰ κύματα.

Ὅταν ὁ Θιούλη ἐπέισθη ὅτι καμμία ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπέλειπετο, ἐξεστράπη εἰς βλασημίας κατὰ τῶν δούλων του, ἐναντίον τοῦ ἐξαφανισθέντος ἱατροῦ, ἐναντίον δλου τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Φατμέ! Φατμέ! ἀνεφώνει. Ἦτο τόσο ὡραία, τόσο νέα, εἶχε τόσο γλυκὰ μάτια. Δύο χιλιάδες τσεκίνια τοῦ ἐπλήρωσα, δύο χιλιάδες τσεκίνια. Οὔτε ἓνα ἄσπρον ὀλιγώτερον δὲν μοῦ τὴν ἐπώλει ὁ Ἑβραῖος. Τὰ δόντια της, τὰ δόντια της, τί μαργαριτάρια, τί θησαυρός! Ἀχ! ἄχ!

Καὶ ὁ γέρον πασσάς ἔκλαιε μὲ τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν τὴν καλλονὴν τῆς Φατμέ καὶ μὲ τὸν ἄλλον τὰ χρήματά του.

Ἐν τούτῳ ἡ Φατμέ ἀπεκοιμήθη γλυκὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συντρόφου της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐθόλωσαν, ἡ καρδιά της ἔπαυσε νὰ πάλλῃ, τὸ πορφυροῦν χρῶμα τῶν χειλέων της ἐσθῆθη. Ὅλοι ἐπίστευσαν ὅτι ἀπέθανεν.

Τῇ διαταγῇ τοῦ Θιούλη, ὅστις ἐξ ὀρμεμφύτου ἀπεστρέφετο, ὅπως σᾶς εἶπα, πᾶσαν ἰδέαν καταστροφῆς καὶ ἐπείγετο νὰ ἀπομακρύνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ πᾶσαν πένθιμον εἰκόνα, ἡ νεάνις κατεβιβάσθη τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς τὰς κατακόμβας, ὅπου ἐθάπτοντο οἱ νεκροί.

Ὁ Μουσταφᾶς ἐκρύβῃ μεταξὺ τῶν τάφων,

οἵτινες εὐρίσκοντο διεσπαρμένοι εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Ἀμα δὲ καὶ οἱ δοῦλοι, οἵτινες ἔφερον τὸ φέρετρον, ἀπεμακρύνθησαν, ἐξήλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτειν του. ἦναι πένε ἕνα λύχνον διὰ νὰ βλέπῃ τί κάμνει καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ζώνην του φιαλίδιον, περιέχον τὸ ἀντίδοτον, τὸ ὁποῖον ἐμέλλε νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζώην τὴν προσφιλή του Φατμέ.

Ὅταν ἐσήκωνε τὸ δρύϊνον σκέπασμα τοῦ φερέτρου, ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν. Ἀλλὰ ἀπὸ ποῖαν φρίκην κατελήρθη ὅταν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἀνεκάλυψε χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα τῷ ἦσαν πικτελῶς ἄγνωστα! Ἡ εὐρισκομένη εἰς τὸ φέρετρον δὲν ἦτο οὔτε ἡ ἀδελφή του, οὔτε ἡ Ζωράϊδα, ἀλλ' ἄλλη νεᾶνις.

Ὁ ἀδελφός μου εἰς τὸ νέον τοῦτο ἀτύχημα ἔμεινεν ἀνυδός. Παρετῆρει μὲ ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς τὴν δυστυχῆ κόρην ἣτις κατέκειτο εἰς τὸ φέρετρον καὶ καταληφθεὶς ἀπὸ σκοτοδίνην ἤθελε νὰ ὠρμήσῃ ἐναντίον της καὶ νὰ τὴν πνίξῃ.

Ἀλλ' ἴσως εἶνε ἀθῶα τῆς ὀλεθρίας αὐτῆς πλάνης, ἐσκέφθη, καὶ ἤμπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ πολυτίμους πληροφορίες.

Ἐξεπωμάτισε τὸ φιαλίδιον του καὶ τὸ προσήγγισεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος. Αὐτὴ ἀνέπνευσεν, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βαθμὴδὸν συνήλθεν εἰς τὸν ἐαυτὸν της. Ὅταν συνήλθεν ἐντελῶς, ἡ μνήμη ἐπανήλθεν αὐτῇ ὁμοῦ μὲ τὴν ζώην καὶ ἐγειρομένη ἐπὶ τοῦ φερέτρου της μὲ τὸν μακρὸν λευκὸν πέπλον της, προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μουσταφᾶ, ἀποκλυῶσα αὐτὸν σωτήρᾳ της καὶ βρέχουσα τὰς χεῖράς του μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Μουσταφᾶς διέκοψε τὰς διαχύσεις της, διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ πῶς εὐρέθη ἐντὸς τοῦ φερέτρου αὐτῇ καὶ ὅχι ἡ ἀδελφή του Φατμέ.

Ἡ νεᾶνις παρετῆρησε τὸν ἀδελφόν μου ἐκπληκτος καὶ ὡς νὰ μὴ ἠνέει τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποῖαν τῇ ἀπηύθυνε. Ἐπειτα αἰφνιδίως ἀνέκραξε.

— Τώρα ἐξηγῶ τὸ μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεώς μου. Ἐγὼ ὀνομάζομαι ἐδῶ Φατμέ καὶ εἰς ἐμὲ περιῆλθε τὸ γράμμα σου ὁμοῦ μὲ τὸ ποτόν.

— Καὶ ἡ ἀδελφή μου! καὶ ἡ Ζωράϊδα! ἀνεφώνησεν ὁ ἀδελφός μου ἐν ἁγωνίᾳ· τί ἔγιναν;

— Εἶνε καὶ αἱ δύο εἰς τὸν πύργον· ἀλλ' ἐξ

ιδιοτροπίας τοῦ Θιούλη—Κός, ἔλαβον καὶ αἱ δύο, ἅμα εἰσῆλθον ἐδῶ, ξένα ὀνόματα καὶ ὀνομάζονται Μίρζα καὶ Νουρμαχάλ. Ἐμοῦ τὸ ἀληθινὸν ὄνομα εἶνε Ναμουνα.

Ὁ ἀδελφός μου, μανθάνων τὴν νέαν αὐτὴν ἀτυχίαν, ἡ ὁποία ἀνέτριπεν αἰφνιδίως ὅλα τὰ σχέδιά του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, συστρέφων μὲ τοιαύτην ἀπελπισίαν τὰς χεῖρας, ὥστε ἡ νεᾶνις ὠρμήσεν πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Διότι ἐκλονίζετο ὡς μεθυσμένος καὶ θὰ ἔσπαζε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν προεξοχὴν κανενὸς τάρου, ἂν ἡ Ναμουνα δὲν τὸν ἐνηγκαλίζετο.

— Εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς μνηστῆς σου, ἐφώνησε, λάβε θάρρος, Μουσταφᾶ. Ἴσως ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ σοῦ ὑποδείξω τρόπον διὰ νὰ τὰς σώσῃς καὶ τὰς δύο.

— Ὅμιλει γρήγορα, εἶπεν ὁ Μουσταφᾶς, ὁ ὁποῖος ἀνεψυχώθη ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς νεάνιδος, καὶ εἶθε ἡ ἐλπίς τὴν ὁποῖαν μοῦ δίδεις νὰ μὴ διαψευσθῇ ὅπως τόσκι ἄλλαι.

— Ἀνῆκα εἰς τὸν Θιούλη πρὸ πέντε μηνῶν μόνον, ὑπέλαβεν ἡ Ναμουνα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπου ἐμβῆκα εἰς τὸ σεράγιον μία ὑπῆρξεν ἡ σκέψις μου· νὰ φύγω! Νύκτα δὲ καὶ ἡμέραν δὲν συλλογίζομαι ἄλλο παρὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσω. Παρετῆρησες εἰς τὴν αὐλὴν μίαν μεγαλοπρεπῆ βρύσιν; Ἀφ' οὗτο ἐμβῆκα ἐδῶ ἡ βρύσις αὐτῇ μοῦ εἰλκυσε τὴν προσοχήν. Τότε ἐργάσθαι τὴν ἐπεδιώρθωνον καὶ ἠμπόρετα νὰ ἀντιληφθῶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑδραγωγείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πλῖννει τὸ νερόν. Τὸ νερόν ἐρχεται ἐξ ἀποστάσεως χιλίων περὶπου βημάτων ἀπὸ βράκιον, τοῦ ὁποῖου τὸν ῥοῦν ἔστρεψαν ἐπὶ τούτῳ καὶ τὸ ὁποῖον ῥεῖ ὑποκάτω ἀπὸ θόλον ὕψους ἑξ τοῦλάχιστον ποδῶν. Ἄ! ἀρότου ἀνεκάλυφα τοῦτο ποσάκις ἔκτειρα τὴν ἀδυναμίαν τῶν χειρῶν μου! Ἐὰν μὲν νύκτα ἤμποροῦσα νὰ σηκώσω καὶ ἕνα μόνον λίθον ἀπὸ τὴν βρύσιν, μοῦ φαίνεται ὅτι εὐκολώτατα θὰ ἔφευγα ἀπὸ τὸν πύργον διὰ τοῦ ὑδραγωγείου καὶ θὰ ἔβγαινα εἰς τὴν πεδιάδα. Ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτόν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐσκεπτόμην ἐγὼ νὰ φύγω ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σὺ ἤμπορεῖς νὰ εἰσέλθῃς, ἐὰν ἔχῃς μαζί σου μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρας γενναίους ἄνδρας, διὰ νὰ ἀντιταχθῶν ἐνώπιον τῶν δούλων, οἱ ὁποῖοι φρουροῦν τὸ χαρέμι.

Τὸ θάρρος τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐνόσω ἡ νεᾶνις ὠμίλει, ἀνεγεννᾶτο. Ἐν τούτοις μία σκέψις τὸν ἐτάρασσεν ἀκόμη. Ποῦ νὰ εὕρῃ τοὺς γενναίους καὶ ἀφοσιωμένους ἐκείνους ἄνδρας, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην; Σκεπτόμενος ὁ Μουσταφᾶς συνέθλιβε τὴν λαβὴν τοῦ ἐγγχειριδίου του, αἰφνης δὲ ἐνθυμήθη τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Μεβρούχ ὅτι θὰ προσέτρεχεν εἰς τὴν πρώτην του πρόσκλησιν.

— Ἐλκ, εἶπεν εἰς τὴν Ναμουνα· καὶ οἱ δύο ἐξήλθον ταχέως ἐκ τῶν ὑπογείων τοῦ Θιούλη.

Εἰς τὴν πρώτην πόλιν τὴν ὁποῖαν συνήνησεν ὁ Μουσταφᾶς ἐτοποθέτησε τὴν Ναμουνα παρὰ τινι πτωχῇ χήρᾳ, ἣτις κατῴκει μόνη εἰς συνοικίαν τινά, αὐτὸς δὲ ἀγοράσας ἵππον διὰ τῶν ὑπολοίπων χρημάτων του ἀνεχώρησε κατεσπευσμένως εἰς τὰ ὄρη ὅπου εἶχε στήσῃ τὸ στρατόπεδόν του ὁ Μεβρούχ.

Οὗτος ἐδέχθη αὐτὸν μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων φιλίας καὶ ἠρώτησε φιλοφρόνως διατί ἐπανῆλθε τόσον ταχέως· ὁ ἀδελφός μου τῷ διηγήθη τότε τὰς ἀνωφελείας τοῦ ἀποπειράς καὶ τὰ ἐμπόδια, ἅτινα συνήνησεν. Ὁ σοβαρὸς Μεβρούχ ἤκροστο αὐτὸν μετὰ προσοχῆς καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ ὅτε ἤκουσε τὸ χονδροειδὲς ὄνομα τοῦ Σακαμανκαβουδιμπαμπᾶ· ἀλλ' ἡ προδοσία τοῦ νάνου ἐξηρέθισεν αὐτὸν καὶ ὠρμήσθη νὰ πνίξῃ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον διὰ τῆς ἰδίας του χειρός, ἂν ποτε συνέβαινε νὰ τὸν συναντήσῃ.

— Σὲ δέ, φίλε μου, εἶπεν ὁ ληστὴς σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ μου, σ' εὐχαριστῶ διότι ἐστηρίχθης εἰς τὸν λόγον μου· αὐριοῦ θ' ἀναχωρήσωμεν, καὶ μὰ τὸν Ἀλλάχ, πρέπει ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ ἀποσπάσιμεν τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὴν μνηστῆν σου ἀπὸ τοὺς ὀνυχας τοῦ τρελλογέρου Θιούλη-Κός.

Ὁ ἀδελφός μου ἐνηγκαλίσθη κλαίων τὸν Μεβρούχ, τὴν δ' ἐπαύριον ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν συνοδευόμενοι ὑπὸ τριῶν ἀνδρῶν ὀπλισμένων καὶ ἀφωσιωμένων. Τόσον δὲ ταχέως

ᾤδευσαν ὥστε εἰς δύο ἡμέρας ἔφθασαν τὴν μικρὰν πόλιν ὅπου εἶχε μείνῃ ἡ Ναμουνα, πρὸς λαβόντες δ' αὐτὴν ὅπως τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὰς ἐρεῦνας των, εἰσῆλθον ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸ μικρὸν δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη καταφύγη ὁ ἀδελφός μου μετὰ τὴν προδοσίαν τοῦ νάνου.

Μέχρις οὗ νυκτώσῃ, ἡ Ναμουνα ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς λεπτομερῶς τὴν ἐσωτερικὴν διαίρεσιν τοῦ μεγάρου καὶ τοὺς διαδρόμους, τοὺς ὁποῖους ὤφειλον νὰ διέλθωσιν ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν γυναικωνίτην καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον ἀπὸ κοινοῦ κατεῖχεν ἡ Φατμέ καὶ ἡ Ζωράϊδα. Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθε καὶ τὸ τόσον ἀναμενόμενον σκότος τῆς νυκτός, χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καὶ ῥὸν διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ποτάμιον τὸ ὁποῖον ἐχύνετο εἰς τὴν δεξομένην.

Ἡ Ναμουνα ἔμεινεν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν φρουρὰν ἐνὸς τῶν ἀνδρῶν, ἐν ᾧ οἱ δύο ἄλλοι, ῥητινώδεις πυρσούς κρατοῦντες, εἰσῆλθον ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς διώρυγος, συνώδευον δ' αὐτοὺς ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ Μεβρούχ.

Ἐδέησε νὰ βαδίσωσιν ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ἔχοντες τὸ ὕδωρ μέχρι τῆς ὁσφύος, πρὶν φθάσωσιν εἰς τὴν κρήνην. Ὁ τοῖχος ἦτο

χονδρὸς καὶ στερεός, ἀλλὰ δὲν ἀντέστη εἰς τὰ κτυπήματα τεσσάρων ἀνδρῶν ῥωμαλέων κρατούντων μοχλοὺς καὶ ἐκλονίσθη· μία μαρμαρίνη πλάξ ἀπεσπάσθη ἀφῆσασα ἀρκετὸν ἀνοιγμα ὅπως διέλθῃ σῶμα ἀνθρώπου. Ὁ ἀδελφός μου ὠρμήσεν πρῶτος, ἔπειτα δὲ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἐν ᾧ ἐβάδιζον εἰς τὸ σκότος ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτεῦ.

Εὐτυχῶς αἱ ὁδηγίαι τῆς Ναμουνας ἦσαν τόσον ἀκριβεῖς ὥστε δὲν ἐπατρέποντο μακροὶ δισταγμοί. Διελθόντες λοιπόν, ὅπως τοῖς εἶχε συστήσῃ, στοὰν ἔχουσιν ἐκατέρωθεν πορτοκαλέας καὶ ῥοδοδάφνας, ἔφθασαν εἰς πύργον τινά, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ μετρήσουν ἑξ θύρας πρὶν συναντήσωσιν ἐκεῖνην, ἣτις ἔφε-
ρεν εἰς τὸ χαρέμιον.

Πράγματι ἦτο ἐκεῖ ἡ θύρα ἐκείνη, διὰ μέσου

τῶν ῥωγμῶν τῆς ὁποίας ἐξήρχετο λεπτή σειρά φωτὸς μαρτυροῦσα ὅτι ἠγρύπνουν ἐντός· ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἀνοίξωσι; ποῖον μέσον νὰ μεταχειρισθῶσι; Νὰ τὴν ἀνοίξωσι διὰ τῆς βίας; ἀλλὰ τότε τὰ πάντα θὰ ἐρριψοκινδύνευον.

Ὁ Μεβρούκ ἐπλησίασε καὶ μὲ φωνὴν ἐπιτηδὲς ὑπόκωφον. «Ἐ, σεῖς, ἀνοίξατε! εἶπε κτυπῶν τὴν θύραν μὲ τὴν πέτραν τοῦ δακτυλιδίου του.»

Ἀπατηθεὶς ἐκ τοῦ τρόπου ἐκείνου τῆς προσταγῆς σκλάβος τις κοιμώμενος σχεδὸν ἤνοιξε τὴν θύραν, παρευθὺς δὲ εἰσώρμησαν.

Μία κραυγὴ ἠκούσθη ἀμέσως, ἀλλ' ἀμέσως κατεπνίγη· ὁ Μεβρούκ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ νάνου. Ταχύτερος τοῦ κεραυνοῦ ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ σφίγγων διὰ τῶν δέκα δακτύλων τοῦ τὸν λαίμῳ αὐτοῦ, ἐν ᾧ εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἔδενε καὶ ἐφίμου ἰσχυρῶς τὸ μικρόσωμον ἐκεῖνο τέρας, τὸ ὁποῖον συνεστρέφετο σπασμωδικῶς ὡς ἐρπετόν, ὑπὸ τὴν περισφίγγουσαν αὐτὸ σιδηρᾶν χεῖρα.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Μουσταφᾶς ἀρπάσας ἓνα εὐνοῦχον, καὶ στηρίζας τὸ ἐγχειρίδιον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν θάλαμον τῆς Νουρμαχάλ καὶ τῆς Μίρζας, ἢ μᾶλλον τῆς Ζωράιδας καὶ τῆς Φατμέ, τὰς ὁποίας ἐπανεῦρε τέλος, καὶ ἔσφιγγεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του παράφορος ἐκ χαρᾶς.

«Ὡς ἀναχωρήσωμεν γρήγορα, εἶπεν ὁ Μεβρούκ· ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἔλευσίς μας.»

Ἐν τούτοις πρὶν καταβῆ εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον ἠθέλησε νὰ ἐξοφλήσῃ τοὺς λογαριασμούς του μετὰ τοῦ νάνου, καὶ ἐκρέμασεν αὐτὸν πρὸ τῆς κρήνης. Ἐφθασε μετ' ὀλίγον τὸν Μουσταφᾶ καὶ τὰς δύο νεάνιδας καὶ ὅλοι καὶ ἡ Ναμούνα ὁμοῦ ἀπεμακρύνθησαν ἐν σπουδῇ ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ Θιούλη-Κός.

Μετὰ μεγάλης λύπης ἀπεχωρίσθη τὴν ἐπαύριον ὁ ἀδελφός μου τὸν φίλον του ληστήν. Ἡ εὐγένεια τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν εἰς τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους του ἦτο τόσον ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν περιπετειώδη καὶ κινδυνώδη βίον, τὸν ὁποῖον διῆγε, ὥστε ὁ ἀδελφός μου δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι ἐξ αἰτίας τρομεροῦ τινος καὶ ἀνεπανορθώτου γεγονότος θὰ

ἐγένετο ληστής· ἀλλὰ φοβούμενος μήπως διὰ τῆς ἀδιακρισίας του ταράξῃ πληγὴν αἱμάσσουσιν ἀκόμη, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν φίλον του.

Ἡ Ναμούνα μετέβη εἰς Βελσόραν μετημφισμένη, εὐρέθη δὲ ἐπὶ λέμβου τυνησιακῆς, ἡ ὁποία ἔφερεν αὐτὴν αἰσίως εἰς τὴν πατρίδα της.

Οἱ συγγενεῖς μου, μετὰ βραχυτάτην πορείαν ἐπέστρεψαν θριαμβευτικῶς εἰς Ἀκαρα ἐν μέσῳ τῶν φαιδρῶν ἐπευφημιῶν τοῦ λαοῦ, ὅστις τὰς οἰκογενειακὰς ἡμῶν δυστυχίας εἶχε θεωρήσῃ ὡς δημοσίαν συμφορὰν.

Ἡ ἀνέλπιστος ἐκείνη ἐπιστροφή τοιαύτην χαρὰν ἐπροξένησεν εἰς τὸν γηραιὸν πατέρα μου ὅστις παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ. Δάκρυα ἄφθονα ἀνεκούφισαν αὐτὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέκτισε τὰς δυνάμεις του διὰ τῶν θωπειῶν τῆς ἀγαπητῆς του Φατμέ. Κατὰ προσταγὴν αὐτοῦ διοργανώθη μεγάλη ἐορτή, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος ἅπασα ἡ πόλις· ἐκεῖ δέ, ἐνώπιον πλήθους συγγενῶν καὶ φίλων ὁ ἀδελφός μου διηγῆθη τὰ ἐπεισόδια τοῦ ταξιδίου του καὶ τὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας διῆλθεν ὅπως εὐρὴ τὰ δύο ἀξιολάτρευτα ὄντα.

Ὅτε ὁ Μουσταφᾶς ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του ὁ πατήρ μου ἀνηγέρθη κλονούμενος, κρατούμενος ἔνθεν μὲν ὑπὸ τῆς Φατμέ, ἐκείθεν δὲ ὑπὸ τῆς Ζωράιδας, καὶ θέσας τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶπε μετὰ συγκινήσεως:

— Μακράν, μακράν σου, υἱέ μου, τὸ ἀνάθεμα, τὸ ὁποῖον ἔρριψα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Λάβε τὴν κόρην ταύτην ὡς ἀμοιβὴν τοῦ ζήλου σου. Λάβε δὲ συγχρόνως καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός σου.

Ἐφώσας δ' ἔπειτα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς τρεμούσας χεῖράς του εἶπε μετὰ φωνῆς ἐπισήμου. Ἐλθε ἡ πόλις ἡμῶν νὰ ἔχῃ πάντοτε ἀνθρώπους ὁμοιάζοντας πρὸς σὲ καὶ εἴθε τὸ παράδειγμα τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης σου, τῆς υἱικῆς εὐλαβείας καὶ τῆς γενναιότητός σου νὰ διατηρῇ εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων συμπολιτῶν μας τὸ ἱερὸν πῦρ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων!

(Ἐπεται συνέχεια).

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ].

ΚΑΛΗ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

— Ἐ; ἔ; τεῖν' αὐτά, κυρὰ Πηδηχτούλα, ἔλεγεν ὁ Φρύνος πρὸς τὴν Ἀκρίδα, ἡ ὁποία ἐπήδησεν εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ ἐχόρευε χωρὶς καθόλου νὰ τὸν σεβασθῇ· τεῖν' αὐτά; ποῖος σ' ἔμαθε νὰ φέρεσαι οὕτω καὶ νὰ μὴ σέβεσαι τοὺς ἀνωτέρους σου; Εἶδες ἐκεῖ αὐθάδειαν!

— Αὐθάδειαν; Ἐγὼ αὐθάδης;

— Μάλιστα, αὐθάδης. Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἐγὼ εἰμαι δύο χιλιάδων ἐτῶν;

— Δύο χιλιάδων ἐτῶν! . . .

— Μάλιστα, μικρούλα μου. Ἐγὼ ἔμεινα κλεισμένος μέσα 'ς αὐτὴν τὴν πέτραν χίλια ἔτη.

— Πῶς γίνεται αὐτό!

— Νά, ὅπου ἔγινε.

— Καὶ δὲν μου λές, παππούλη μου, νᾶχωμε καλὸ ῥώτημα τί ἔκαμνες εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς φυλακίσεώς σου;

— Καὶ τί ἤθελες νὰ κάμνω; Τίποτε δὲν ἔκαμνα.

— Μὰ τότε λοιπόν, δὲν σε ζηλεύω καθ' ὅλου· μάλιστα καὶ σε λυποῦμαι. Διότι ἀνείχες ἐργασθῇ χίλια ἔτη ἤθελα σοῦ ζητήσῃ συγνώμην καὶ ἤθελα ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα μου καὶ σὲ ἀνωτέρον μου. Ἀλλ' ἀφ' οὗ καθεσαι καὶ μου λές ὅτι δὲν ἔκαμνες τίποτε, μὰ τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Ἐγὼ τοῦλάχιστον λέγω, καὶ μὴ πρὸς βάρος σου, ὅτι ἡμεῖς αἱ Ἀκρίδες, ὅπου εἴμεθα μόνον ὀκτὼ ἡμερῶν, καὶ εὐθὺς ὅταν γεννηθῶμεν, κάμνομεν τόσα πηδήματα καὶ τραγούδια, ὥστε διασκεδάζομεν ὅσους μας βλέπουν καὶ μας ἀκούουν, ἡμεῖς εἴμεθα ἀξίαι περισσοτέρου σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως παρὰ ἡ ἀρχαιότης σου ἢ ἀνωφελὴς καὶ ἀχρηστος.

Η ΓΡΗΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Μία γρηοῦλα κάθεται σκυμμένη σὲ μὴν ἄκρη, Κ' ἐλεημοσύνην ὀλο ζητᾷ μὲ ἀπλωμένο χέρι. Τὰ μάτια της μισόσβυστα σταλάζουν μαῦρο δάκρυ, Γιατὶ χαρὰ δὲν ἐννοίωσε, χαμόγελο δὲν ξέρει. Καὶ κάθεται ἀπ' τὸ πρῶτ' καὶ βλέπει τοὺς διαβάταις, Ὅπου περνοῦνε ξένοιαστοὶ καὶ τῆς γυρνοῦν τῆς πλάταις. Καὶ συλλογιέται ἡ δύστυχη πῶς φτάνει μεσημέρι, Χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτε 'ς τὸ ἀδειανό της χέρι. Καὶ συλλογιέται ὅλονυχτις πῶς δὲν θὰ κλείσῃ 'μάτι, Γιατ' ἔχει τ' ἀγοράκι της μὲ θερμὴν 'ς τὸ κρεβάτι. Καὶ συλλογιέται νηστικίᾳ τὴν νύχτα τί θὰ κἀν, Καὶ τὸ παιδί της ποῦ ἀγαπᾷ μὴν τύχη καὶ πεθάνῃ. Κι' ἀναστενάζει μὲ καὶμὸ καὶ βαρυαναστενάζει,

Χωρὶς κανέναν τίποτε 'ς τὸ χέρι της νὰ βάζῃ. Περνοῦνε νειαῖς ἀρχόντισσαι, περνοῦν ξανθομαλοῦσες, Περνοῦνε κόραις λιγεραῖς, περνοῦν μαυροματούσες. Περνοῦνε κι' ἀρχοντες τρανοὶ μὲ χρήματα περίσσια, Μὰ δὲν γυρίζουν νὰ τὴν 'δόυν, τραβάνε ὁλοῖσιν. Κ' ἓνα ἀγοράκι ἔμμορφο γυρνοῦσ' ἀπ' τὸ Σχολεῖο, Καὶ κράταγε 'ς τὸ χέρι του ὀλόχρυσον βιβλίον. Καὶ γύρισε καὶ κύτταξε μὲ πόνο τὴ γρηοῦλα, Ποῦ ἀπλωνε τὸ χέρι της τὸ ἀδειον μὲ τρεμουῖλα. Καὶ βγάζει ἀπ' τὴ τζέπη του καὶ δίνει μιὰ δεκάρα... Καὶ ἡ γρηὰ τοῦ φίλησε τὸ χέρι μὲ λαχτᾶ. Καὶ τ' ἀγοράκι τὸ μικρὸ μὲ τὴν ἐλεημοσύνην, Φωμάκι 'ς τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ τὴν ἔρμη μάννα δίνει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κοῦλα φαλιδίζει τὴν μικρὰν σκυλίτσαν ἡ ὁποία ἔχει πολὺ ῥεῖαν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, Κοῦλα, τὴν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ της.

— Κουρεύω, μαμά μου, ἄσχημα τὴν Φρήνᾳ μας διὰ νὰ 'ντρέπεται νὰ παρουσιασθῇ ὅταν ἔρχονται ἄνθρωποι, κ' ἔτσι δὲν θὰ γαυγίσῃ πλέον διότι ἀπὸ τῆ ντροπῆς της θὰ κρύβεται ὅταν ἔρχονται ξένοι καὶ δὲν θὰ τοὺς βλέπῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ν. Α. Κ.

Δύο Κουφιοκεφαλίδες λεροὶ ὡς χοῖροι παρουσιάζονται εἰς τὸν δημοδιδάσκαλον διὰ νὰ ἐγγραφοῦν μαθηταί.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δεχθῶ, παιδιὰ μου, 'ς τὸ σχολεῖον.

Εἰσθε πολὺ βρωμιάρικα. Ἀλλάξατε τοῦλάχιστον τὰ ὑποκάμισά σας.

— Ὅσω γι' αὐτὸ μᾶς εἶνε εὐκόλον, ἀπεκρίθησαν ἐξερχόμενοι τοῦ σχολείου.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπανῆλθον καὶ οἱ δύο.

— Μὰ καὶ πάλιν εἰσθε λεροί, ἀναφωνεῖ ὁ διδάσκαλος.

— Καὶ ὅμως, δάσκαλε, ἐκάμαμεν ὅτι μᾶς εἶπατε, ἀποκρίνονται οἱ Κουφιοκεφαλίδες παρατηροῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον μετ' ἐκπλήξεως.

Καὶ πράγματι εἶχον ἀλλάξῃ τὰ ὑποκάμισά των, δηλαδὴ ὁ ἓνας Κουφιοκεφαλίδης ἐφόρεσε τὸ ὑποκάμισον τοῦ ἄλλου Κουφιοκεφαλίδου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δαναοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

9. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶν' ὄνομα ἀνδρὸς πολὺ ἀρχαίου
Τὸ δευτέρον μου ὄνομα θεοῦ, ὅχι ἡμιθέου,
Τὸ σύνολόν μου . . . ἀλλὰ τί, τὸ σύνολον ζητεῖτε!
Ἐγὼ εἶμι τὸ σύνολον τοῦ κόσμου! Ἀπορεῖτε;

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ ἱωνικοῦ Ἀστέρος.

10. Στοιχειόγριφος.

Ἀκέφαλον μὲ ἀγαπᾷς διότι σὲ ἐνδύω.
Ὀλόκληρον μ' ἐχθρεύεσαι διότι σὲ ἐγκλείω.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Εὐζώνων.

11. Ἀναγραμματισμός.

Σὺ, μήπως θέλεις τὸνομα νὰ σ' εἶπω καὶ ποῦ κεῖμαι;
Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος θὰ μ' εὕρῃς, νῆσος εἰμαι.
Ἄν δὲ ἀναγραμματίσιν ποιήσης τῶν στοιχείων
Κ' ἐκ τῶν τεσσάρων, φίλε μου, τὰ τρία μόνον λάβῃς
Δὲν θὰ ἴδῃς τι μέγιστον κ' ἀτρόμητον θηρίον,
Μικρὸν πλὴν ζῶον πρόξενον ἀποστροφῆς καὶ βλάβης.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Ἑρεσιακοῦ πινύθρος.

12. Αἶνιγμα.

Εὐωδίζει τ' ἀρσενικόν μου
Καὶ σὲ ποτίζει τὸ θηλυκόν μου.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Μελέτης.

13. Τρίγωνον.

1. Εἶμαι νῆσός τις ὠραία καὶ ἀνίχω στὴν Τουρκίαν.
2. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης νῆσος καὶ μ' εὕρῃς ἐς τὰς Κυκλάδας.
3. Στὴν γραμματικὴν θὰ μ' εὕρῃς καὶ ἐμὲ ἀντωνυμίαν.
4. Εἶμαι σύμφωνόν τι μόνον καὶ μ' εὕρῃς στὰς λαμπάδας.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιτιώ.

14. Ῥόμβος.

Π
* * * * *
Π * * Α * * Σ
* * * * *
Σ

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου.

15. Κεκρυμμένα ὀνόματα θεῶν.

1. Πρέπει τὰ πάθη νὰ ἀποφεύγωμεν, διότι γίνονται αἷτια πολλῶν δυστυχημάτων. — 2. Μὴ ἀκούῃς τὸν κόλακα καίπερ

σὲ φωνεῖ διὰ καλοῦ ὀνόματος. — 3. Εὐχαριστοῦμαι τὰ μέγιστα νὰ ἀναγινώσκω τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. — 4. Πρέπει νὰ βαδίζωμεν πάντοτε τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Ἀνθίων.

16. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν τὸ ὄνομα δένδρου καρποφόρου, διὰ δὲ τῶν τελικῶν τὸ ὄνομα θεοῦ τῆς μυθολογίας.

1. Θεὰ τῆς μυθολογίας. 2. Ἀντωνυμία. 3. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Μελέτης.

17. Γρίφος.

Ἐμ! εἰς τί καὶ + : λέξεις γεννῶ + $\frac{N}{\Lambda\Xi}$

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος.

18. Λογοπαίγνιον.

Ποῖα χώρα δὲν θὰ μεγαλώσῃ ποτέ;

Ἑστάνη ὑπὸ Γεωργίου 1. Ζώτου.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς 15ης Ἰουνίου «Πνευματικῶν» ἀσκήσεων...

161. Βιέννη (B, I, N). — 162. Ξάνθη, ἄνθη. — 163. Κύκνος, Κύβος. — 164. Λιμὴν, μὴν. — 165. — θέστωρ, Νέστωρ. — 166. Ράχη, ραχή. —

167. ΛΑΒΗ — 168. ΓΑΛ-ΔΙ-Α — 169. Γ
ΑΡΗΣ ΔΙ-ΒΑ-ΔΙ ΠΑΣ
ΒΗΜΑ Α-ΔΙ-ΚΟΝ ΠΑΛΛΙ
ΗΣΑΥ ΓΑΛΑΝΟΣ

170. Ἐπρεπε νὰ κόψῃ 256 πορτοκάλια. —
171. Ἡ ἀλεπού ποῦ κοιμάται ὄρνιθες δὲν
πιάνει. — 172. 1. Γυμνασιὸς. 2. Ταύγετος. Σ

3. Αἶμος. 4. Ἀθως. 5. Πυρηναῖα. — 173. Μὴ μου τοῦς κύκλους τάραιτε. — 174. ΑΙΑΣ (1. Ἄνδρος. 2. Ἴος. 3. Ἀνάφη. 4. Σκόπελος). — 175. ΒΕΛΓΙΟΝ (1. Βόνιτσα. 2. Ἐρμής. 3. Λεμονέα. 4. Γροιλανδία. 5. Ἰέραξ. 6. Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτος. 7. Νεάπολις). — 176. ΕΛΕΝΗ, ΜΑΡΙΑ (1. Ἐλένη. 2. Λαμία. 3. Ἐσπ. 4. Νεωστ. 5. Ἡλεία). — 177. Τίποτε δὲν ἀποκτάται δίχως κόπον· διὰ νὰ θερίσῃ τις πρέπει νὰ σπεύρῃ, καὶ διὰ νὰ αἰσθανθῇ εὐχάριστον πρέπει νὰ κοπιάσῃ.

ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

Μίαν φοράν καὶ ἓνα καιρὸν ἦσαν δύο τρυγονάκια. Νινάκι ἔλεγον τὸ ἓνα καὶ Νινίκα τὸ ἄλλο. Ἐγεννήθησαν τὴν ἴδιαν ἡμέραν καὶ τὰ δύο καὶ ἔμοιαζαν τόσον πολὺ, ὥστε δὲν εἴμπορουσες νὰ ξεχωρίσῃς τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εἶχαν τὸ ἴδιο κεφαλάκι, εὐμορφο εὐμορφο καὶ χαριτωμένο τὰ ἴδια γλυκὰ καὶ ζωηρά ματάκια, ἦσαν ἄσπρα ἄσπρα καὶ χιονᾶτα καὶ ζωηρά. Τόσον ἐσυμφωνοῦσαν ὥστε κανεὶς ποτε δὲν τὰ εἶδε νὰ μαλώσουν. Καὶ ἡ φωνὴ τους ἦταν ἡ ἴδια. Διὰ νὰ ξεύρουν ποῖον εἶνε τὸ Νινάκι καὶ ποία ἡ Νινίκα, εἶχαν δέσῃ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Νινακιοῦ μία κορ-

δελλίτσα τριανταφυλλιά καὶ εἰς τῆς Νινίκας μίαν κορδελλίτσα γαλάζια.

Ἡ μικρὴ κυρία των, ἡ Μαρίκα, τὰ ἡγάπα καὶ τὰ δύο, ὅσο τὸ ἓνα τόσο καὶ τὸ ἄλλο, καὶ ἂν τῆς ἔλεγον νὰ χαρίσῃ τὸ ἓνα δὲν εἴξευρε καὶ αὐτὴ ποῖο νὰ κρατήσῃ καὶ ποῖο νὰ δώσῃ. Ἀλλὰ ποῖός ποτε θὰ ἦτο τόσο ἀπονός νὰ χωρίσῃ δύο τρυγονάκια τόσον ταιριαστὰ καὶ ἀγαπημένα;

Ἡ Μαρίκα τὰ εἶχεν ἀναθρέψῃ, τὰ εἶχε πάρῃ μικρὰ μικρὰ καὶ τὰ εἶχεν ἀγαπήσῃ. Ποῦ νὰ τὴν ἀκούετε νὰ ἐπαινῇ τὰ πουλάκια τῆς! Σ' ὅλον τὸν κόσμον δὲν εὕρισκονται ἄλλα πουλάκια τόσον εὐ-

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῳ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ἐγκριθέντες διὰ τὴν δευτέραν τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. λεπτὰ 55

ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ. Ἐγκριθεῖσα διὰ τὴν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. » 55

Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἀνω βιβλίων εἶνε ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους καὶ εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν μὲ ἀνάλογον ἐκπτώσιν. Ἡ πώλησις γίνεται τοῖς μετρητοῖς.

μορφα καὶ χαριτωμένα τόσο καλοκαμωμένα καὶ μάλιστα τόσο ἐξυπνα! Ὅταν ἡ κυρία των ἐπήγαινε κοντὰ ἔς τὸ κλουβάκι των, τὴν ἐγνώριζαν ἀπὸ μακριὰ καὶ τὴν ἐχαιρετοῦσαν. Ἡ Μαρίκα εἶχε τὸ κλουβάκι πάντα κλειστὸ, ὅχι ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ τῆς φύγουν τὰ πουλάκια, ἀλλ' ὅχι ποτὲ δὲν τὸ ἔβαλε αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν της, διότι εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ Νινάκι της καὶ εἰς τὴν Νινίκα, ἀλλὰ δὲν ἐμπιστεύετο τὸν γονδρὸν παρδαλὸν γάτον τὸν πρασινομμάτην, καὶ δι' αὐτὸ εἶχε κλειστὸ τὸ κλουβάκι. Καὶ ὅταν ἤθελε νὰ τὸ ἀνοίξῃ τὸ ἐμισοάνοιγε σιγὰ σιγὰ καὶ προσεκτικὰ, καὶ εὐθὺς ἐπετοῦσαν ἐπάνω εἰς τὸν ὠμόν της καὶ εἰς τὰ δάκτυλά της. Τότε δὲ νὰ ἐβλέπατε χαρὲς καὶ χάδια καὶ φτερουγίσματα καὶ νὰ ἀκούατε γογγυσμούς καὶ στεναγμούς χαρᾶς καὶ ἀγάπης.

Ἀλλὰ πάλιν μὴ νομίζετε ὅτι τὸ Νινάκι καὶ ἡ Νινίκα ἔδειχναν τὴν ἀγάπην των εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅχι μόνον εἰς τὴν Μαρίκαν καὶ εἰς τὴν ἐξαδέλφην της τὴν ἀγαπητὴν της Πηνελόπην. Θὰ μοῦ εἰπῆτε πῶς δὲν ἐζήλευεν ἡ Μαρίκα; Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ζηλεύῃ, ἀφ' οὗ ἐμεγάλωσαν μαζί, ἐπαιζαν μαζί, ἐσπούδασαν μαζί, δὲν ἐχωρίζοντο μίαν κἄν στιγμὴν, πάντα ἦσαν μαζί καὶ οἱ γνώριμοι τες εἶχαν βγάλη: ἀχώριστες.

Ὅπως τὸ Νινάκι καὶ ἡ Νινίκα ἀπαράλλακτα ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Πηνελόπη ἐγεννήθηκαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ θαρρῶ ὅτι μαζί ἐξεστόμισαν τὰ γλυκύτατα λόγια παπᾶ καὶ μαμᾶ. Ἀργότερα ἔμαθαν νὰ διαβάζουν εἰς ἓνα βιβλίον καὶ αἱ δύο καὶ διδασκάλισσαν εἶχαν ἡ μία τὴν μητέρα τῆς ἄλλης. Καὶ αἱ δύο εἶχαν δύο πατέρας καὶ δύο μητέρας καὶ ἐκατοικοῦσαν καὶ αἱ δύο οἰκογένειαι εἰς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ κτίριον. Ὁ πατέρας τῆς Μαρίκας καὶ ὁ πατέρας τῆς Πηνελόπης ἦσαν ἀδελφοί, καὶ αἱ μητέρες των ἦσαν φίλαι ἀπὸ μικραί. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσον ἔπρεπε νὰ ἀγαπᾷ ἡ μία τὴν ἄλλην.

Αἱ δύο ἐξαδέλφαι ἔμοιαζαν πολὺ, μὰ πάρα πολὺ, καὶ πολλοὶ ἐνόμιζαν ὅτι εἶνε ἀδελφαὶ διδυμοί. Ἦσαν ἄσπρα καὶ ροδοκόκκινα τὰ πρόσωπάκια των, τὰ μαλλάκια των χρυσᾶ χρυσᾶ ἐκυματοῦσαν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους των, τὰ ματάκια των καστανὰ καὶ παιγνιδιάρικα, γεμάτα ζωὴ καὶ χαρά. Καὶ τὰ φορεματάκια των ἦσαν ἀπαράλλακτα καὶ δὲν τὰ ἐξεχώριζες τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐπρεπε νὰ καθίσσης νὰ κυττάξης καλὰ καλὰ

διὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι ἡ Μαρίκα ἦτο κάπως λιγνὴ καὶ ὑψηλὴ, καὶ τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων τῆς ἦτο βαθύτερο καὶ τὸ στοματάκι της νοστιμώτερον, μὰ πάρα πολὺ ὀλίγον. Καὶ τὰ φυσικά της ἦσαν πολὺ ὀλίγον διαφορετικά, ἡ Πηνελόπη ἦτο πλέον ἡσυχὴ καὶ ὑπομονετικὴ, ἐν ᾧ ἡ Μαρίκα ἦτο ζωηρότερα καὶ ὅτι τῆς ἔλεγε τῆς Πηνελόπης τὸ ἔκαμνεν ἡ Πηνελόπη μετὰ χαρᾶς.

Ὅπως τὰ τρυγονάκια δὲν ἐμάλλωναν ἔς τὸ κλουβάκι των ἀπαράλλακτα καὶ τὰ δύο κοριτσάκια δὲν εἴξευραν τί θὰ εἰπῇ μάλ्लωμα ἦσαν πάντοτε ἀγαπημένα. Καὶ ὅταν ἤθελαν νὰ τὰ τιμωρήσουν, ἡ μεγαλύτερα τιμωρία ἦτον νὰ τα χωρίσουν μίαν ὥρα. Ὅσον εὐτυχισμένα ἦσαν τὸ Νινάκι καὶ ἡ Νινίκα ἄλλο τόσο ἦσαν καὶ ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Πηνελόπη. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ μαυρίσῃ μαύρη λύπη τὴν καρδίαν τῶν δύο κοριτσιῶν καὶ τὸ χρυσὸ κλουβάκι.

Κάθε χρόνον τὸν Ἰούλιον ἡ μητέρα τῆς Μαρίκας καὶ ἡ μητέρα τῆς Πηνελόπης ἐπήγαιναν εἰς τὰ λουτρά καὶ ἐπαίρναν μαζί καὶ τὰ κοριτσάκια των. Ἐμεναν ἐκεῖ ὡς ἓνα μῆνα καὶ ἔκαμναν τὰ λουτρά των. Καὶ κάθε Κυριακὴν ἐπήγαιναν καὶ οἱ πατέρες των.

Τὸ περασμένον καλοκαίρι, φαντασθῆτε τὴν λύπην τῆς Μαρίκας ὅταν εἶδε τὴν θεῖαν της νὰ φύγῃ μαζί μετὰ τὴν Πηνελόπην, καὶ ἡ μητέρα τῆς τῆς εἶπε: «Μαρίκα μου, ἴσως πᾶμε καὶ μετὰ ἀργότερα, ἀλλὰ τώρα εἶνε ἀδύνατον.»

Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ ὅπου θὰ χωρισθοῦν.

Ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ ἦτο σπαραγμὸς ψυχῆς. «Νὰ μοῦ γράφῃς, Πηνελόπη, εἶπεν ἡ Μαρίκα καὶ τὰ δάκρυά της ἔτρεχον σὰν ποτάμι.

— Θὰ σοῦ γράφω, Μαρίκα μου, τακτικά, εἶπεν ἡ Πηνελόπη καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκρατοῦσε τὰ δάκρυα.

B

Ἐπέρασαν ἡμέραι καὶ ἡ Μαρίκα ἦτον πολὺ λυπημένη. Ἐγύρευε κάθε στιγμὴ τὴν Πηνελόπην καὶ ἡ μητέρα της δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

«Παιδάκι μου, τί νὰ σοῦ κάμω, τὴν ζωὴν μου ἔδιναν νὰ ἰδῇς τὴν Πηνελόπην μὰ δὲν εἶνε ἔς τὸ χέρι μου. Ἵπομονή! λίγον καιρὸν ἀκόμη.»

Ἡ Μαρίκα ἐλυπήθη πολὺ ὅταν εἶδε τὴν μητέρα της νὰ δακρύσῃ ἐπλήδην ἔς τὸν λαιμόν της καὶ εἶπε:

«Μὴν κλαῖς, μητερίτσα μου, καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι φρόνιμο κορίτσι καὶ θὰ ἔχω ὑπομονή».

Καὶ τὸ καλὸ κορίτσι εἶπε μέσα του ὅτι ποτὲ του δὲν θὰ φαίνεται λυπημένον ἐμπρὸς ἔς τὴν μητέρα του.

Ἀλλὰ τί εἶχε ἡ Μαρίκα καὶ ἦτον τόσο λυπημένη;

Ὅχι μόνον δὲν ἔβλεπε τὴν ἀγαπημένην φίλην της, ἀλλὰ οὐδὲ γράμμα ἔλαβε, ἐν ᾧ ἡ Πηνελόπη ὅταν τὴν ἀποχαιρέτισε τῆς εἶπε ὅτι χωρὶς ἄλλο θὰ τῆς γράψῃ. Λοιπὸν τόσο διασκεδαστικά ἦσαν ἐφέτος τὰ λουτρά, ὥστε δὲν εἶχε καιρὸν ἡ φίλη της νὰ τῆς γράψῃ; Καὶ ὅμως ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα δὲν ἤθελε περισσότερον ἀπὸ δύο ἀράδες.

Οὔτε δύο ἀράδες, οὔτε τίποτε!

Εἶπε λοιπὸν ἔς τὴν μητέρα της:

«Μητέρα μου, νὰ τῆς γράψω ἐγὼ, ἀφ' οὗ δὲν μοῦ γράφει ἐκείνη;

— Ὅχι παιδί μου, νὰ μὴ τῆς γράψῃς σὺ πρώτη.

— Μὰ διατί, μητέρα μου;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ το εἰπῶ τὸ διατί, καὶ ἂν σοῦ το ἔλεγα δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὸ καταλάβῃς, ἀλλὰ σοῦ λέγω μόνον, ὅτι δὲν πρέπει σὺ νὰ τῆς γράψῃς πρώτη, διότι τὸ εἶπε ὁ πατέρας σου, παιδί μου, καὶ ὅταν ὁ πατέρας λέγῃ κάτι τι πρέπει νὰ τὸν ἀκοῦμε.»

Τί εἶνε λοιπὸν;

Ὁ θεὸς τῆς Μαρίκας, ὁ πατέρας τῆς Πηνελόπης, δὲν εἶχε πᾶγῃ ἔς τὰ λουτρά· ἀλλὰ διατί λοιπὸν ἡ Μαρίκα δὲν τὸν ἔβλεπε; διατί δὲν ἔρχεται ὅπως πρῶτα νὰ τρώγῃ, οὔτε ἔς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα της οὔτε καθόλου εἰς τὸ σπίτι;

Ἡ Μαρίκα δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Καὶ τὸ χειρότερον ἀκόμη μίαν ἡμέραν ἀπῆντησε ἔς τὸν δρόμον τὸν θεῖον της ἡ Μαρίκα, καὶ ἔτρεξε κατ' ἐπάνω του μετὰ χαρὰ, ἀλλὰ αὐτὸς τῆς εἶπε σιγὰ σιγὰ:

«Ἄφησέ με ἡσυχον, παιδί μου, ἄφησέ με.» καὶ ἔφυγε λυπημένος καὶ βιαστικός, ἐνῶ προηγουμένως ποτὲ του δὲν τῆς εἶχε κάμῃ αὐτὴν τὴν προσβολήν.

«Διατί νὰ εἶνε τόσο λυπημένος καὶ τόσο ἀγριος ὁ θεὸς μου;» ἔλεγε μέσα της ἡ Μαρίκα καὶ ἐσκότωνε τὸν νοῦν της νὰ εὕρῃ τὴν ἀφορμὴν τῆς λύπης της.

«Διατί νὰ κλαίῃ ἡ μητέρα ὅλη ἡμέρα καὶ ὁ

πατέρας μου νὰ κάθεται ὅλη μέρα ἔς τὸ γραφεῖόν του κλεισμένος;

Ἐρώτησε τὴν μητέρα της καὶ ἐκείνη τῆς εἶπε: «Σὲ παρακαλῶ, πουλάκι μου, μὴ με ξαναρωτήσης ὅλα θὰ διορθωθοῦν.»

Καὶ ὅμως ἡ Μαρίκα δὲν ἔβλεπε καμμίαν διόρθωσιν.

Ἐβλεπε μόνον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα της πολλοὺς ἀνθρώπους που ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο ὅλη ἡμέρα.

Ἡ Μαρίκα δὲν εἴξευρε ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι· μίαν ἡμέραν ἤκουσεν ὅτι εἶνε δικηγόροι.

Ἐνα πρωὶ ἦλθαν ἓνα σωρὸ ἄνθρωποι καὶ ἐπῆραν ὅλα τὰ πράγματα τοῦ θεοῦ της καὶ τῆς θείας της. Ἐπῆραν καὶ τὰ πράγματα τῆς ἐξαδέλφης της, τῆς Πηνελόπης· ἀλλὰ μαζί μετὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ παιγνίδια τῆς Πηνελόπης ἐπῆραν καὶ πολλὰ ὀικία τῆς πράγματα, τὰ ὁποῖα αὐτὴ τὰ εἶχε βάλῃ, διότι ἐνόμισεν ὅτι θὰ τα πᾶγουν ὅλα τὰ πράγματα εἰς τοῦ θεοῦ της· λοιπὸν ἔβαλε καὶ πολλὰ ὀικία τῆς διὰ νὰ τα ἰδῇ ἡ Πηνελόπη καὶ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ἐξαδέλφη της εἶνε καλὰ, καὶ διὰ νὰ τα ἔχῃ ἐνθύμισιν, ἀφ' οὗ δὲν θὰ ἔκαμνε πολὺν καιρὸν νὰ τὴν ἰδῇ. Διότι τῆς εἶπε ἡ μητέρα της ὅτι ὁ πατέρας ἐμάλωσε μετὰ τὸν θεῖον της, ἀλλὰ τὰ πράγματα γρήγορα θὰ διορθωθοῦν.

Γ

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ἔμαθεν ἡ Μαρίκα ὅτι ἡ θεία της καὶ ἡ ἐξαδέλφη της ἐγύρισαν ἀπὸ τὰ λουτρά καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τῆς πόλεως.

Λοιπὸν ἡ Μαρίκα ἔλεγε ὅτι θὰ τὴν ἰδῇ τὴν Πηνελόπην εἴτε εἰς τὸν δρόμον, εἴτε εἰς τὸν περὶπατον, εἴτε εἰς τὴν πλατεῖαν εἴτε εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εἰμπορέσει νὰ τὴν ἰδῇ.

Ἐπήγαινε περίπατον μετὰ τὴν μητέρα της, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ἡ θεία της.

Τότε καὶ ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα ἐζήτησε παρηγορίαν ἀπὸ τὰ τρυγονάκια της, ἀπὸ τὸ Νινάκι καὶ τὴν Νινίκα. Ἐλεγε τὸν πόνον της εἰς τὰ πουλάκια καὶ ἐλάφρωνε τὴν λύπην τῆς ψυχῆς της.

Διότι, πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι χωρὶς τὴν Πηνελόπην ὅλα της ἐφαίνοντο μοῦρα καὶ σκοτεινὰ, οὔτε νὰ παίξῃ εἶχεν ὀρεξιν οὔτε νὰ διαβάσῃ ὅπως πρῶτα, ὅταν εἶχε κοντὰ της καὶ τὴν Πηνελόπην.

Τὸ ὠραῖον ροδοκόκκινον χρῶμα της ἐγάλασε,

τὸ πρόσωπόν της καὶ ὅλον της τὸ σῶμα ἀδυνάτησε καὶ ἐκόπη ἡ ὀρεξίς της.

«Τὸ κορίτσι μου δὲν εἶνε καλά, ἔλεγεν ἡ κυρία Ἑλένη εἰς τὸν ἄνδρα της, ὅσο πηγαίνει καὶ χλωμαίνει καὶ τρέμω μὴ μας ἀρρωστήσῃ.

— Δὲν ἔχει τίποτε, ἔλεγεν ἐκεῖνος, ὅλα θὰ περάσουν, ἐπεὶ ἀπὸ ἓνα μῆνα τὰ πράγματα θὰ διορθωθοῦν καὶ θὰ λησμονήσῃ τὴν σημερινὴν λύπην της.

Ἡ Μαρίκα ὅλη ῥεῖα εἶχε κοντὰ της τὰ τρυγονάκια της καὶ τοὺς ἔλεγε τὸν πόνον της, σὰν νὰ εἴξευραν ἐκεῖνα τί τους λέγει.

«Τί νὰ κάνω, τρυγονάκια μου, δὲν μου λέτε καὶ σεῖς; τί με κυττᾶτε λυπημένα; Δυστυχία μου! Καϊμένη Πηνελόπη, καὶ συ θὰ ἦσαι σὰν ἐμένα ἔρημη καὶ μοναχὴ! Δὲν θὰ τὴν ἀφίνουν νὰ μου γράψῃ, εἰ δὲ μὴ αὐτὴ θὰ μου ἔγραφε ἀπὸ πολὺν καιρόν. Τὴν ἔξερω ἐγώ, δὲν με λησμονεῖ εὐκόλα ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὴν λησμονήσω. Ἀχ! ἄς μὴν εἶνε ἄρρωστη! ἡ μητέρα μου ἔλεγε ὅτι ἡ Πηνελόπη εἶνε πρὶ ἀδύνατη ἀπὸ ἐμένα. Ἀχ καὶ ἄς μποροῦσα νὰ τὴν κάμω νὰ μάθῃ πόσο τὴν ἀγαπῶ καὶ πόσον ἐλπίζω ὅτι «ὅλα θὰ διορθωθοῦν γρήγορα», καθὼς λέγει ἡ μητέρα· ἀλλὰ θέλω νὰ το κάμω αὐτὸ χωρὶς ὅμως νὰ παρακούσω εἰς τὸν πατέρα... Τάχα ἂν ἐπῆγαινα νὰ εὕρω τὸν θεῖον;... Ὅχι αὐτὸς δὲν θα γυρίσῃ νὰ με ἰδῇ, ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν ὅπου τὸν εἶδα ἔς τὸν δρόμον καὶ δὲν ἐστάθη νὰ μου μιλήσῃ. Ἀ! τὸ εὐρῆκα, θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα νὰ μου δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ πηγαίνω νὰ βλέπω τὴν Πηνελόπην μίαν φορὰ τὴν ἐβδομάδα, κάθε Πέμπτη... Μὰ πάλιν δὲν μου εἶπε ἡ μητέρα νὰ μὴ κάμω ποτὲ αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν; Τί νὰ κάμω τὸ λοιπὸν! τί νὰ κάμω! Κάτι νὰ κάμω!»

Καὶ ἔκλαιεν ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα.

Τὸ Νινάκι καὶ ἡ Νινίκα ἦσαν καθισμένα τὸν ὁμὸν της καὶ της εἶπαν μὲ τὴν γλῶσσάν των·

«Ἐμεῖς εἴμαστε ἐδῶ, Μαρίκα μου, καὶ μὴ κλαῖς.»

Ἡ Μαρίκα ἐπῆρε τὸ Νινάκι ἐπάνω ἔς τὸ δάκτυλό της καὶ τοῦ εἶπε:

«Καὶ σὺ δὲν εἶσαι λυπημένο, Νινάκι μου, ποῦ δὲν βλέπεις τὴν Πηνελόπην; καὶ δὲν λυπασαί πού με βλέπεις λυπημένη; Τί θάλεγες σὺ ἂν σοῦ τὴν ἐπαιρναν τὴν Νινίκα; Ἀ! τί καλά πού το ἐσυλλογίσθηκα! Μέσα, πουλάκια μου, ἔς τὸ κλουβάκι σας, νὰ πάγω μίαν στιγμὴ νὰ εἴπω κάτι τι τῆς μητέρας, καὶ ἂν πιτύχῃ τὸ σχέδιόν μου καὶ μου δώσῃ τὴν ἄδεια, νὰ ἰδῇτε τί ὠραία θὰ γίνῃ αὐτὸ που θέλει ἡ καρδιά μου καὶ ἡ καρδούλα σας, ἀγαπητά μου πουλάκια!»

Ἀρά γε σὰν τί νὰ ἐσχεδίαζεν ἡ Μαρίκα;

Σὰν το ἀκούσετε θὰ σας φανῇ πολὺ παράξενο.

Ἐτρεξε ἔς τὴν μητέρα της καὶ της εἶπε νὰ της δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ στείλῃ τὴν Νινίκα ἔς τὴν Πηνελόπην.

— Καλέ, κόρη μου, τί κάθεται καὶ μου λέεις; Δὲν συλλογίζεσαι πόσο θὰ λυπηθῇ τὸ Νινάκι σὰν χάσῃ τὴν Νινίκα του; Μὴ τα χωρίσης τὰ καϊμένα, στεῖλῃ τα καὶ τὰ δύο μαζί.

— Μὰ πῶς νὰ τα χάσω ἐγὼ καὶ τὰ δύο, μητέρα μου! Ἀς στείλω ἔς τὴν Πηνελόπην τὸ Νινάκι καὶ ἄς κρατήσω ἐγὼ τὴν Νινίκα.

— Ἀς εἶνε, εἶπεν ἡ μητέρα.

Ἐστειλαν λοιπὸν τὸ Νινάκι ἔς τὴν Πηνελόπην, καὶ ἡ Πηνελόπη τῆς ἐμήνυσε:

«Μαρίκα μου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ καὶ σε φιλῶ γλυκὰ γλυκὰ!»

Τίποτ' ἄλλο!

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Π. Ι. Φ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια ἴδτε σελ. 17).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ο ΛΕΩΝ ΤΟΥ ΒΟΥ ΙΖΕΛ

Τόσῃ δυνάμει ἔχει ἡ παιδικὴ ἡλικία, ὥστε οἱ τρεῖς ἀληθεῖς ἥρωές μας ἐξύπνησαν πρὸ τῆς

ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ζωηροὶ καὶ ἀκμαῖοι, ὥς νὰ μὴ εἶχον πάθῃ ὅσα ἐπαθον χθὲς τὴν νύκτα.

Ὁ Ἰωάννης εἶχεν ὀρεξιν νὰ ἐξακολουθήσουν παρευθὺς τὴν πορείαν των διὰ νὰ κερδήσουν χρόνον· ἀλλὰ πάλιν δὲν ἤθελε νὰ ἀπέλθουν χωρὶς νὰ ἀποχαιρετήσουν τὴν φιλάνθρωπον νέαν καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν διὰ τὴν προθυμίαν καὶ διὰ τὰς περιποιήσεις της. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιμεῖνουν ἕως ὅτου ἀνοίξῃ ἡ θύρα, ἂν καὶ δὲν εἶχον πολλὴν πολλὴν διάθεσιν νὰ ἀντικρύσουν τὰ μοῦτρα τοῦ εὐγενεστάτου κυρ Ἀλῆ Βὲν Ἀμάρ.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἡ ἐξαίρετος Οὐρίδα ἐφάνη ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου της ὀρθίαν στάμναν. Ἐπῆγαιναν εἰς τὸ ποτάμιον νὰ φέρῃ ὕδωρ. Διερχομένη δὲ ἔμπροσθεν τῶν παιδίων ἐμειδίασε καὶ τοῖς ἔρριψε σακκίδιον περιέχον δίπυρα καὶ φοίνικας.

Ὁ Ἰωάννης ἂν καὶ δὲν εἴξευρε πῶς νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὴν τὰς εὐχαριστίας του, προσεπάθησεν

ὁμως διὰ νευμάτων καὶ σχημάτων διαφόρων καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ πράγματι κατώρθωσεν ἡ Οὐρίδα νὰ τὸν νοήσῃ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ.

Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ἤθελε καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ποῦ εἶνε τὸ Βοῦ Ἰζέλ καὶ ἔλεγε λοιπὸν «Βοῦ Ἰζέλ! Βοῦ Ἰζέλ!» καὶ ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς του τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος πρὸς τὸ ὁποῖον ὑπέθετεν ὅτι θὰ εἶνε τὸ ζητούμενον ὄρος.

Ἡ Οὐρίδα ἐνεύσεν ὅτι ἐνόησε καὶ ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸν Φραγκίσκον ἀπὸ τὴν χεῖρα, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς στενοὺς δρομίσκους τοῦ χωρίου καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν της συχνὰ διὰ νὰ βλέπῃ εἰάν τὴν ἀκολουθῇ ὁ

Ἰωάννης καὶ ὁ Μιχαλάκης.

Ὅτε ἐφθασαν πλέον ἐξω τοῦ χωρίου ἐστάθη καὶ δεικνύουσα πρὸς τὸν Ἰωάννην ὄρος κείμενον εἰς μέρος ὅλως ἀντίθετον ἐκείνου τὸ ὁποῖον εἶχε δείξῃ ὁ Ἰωάννης εἰς αὐτὴν, εἶπε:

«Βοῦ Ἰζέλ!»

Ἐπειτα ἔκυψε καὶ ἡσπάσθη τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ Φραγκίσκου, ὅστις καὶ αὐτὸς τὴν ἡσπάσθη, ἐμειδίασε πρὸς τὸν Μιχαλάκη καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της πρὸς τὸν ποταμόν.

Ὁ Ἰωάννης τὴν παρετήρησεν ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη ὀπίσθεν ὑψώματός τινος. Τότε στραφεὶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βοῦ Ἰζέλ εἶπε πρὸς τοὺς ἀδελφούς του:

«Ἐμπρός, παιδιά! τὸν δρόμον μας!»

Ἄν καὶ εἶχον παρέλθῃ τρεῖς ἡμέραι ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, τὸ δὲ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας των ἀπέχετο ἀκόμη πολὺ, ὁ Ἰωάννης δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ὅσον καὶ ἂν ἦτο μακρὰν τὸ Βοῦ Ἰζέλ τοῦλάχιστον τὸ ἐβλεπε, τὸ ἐβλεπεν ἀντικρὺ του καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ φθάσῃ τέλος πάντων. Ἡ δὲ εὐμενὴς ὑποδοχὴ τῆς Οὐρίδας εἶχεν ἐνισχύσῃ αὐτὸν καὶ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Τάχα ἦτο ἀδύνατον νὰ εὕρῃ καθ' ὁδὸν καὶ ἄλλην Οὐρίδαν;

Τούτο μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, διατὶ τάχα δὲν συνήντησε καθ' ὁδὸν τὸν θεῖόν του ἢ τὸν καπετὰν Χαφούρ καὶ συντροφίαν.

Δυσὶν ἄλλοι, ἢ οἱ στρατιῶται συνήντησαν τὸν θεῖον Θωμᾶν, ὅστις μαθὼν ὅτι τὸν ζητοῦν οἱ ἀνέψιοί του ἀφῆκε τὰ πάντα καὶ ἔδραμε εἰς συνάντησίν των, ἢ ὁ θεὸς των δὲν ἦτο πλέον ἐν Βοῦ 'Ιζέλ, καὶ ὁ καπετὰν Χαφούρ ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγίον Γερμανὸν διὰ τῆς συντομωτάτης ὁδοῦ. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας περιστάσεις ἔπρεπε νὰ συναντήσῃ ὁ Ἰωάννης ἢ τοὺς δύο στρατιώτας ἢ τὸν θεῖόν του ἢ καὶ τοὺς τρεῖς ἐνταυτῷ.

Ὁ συλλογισμὸς ὅμως οὗτος εἶχεν ἐν σφάλμα τὸ ἐξῆς· ὁ Ἰωάννης εἶχε λησμονήσῃ ὅτι δὲν εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ἀπὸ Βίσκρας εἰς Βοῦ 'Ιζέλ· ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ἦτο ὅχι μόνον μακρυτέρα, ἀλλὰ καὶ δυσκολωτέρα· ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν τὸ ἐσκέφθη τούτο, εἰ δὲ μὴ, δὲν θὰ ἐβάδιζε μετὰ τόσης προθυμίας ἐὰν εἴξευρεν ὅτι εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν θεῖόν του ἢ τοὺς στρατιώτας, δὲν θὰ διέβαινε κοιλάδας καὶ λόφους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ Βοῦ 'Ιζέλ, ὅστις βαθμηδὸν ἐφαίνετο πλησιάζων.

Ὁ τόπος ἐφαίνετο ἔρημος, οὐδὲ ἵχνος τι κατοικίας ἐφαίνετο πουθενά· ἀλλὰ τούτο δὲν ἐφόβιζε τὸν Ἰωάννην ὅστις εἴξευρεν ὅτι οἱ Ἀραβες συνήθως κτίζουν τὰς κατοικίας των εἰς φάραγγας ἢ ὀπισθεν ὑψώματός τινος, ὅπως εἰς τὴν Ἐδίσαν. Περισσότερον ἐσυλλογίζετο τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν, διότι ὁ ἀὴρ τοῦ ὅρους ἤνοιξε τὴν ὀρεξίν των, καὶ τὰ δίψυρα καὶ οἱ φοίνικες τῆς καλῆς Οὐρίδας ἐγιναν πάστρα ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, τὸ δὲ ποτάμιον τῆς Ἐδίσας δὲν ἦτο πλέον πλησίον των ὥστε νὰ δροσίουν τὸν λάρυγγά των.

Ἀλλὰ τὰ δύο μικρά, ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Μιχαλάκης ἠσθάνοντο τὸ θάρρος των ἐλαττούμενον, ὁ δὲ Ἰωάννης διὰ νὰ τοὺς δώσῃ θάρρος ἐδείκνυε τὸ Βοῦ 'Ιζέλ καὶ ἔλεγε:

«Θάρρος! καὶ ὅταν μὲ τὸ καλὸ φθάσωμεν ἐκεῖ δά, θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά μας.»

Τότε ἐλάμβανον θάρρος τὰ μικρά καὶ ἐβάδιζον, ἕως ὅτου πάλιν μετ' ὀλίγην ὥραν ἀπηλπίζοντο.

Οὐχ ἥττον ὅμως εἶχον προχωρήσῃ ἀρκετὰ καὶ μόνον ὀλίγα στάδια ὑπελείποντο· ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ὅστις ἀπὸ τινος ὥρας ἐσύρρετο μᾶλλον ἢ ἐβάδιζε, προσκόπτει αἰφνης εἰς λίθον, πίπτει καὶ μένει ἀναίσθητος.

Τώρα τί νὰ κάμῃ ὁ Ἰωάννης! Πῶς νὰ ζωογονήσῃ τὸν ἀδελφόν του!

Ἐκάθισε πλησίον του καὶ τὸν παρετήρει ἐναγωνίως, ἐλπίζων ὅμως ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς θὰ ἀποστείλῃ βοηθειαν ὅπως καὶ χθές. Ἀλλὰ ὅπου καὶ ἂν ἔστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἔβλεπε τίποτε. Πράγματι τώρα ἦσαν μόνον καὶ ἔρημοι εἰς τὴν ἀμμόωδη καὶ πετρώδη ἐκείνην ἔρημον.

Δεινотάτη ἡ κατάστασις τῶν δυστυχῶν παιδίων!

Καὶ τί ἔχουν ἀκόμη νὰ ὑποφέρουν!

Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Φραγκίσκου ἔπεσε καὶ Μιχαλάκης καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης. Τὸ δυστυχὲς παιδίον εἶχεν ἀπελπισθῇ περὶ τῆς σωτηρίας των.

«Ἀχ! ἔλεγεν ὁ Μιχαλάκης κλαίων, καὶ χύνων πύρινα δάκρυα, ἄχ! ποτὲ δὲν θὰ πᾶμε 'ς τὸ Βοῦ 'Ιζέλ, μὴ τὸ περιμένετε, ἀδελφία μου! Οὐτὶ ὀπίσω θὰ γυρίσωμεν, ἐδῶ θὰ χαθοῦμε 'ς τὴν ἐρημίαν! ποίος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ μας ζητήσῃ! Ἐδῶ θὰ 'ποθάνωμε, Ἰωάννη μου, ἐδῶ θὰ 'ποθάνωμε Φραγκίσκε μου! δυστυχία μας. Καὶ ἂν τύχῃ καὶ μας βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ πᾶμε 'ς τὸ Βοῦ 'Ιζέλ τί τὸ ὄφελος; τί θὰ μας ὠφελήσῃ τὸ περίφημὸν αὐτὸ Βοῦ 'Ιζέλ; Ποίος 'ξεύρει ἂν ὁ θεὸς μας δὲν ἔφυγε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπως τὴν ἐπάθαμε τόσες φορές ὡς τώρα! Ἰσως τὸ κάμνει καὶ ἐπίτηδες καὶ ὅταν πλησιάζομεν φεύγει διὰ νὰ μὴ μας ἔχῃ φάρμακον! Τί θὰ γίνωμε ἐδῶ χωρὶς ψωμί, χωρὶς μία στάλα νερό! Ἀχ! διατὶ νὰ ἀφήσωμε τὴν κυρὰ Ποτελοῦ, τὴν ἀγίαν ἐκείνην γυναικίαν, διατὶ νὰ μὴ τὴν ἀκούσωμε, ἀλλὰ ἐκάμαμε τοῦ κεφαλιοῦ μας καὶ νὰ ποῦ ἐκαταντήσαμε. Τί ἠθέλωμε νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν πατρίδα! καὶ ἐκεῖ δυστυχεῖς καὶ ἐδῶ δυστυχεῖς, ἀλλὰ εἰς τὴν πατρίδα ποτε κανεὶς ὅσον καὶ ἂν ὑποφέρῃ εἶνε πάντα καλλίτερον παρὰ 'ς τὰ ξένα ὅσο καὶ ἂν εἶνε εὐτυχής. Ἐγὼ δὲν 'μπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω, δὲν ἔχω δύναμιν νὰ προχωρήσω καὶ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι καὶ θόλου καλά.»

Μόλις εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μιχαλάκης καὶ εὐθὺς ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐξηπλώθη πλησίον τοῦ Φραγκίσκου ὅστις ἔκειτο καὶ αὐτὸς ἀναίσθητος.

Βεβαίως ὁ Ἰωάννης εἶχε δοκιμάσῃ πολλὰ δεινὰ ἀλλὰ ποτὲ τοῦ δὲν εἶχεν εὐρεθῇ εἰς τόσον δεινὴν κατάστασιν, μετὰ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ του ληποθύμου καὶ ἀκινήτου, καὶ τοῦ ἄλλου ἀπηλπ

σμένου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἠσθάνετο καλὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἡ μεγάλη πεποίθησις τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν αἰσίαν ἐκβάσιν τῆς πορείας των ἤρχισε νὰ κλονῆται. Μάλιστα ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐσφαλὴ ἀποφασίσας νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ῥιψοκίνδυνον ταύτην ἐκδρομὴν, ἐν ᾧ πάντες τὸν ἀπέτρεπον. Ἐβλέπεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν πρὶν παρέλθουν ἀρκεταὶ ὥραι καὶ ὅτι θὰ ἐπῆρχετο ἡ νύξ πρὶν φθάσουν εἰς τὸ Βοῦ 'Ιζέλ καὶ συναντήσουν τὸν θεῖόν των. Λοιπὸν καὶ πάλιν θὰ διανυκτερεύσουν εἰς τὸ ὑπαιθρον παλὺ χειρότερα παρὰ χθές καὶ ὑποκείμενοι εἰς μεγαλειτέρους κινδύνους, διότι οὔτε καλύβην εἶχον εἰς τὴν ὁποίαν νὰ καταφύγουν, οὔτε δένδρα, οὔτε ὁπὴν τινα βράχον.

Αἱ σκέψεις αὗται ἔτι μᾶλλον ἀπήλπίζον τὸ δύσμοιρον παιδίον· ἀλλ' ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ ἡ ἀπελπιστικὴ αὕτη κατάστασις. Ἀντιτασσόμενος κατὰ τῆς συγκινήσεως ἥτις τὸν εἶχε καταλάβῃ καὶ παρατηρῶν φιλοστόργως τοὺς δύο ἐξηπλωμένους κατὰ γῆς ἀδελφούς του, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι τὸ πᾶν θὰ κάμῃ διὰ νὰ τοὺς σώσῃ διὰ παντὸς τρόπου. Ἀλλὰ βλέπων ὅτι πρὶν ἐπιχειρήσῃ τι ἦτο ἐπ' ἀναγκῆς νὰ ἀφίσῃ τὸν μικρὸν Φραγκίσκον νὰ ἀναπαυθῇ καλῶς καὶ τὸν Μιχαλάκην νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον, ὁ Ἰωάννης ἐκὼν ἀέκων ἀπεφάσισε νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τινος ἀκόμῃ ὥρας καὶ ἐν ᾧ οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ του ἡσυχάζουν, αὐτὸς νὰ σκεφθῇ πῶς νὰ εὕρῃ μέσον σωτηρίας.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τί ἐγίνετο ὁ Ἀλῆς; Ὁ γενναῖος σκύλος ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ κυρίου του, τὸν παρετήρει διὰ τῶν ἐξύπνων ὀφθαλμῶν του, ὡς νὰ ἐνόει τί συμβαίνει. Τὰ βλέμματα ἐκεῖνα τοῦ ζῴου τὰ τόσον ἐκφραστικὰ ἀνεκούφισαν τὸν Ἰωάννην, ἐμετρίασαν τὴν ἀγωνίαν του, εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο τόσῳ ἔρημος καὶ μόνος, ὅτι εἶχε σύντροφον πιστόν.

«Ἀγαπητέ μου Ἀλῆ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἐβῶπευσε τὸν πιστὸν σκύλον, ἀγαπητέ μου Ἀλῆ, δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι θὰ πᾶμε 'ς τὸ Βοῦ 'Ιζέλ, νὰ εὕρωμεν τὸν θεῖον καὶ νὰ ζήσωμεν μαζὶ ἡσυχῇ καὶ εὐτυχισμένοι;»

Ὁ σκύλος ἀπεκρίθη λείχων μετὰ ζωηρότητος τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του διὰ τῆς γλώσσης του, ἥτις ἦτο κατάξηρος ἐκ τῆς δίψης, καὶ σείων τὴν οὐρὰν του.

«Ναί, Ἀλῆ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ σὺ εἶσαι τῆς γνώμης μου,

ὅτι οἱ κόποι μας δὲν θὰ πᾶν χαμένοι· ἴσως καὶ συντομώτερα ἀφ' ὅσον ἐλπίζομεν, ἴσως τώρα δὲ θὰ προβάλλῃ ὁ θεὸς μας ἢ ὁ καπετὰν Χαφούρ ὁ μουρμούρης. Αὐτὸς δὲ θὰ ἀπορήσῃ ὅταν μας εἴῃ ἐξαφνα ἐξαφνα. Ἐλα, Ἀλῆ μου, νὰ μου ζήσῃς, πῆγαινε κάμε ἕνα γυράκι ἐδῶ τριγύρω καὶ κύτταξε νὰ μας φέρῃς καλὰς εἰδήσεις, πῆγαινε!»

Παράδοξον θὰ σας φανῇ, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, ἀλλὰ τί νὰ σας εἶπω; τὸ ἐξυπνον ζῶον ἐφάνη ὅτι ἐνόησε τί ἔλεγεν εἰς αὐτὸ ὁ κύριός του, διότι μόλις ἐτελείωσε τὸν λόγον του ὁ Ἰωάννης, καὶ εὐθὺς ὁ Ἀλῆς ἀνεπήδησε περιχαρὴς καὶ ἐγίνεν ἀστραπή.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο τόσον εὐήθης ὥστε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ σκύλος καταλαμβάνει τὴν σημασίαν τῶν λέξεων· τὸ ἔκχευε δὲ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὸν Μιχαλάκην.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπανῆλθεν ὁ Ἀλῆς τόσον ζωηρὸς καὶ εὐθυμὸς, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἠσθάνθη ἐν τῇ ψυχῇ του ἀναγεννωμένην ἐλπίδα τινα! «Διατὶ τάχα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπα ἐγὼ εἰς τὴν τύχην διατὶ τάχα νὰ μὴ ἀληθεύσῃ; Διατὶ τάχα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φέρῃ καλὰς εἰδήσεις εἰς τοὺς μικροὺς κυρίους τοῦ τοῦ γενναίου ζῴου;»

Ἐν τούτοις ὁ Ἀλῆς ἐλθὼν πλησίον τοῦ Ἰωάννου ἀνωρθώθη καὶ ἔβαλε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τὴν χεῖρά του.

«Ὡ ἐκπληξίς! Οἱ πόδες τοῦ Ἀλῆ ἦσαν ὑγροί, ὡς νὰ τοὺς εἶχε βρέξῃ πρὸ ὀλίγου. Ὡστε ἐκεῖ που πλησίον θὰ ὑπῆρχεν ὕδωρ!

«Ἀλλὰ τότε λοιπὸν ἐσώθημεν!» ἀνεφώνησεν ὁ Ἰωάννης δακρύων.

Καὶ βεβαίως, διότι διὰ τοῦ ὕδατος θὰ ἀνεζωογονεῖτο ὁ μικρὸς Φραγκίσκος, καὶ τὰ παιδιὰ ἀφ' οὗ σβέσουν τὴν δίψαν των καὶ δροσίουν τὸν λάρυγγά των θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των καὶ νὰ διανύσουν τὰ ὀλίγα στάδια, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχώριζον ἀπὸ τὸ Βοῦ 'Ιζέλ.

«Βλέπεις πόσον εἶχες ἀδικον νὰ ἀπελπίζεσαι! εἶπεν ὁ Ἰωάννης πρὸς τὸν Μιχαλάκην.

— Ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν εἰσαι καὶ βέβαιος ὅτι εἶνε νερόν; ἐμουρμούρισεν ὁ Μιχαλάκης, ἐγὼ ἂν δὲν το ἰδῶ δὲν το πιστεύω.

— Λοιπὸν περίμενέ με μίαν στιγμὴν καὶ σου ὑπόσχομαι ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας νὰ σου φέρω νερόν νὰ το ἰδῇς, νὰ το πιῇς καὶ νὰ πιστεύσῃς.»

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἰωάννης ἀπέθηκεν ἡσυχά ἡσυχά ἐπὶ τῆς ἄμμου τὴν κεφαλὴν τοῦ Φραγκίσκου τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἠγέρθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἀλῆν:

« Ἐλα, Ἀλῆ μου, ἐμπρός! ὁδήγησέ με νὰ φέρωμεν ὀλίγον νεράκι διὰ τὸν Μιχαλάκην μας. »

Ὁ Ἀλῆς ἀνεπήδησε παρעυθὺς καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ γαυγίζων περιχαρὴς καὶ στρέφων συχνὰ τὴν κεφαλὴν του ὀπίσω διὰ νὰ βλέπῃ ἐάν τον ἀκολουθῇ ὁ μικρὸς κύριός του.

Μετ' ὀλίγον ἐστάθη σείων τὴν οὐρὰν ζωηρῶς ἐμπροσθεν σωροῦ πετρῶν μεγάλων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ Ἰωάννης παρετήρησε μικρὰν δεξαμενὴν φυσικὴν ὕδατος δροσεροῦ καὶ διαυγοῦς. Ἡ μικρὰ αὕτη δεξαμενὴ βεβαίως εἶχε γεμίσει ἐκ τῆς βροχῆς· ἐπειδὴ ἐκεῖτο εἰς τὴν κατωφέρειαν λόφου τὰ ὕδατα τῆς βροχῆς ἐκύλισαν καὶ τὴν ἐγέμισαν. Ἐπειδὴ δὲ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ βράχων, οὔτινες ἐμπόδιζον τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, δὲν ἐξητρίσθη τὸ ὕδωρ ταχέως. Ταῦτοχρόνως δὲ ὁ βυθὸς τοῦ βράχου εἶχε διατηρήσῃ τὸ ὕδωρ καθαρὸν καὶ δροσερὸν καὶ ὄχι βορβορώδες ὅπως εἶνε πάντα σχεδὸν τὰ ὕδατα τῆς χώρας ταύτης καὶ τὰ πηγαῖα καὶ τὰ βρόχινα.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του πρᾶγμα τι κατάλληλον διὰ νὰ ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ πολυτίμου ἐκείνου ὕδατος· ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρῇ εἰς ἐκείνην τὴν ἐρήμιαν· ἔβρεξε λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὸ μαντήλιόν του καὶ ἔδραμε ταχέως ἐκεῖ ὅπου εἶ-

χεν ἀφήσῃ τὸν Μιχαλάκην καὶ τὸν Φραγκίσκον.

Ὁ δύσπιστος Μιχαλάκης ἐπίστευσε τότε ἀπὸ οὐ ἠσθάνθη εἰς τοὺς καίοντας κροτάφους του τὸ ὑγρὸν καὶ δροσερὸν μαντήλιον· παρעυθὺς συνῆλθε καὶ ἐδοθήθη τὸν Ἰωάννην νὰ μεταφέρῃ τὸν Φραγκίσκον πλησίον τοῦ ζωογόνου ὕδατος. Ἦντλησε καὶ οἱ δύο διὰ τῶν χειρῶν των καὶ κατέβρεξε τὸ πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγου ἤνοιξε τοὺς κλειστοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν!

Τότε δὲ μόνον, ἀλλὰ μόνον τότε ὁ Ἰωάννης ἐσυλλογίσθη τὸν ἑαυτὸν του. Ἐξηπλώθη ἐπίστω καὶ ἐπὶ καὶ ἐπιεν ὕδωρ καὶ ἐδόξισε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς του.

Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ ὁ Μιχαλάκης καὶ παρעυθὺς ἐλησμόνησε τοὺς ἀπελπιστικὺς λόγους τοὺς ὁποῖους ἔλεγε καὶ ἐπεσεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο, τὰ πάντα ἔβλεπε ῥόδινα, καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἐπαναλάβουν τὴν πορείαν των.

« Μὴ βιάζεσαι, Μιχαλάκη μου. Πρέπει νὰ περιμένωμεν νὰ δύσῃ πρῶτα ὁ ἥλιος, καὶ τότε εἰμφορέσωμεν νὰ βαδίσωμεν καλλίτερα καὶ κερδήσωμεν ὅσιν ὥραν ἐχάσαμεν. Ἐπειτα πόσῳ ὥρα μᾶς χρειάζεται νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Β' Ἰζέλ; Μόλις μία ὥρα. »

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)

ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ χειμῶνας πλησιάζει,
σβύνει κάθε ὠμορφιά
καὶ τὸν ἥλιο σκοτεινιάζει
ἡ κλαψιάρικα συννεφιά.

Ἡ βροχὴ θὲ νὰ τελειώσῃ καὶ ὁ ἥλιος θὰ προβάλῃ:
Ὁ Θεὸς ποῦ μᾶς τὸν κρύβῃ θὰ τὸν φανερώσῃ πάλι.

Τὰ πουλάκια εἶνε κρυμμένα,
δὲν φωνάζουν, δὲν γελοῦν,
γέρνουν τ' ἄνθη μααραμένα
καὶ τὰ δένδρα ξεφυλλοῦν.

Μὰ ἡ ἄνοιξις θὲ ν' ἄλθῃ μὲ τὰ δροσερά της κάλλη
Ὁ Θεὸς ποῦ μᾶς τὴν παίρνει θὰ τὴν ξαναφέρῃ πάλι.

Μέσ' εἰς τὴ μαύρη συμφορὰ των
πόσα δύστυχα παιδιὰ
ἔχουν χάσῃ τὴ χαρὰ των
καὶ ἔχουν λύπη εἰς τὴν καρδιά!

Αἱ! ἡ λύπη θὰ περάσῃ καὶ χαρὰ θὲ ν' ἄλθῃ ἄλλη:

Ὁ Θεὸς ποῦ τοὺς τὴν παίρνει θὰ τοὺς τὴν χαρίσῃ πάλι.

(Ἐν Παρισίοις)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 27.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΚ

Ὅταν ὁ διηγούμενος ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του: «Εἶμαι εὐτυχὴς, ἀγαπητέ μου Λεζάχ, εἶπεν ὁ Ἀχμέτ, διὰ τὸ ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον μᾶς ἔφερε νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ Μεβρούχ, διότι ἔνεκεν αὐτοῦ ἐμάθαμεν τὴν περίεργον ἱστορίαν τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἀδελφῆς σου. Ὁ ἀδελφός σου Μουσταφᾶς ἔδειξε σπανίαν εὐστάθειαν χαρακτῆρος ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιπετειῶν αἵτινες τὸν περιεκύκλωσαν καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὁ Μεβρούχ σοῦ ἐφέρθη εὐγενῶς.

Οἱ λοιποὶ ἔμποροι συνεφώνησαν μετὰ τοῦ Ἀχμέτ, ὅπως δ' αὐτὸς ἐξῆραν τὸν ἡρώισμόν τοῦ ληστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐμεγαλοποιεῖ εἰς τὰ ὄμματά των ὁ περιβάλλων αὐτὸν μυστηριώδης χαρακτήρ.

Ὁ Σελῆμ Βαροῦχ μόνος δὲν εἶπε τίποτε καὶ περιωρίσθη νὰ σφίγῃ ἐκ καρδίας τὴν χεῖρα τοῦ Λεζάχ, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ἐν τούτοις τὸ κερβάνιον μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ φθάσῃ εἰς

τὰ σύνορα τῆς ἐρήμου. Τὸ μονότονον καὶ κονιορτώδες ἔδαφος τὸ ὁποῖον οἱ ταξιδιωταὶ διήρχοντο ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, ἤρχισε νὰ ποικίλλεται ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ πρασίνην χλόην. Ὑπεράνω δὲ τῶν κεφαλῶν των ἐξετείνετο γαλανὸς οὐρανός, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβοῦντο νὰ ζοφωθῇ ἀπὸ τὴν φλογερὰν πνοὴν τοῦ σιμού, καὶ ἐμπροσθέν των, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὀρίζοντος, διέκριναν ὀλόκληρον δάσος.

Τὸ κερβάνιον κατῆλθεν εἰς ὠραίαν κοιλάδα, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ὑψοῦτο μέγανον ξενοδο-

χεῖον· ἂν καὶ τὸ κτίριον δὲ δὲν ἦτο διαμονὴ οὔτε πολὺ εὐάρεστος οὔτε πολὺ ἄνετος, ἐν τούτοις οἱ ταξιδιωταὶ μᾶς ἐχαιρέτισαν τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ μὲ ὁμόθυμον χαρὰν· διότι καὶ ὅταν ἄγρια ὄρδα δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον σας, ἡ διὰ τῆς ἐρήμου διάβασις εἶνε πάντοτε καὶ δυσάρεστος καὶ κοπιώδης.

Ὅλοι λοιπὸν ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ εὐχαριστημένοι, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ νέος Μούλεῦ ἰδίως τόσον φαιδρὸς ἦτο, ὥστε μετὰ τὸ γεῦμα ἤρχισε νὰ χορεύῃ καὶ νὰ τραγουδῇ κατὰ τὸν τρόπον τόσον ἀστείον, ὥστε ἐγέλα καὶ αὐτὸς ὁ σοβαρὸς Ἀχμέτ. Ἀλλ' ὁ Μούλεῦ δὲν ἤρκεσθη μόνον νὰ διασκεδάσῃ τοὺς συντρόφους του μὲ τὴν χαρὰν καὶ μετὰ τὸ τραγοῦδί του ἠθέλησε νὰ τοὺς φιλεῖσθαι μὲ καμμίαν κωμικὴν ἱστορίαν καὶ ἀπὸ ἀνεπαύθη ὀλίγον ἀπὸ τὰ πηδήματά του, ἤρχισε νὰ διηγῆται ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τὴν Νίκαιαν, ὅταν ἦμην παιδί, ἔζη ἓνας παράξενος ἄνθρω-

πος, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζαν μικρὸν Μούκ. Μοῦ φαίνεται ὅτι νὰ τὸν βλέπω ἀκόμη ἐμπρός μου, μὲ τὴν ἀστείαν μορφήν του, διότι πραγματικῶς εἶχε τὴν παραδοξοτέραν φυσιογνωμίαν τὴν ὁποίαν ἔχω ποτε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ζωὴν μου. Κυρίως ὁμῶς νομίζω ὅτι ἡ φυσιογνωμία του μοῦ ἐνετυπώθη εἰς τὴν μνήμην μου τόσον ζωηρά, διότι κάποτε ὁ πατήρ μου με ἔδειρεν εἰς τὰ γερὰ ἐξ αἰτίας του.

«Ὁ μικρὸς Μούκ, ὅταν τὸν ἐγνώρισα, ἦτο γεροντοπαλλήκαρον, ἀλλ' ἦτο μόλις τρεῖς ἡμισυ πύ-

«ΕΧΟΡΕΥΑΜΕΝ ΓΥΡΩ ΤΟΥ ΘΕΑΝ ΤΡΕΛΛΟΙ» (Σελ. 42)

σίν του ανεπήδησεν ἐκ χαρᾶς, ἐπαναλαμβάνων δυνατά· «Ναί, ναί, ἐδῶ, ἢ πουθενά ἄλλου!»

«Συνέλλεξε λοιπὸν τὰς δυνάμεις του καὶ διηύθυνθη πρὸς τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν, ἂν καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πολὺ πλησίον, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ μόλις περὶ τὴν μεσημβρίαν, διότι οἱ μικροὶ πόδες του τῷ ἤρνοῦντο σχεδὸν πᾶσαν συνδρομήν· τέλος πάντων ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα. Ἐτακτοποίησε τότε τὸν μανδύαν του, ἐδιόρθωσε τὸ σαρίκι του, ἤπλωσεν ἐτι μᾶλλον περίεξ τῆς κοιλίας του τὴν ζώνην του, καὶ δίδων εἰς τὴν μακρὰν σπάθην του κλίσιν μᾶλλον ἀρειμάνιον, εἰσῆλθε θαρραλέως εἰς τὴν πόλιν.

«Εἶχεν ἤδη διέλθῃ πολλὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας, διέτρεξε πλείστας τριόδους χωρὶς οὐδεμίαν θύραν νὰ ἀνοιχθῇ πρὸς χάριν αὐτοῦ. Οὐδαμοῦ τῷ εἶπον, ὦ; ἐνόμιζε, «Μικρὲ Μοῦκ, εἶσαι κουρασμένος; μικρὲ Μοῦκ, πεινᾷς; Ἐλα ἐδῶ, μικρὲ Μοῦκ, καὶ φάγε καὶ πῖε, καὶ ἀνάπαυσε τὰς μικρὰς κνήμας σου.»

«Ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μεγάλης καὶ ὡραίας οἰκίας, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει μετὰ τῆς μελαγχολίας τὴν ὁποίαν φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐμπνέει κενὸς στόμαχος, ὅτε γραῖα τις παρουσιάσθη εἰς ἓν παράθυρον καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

«— Μικροὶ μου φίλοι, ἔλθετε νὰ γευθῆτε. Τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμον, τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα ἐμαγειρεύθησαν πρὸς χάριν σας εἶνε περίφημα. Τρέξατε ὅλοι!»

«Ὁ Μοῦκ ἦτο πολὺ περίεργος νὰ μάθῃ εἰς ποῖον ἀπηυθύνετο ἡ γαστρονομικὴ αὐτῇ πρόσκλησις ἥτις ἀπὸ τῆς πρώτης λέξεως τὸν ἔκαμε νὰ προσέξῃ, ὅταν αἶφνης ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἀνχρίθμῃ οἱ μᾶδες σκύλων καὶ γάτων ἔτρεξαν πανταχόθεν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

«Εἰς τὴν θεὰν αὐτὴν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Μοῦκ ἔφθασε μέχρις ἐκστάσεως. Διέμεινεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, μὴ γνωρίζων ἂν ἔπρεπε καὶ αὐτὸς νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν τῆς γραίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀγρία φυσιογνωμία καὶ ἡ παράδοξος ἐνδυμασία τῷ ἐνέπνευσαν ἀόριστόν τινα τρόμον. Τέλος ἡ πεῖνά του τῷ ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ διέλθῃ τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας. Πρὸ αὐτοῦ ἐβάδιζε ζευγὸς νεαρῶν γάτων, τοὺς ὁποίους ὁ Μοῦκ ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ, σκεπτόμενος φρονίμως ὅτι θὰ τὸν ὠδήγουν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

«Μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμα-

κος, τὸν ἐσταμάτησεν ἡ γραῖα τοῦ παραθύρου· τις μὲ ὕφος ἀπότομον τὸν ἠρώτησε τί ἐπεθύμεις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

«Σὲ ἤκουσα νὰ καλῆς ὅλους εἰς τὴν τράπεζάν σου, ἀπεκρίθη ὁ Μοῦκ, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας περιπατῶ καὶ δὲν ἔφαγα τίποτε, ἠκολούθησέν μου τοὺς ὁποίους εἶδον νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν σου.

«Ἡ γραῖα ἀνεκάγχασε κινουσα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν· «Ἀνόητε, δὲν εἶδες ποῖοι εἶνε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐκάλεσα; Σκύλοι καὶ γάτοι, αὐτοὶ εἶνε οἱ φίλοί μου. Μακρὰν οἱ ἄνθρωποι!

«— Πεινῶ, πεινῶ πολὺ! ἐπανελάθεν ὁ Μοῦκ ἐκτὸς τούτου, κυρία, εἶμαι τόσο μικρὸς, τόσο μικρὸς, ὥστε δὲν θὰ φάγω περισσότερον ἀπὸ ἓν γάτον.»

«Ἡ γραῖα συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀθώας αὐτῆς ὁμολογίας καὶ συγκατένευσε νὰ τοποθετήσῃ τὸν Μοῦκ πλησίον δύο γάτων, οἵτινες μὲ βλέμμα ἀγρία τὸν ἐθεώρουν ὡς παρείσακτον, πρᾶγμα δὲ τὸ ὁποῖον ὁ φίλος μας ἠδιαφόρει, ἀπησχολημένος ὢν νὰ καθαρίσῃ τὸ πινάκιόν του.

«Μικρὲ Μοῦκ, τῷ εἶπεν ἡ γραῖα, ὅταν ἔχῃς καλὰ, θέλεις νὰ μείνης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου; θὰ ἔχῃς ὀλίγην ἐργασίαν καὶ καλὴν τροφήν παραδέχεσαι;»

«Ὁ Μοῦκ εἰς τὸν ὁποῖον ἤρπεν ὁ ζῶμος, ἐδόχθη μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν καὶ ἀμέσως εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κυρᾶς Ἀχαβζῆ· οὐτὶς ὠνομάζετο ὁ γραῖα.

«Ἡ ἐργασία ἥτις τῷ ἀνετέθη ὑπῆρξε τῷ ἑλαφρᾷ, ἀλλὰ πολὺ παράδοξος.

«Ἐκτὸς τῶν γειτονικῶν ζώων εἰς τὰ ὅποια ἡ Κυρὰ Ἀχαβζῆ προσέφερε γεῦμα εἰς ὠρισμένας ἡμέρας, εἶχεν εἰς τὴν ιδιοκτησίαν τῆς δύο γάτας καὶ τέσσαρας γάτας τὰς ὁποίας περιποιεῖτο ἐξαιρετικῶς. Ὁ Μοῦκ προωρίσθη διὰ τὴν ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν τῶν ζώων αὐτῶν. Ἐκάστην πρωΐ ὤφειλε νὰ πλύνῃ, νὰ κτενίσῃ καὶ νὰ ἀλοιφῇ πολυτίμων μύρων τὴν γοῦνάν των. Ἐὰν ἡ κυρία ἐξήρχετο, ὁ μικρὸς Μοῦκ ὤφειλε νὰ φυλάττῃ τὰς γάτας, νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὸ γεῦμά των, καὶ ἐσπέραν νὰ τὰς κοιμίσῃ ἐπὶ μεταξωτῶν προσφαλαίων σκεπάζων αὐτὰς μὲ καλύμματα ἐκ λούδου.

«Ἐπὶ τὴν ἀκόμην εἰς τὴν οἰκίαν μικροῦ τῶν σκύλων ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Μοῦκ· ἀλλὰ διὰ τοὺς δὲν ἐδίδετο τόση προσοχὴ ὅση διὰ τοὺς

τοὺς οἵτινες ἦσαν ὡς τέκνα τῆς Κυρᾶς Ἀχαβζῆ.

«Τοιοῦτοτρόπως ὁ Μοῦκ διῆγε βίον σχεδὸν μοναχικόν, καθὼς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του, διότι ἐκτὸς τῆς κυρίας του, δὲν ἔβλεπε καθ' ἑκάστην παρὰ μόνον σκύλους καὶ γάτας.

«Ὁ βίος αὐτὸς ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸν νύχαριστεν. Ἐτρώγεν ὅ, τι ἤθελεν, ἠργάζετο ὀλίγον, καὶ ἡ γραῖα ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ ἥρεμος αὐτὸς βίος ἐπὶ τέλους τὸν ἀπηλύθησεν· οἱ γάτοι κατήντησαν δύστροποι καὶ ἐπρό-

άλουν κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς Μοῦκ πολυειδεῖς ὑσαρεσκείας. Ὅταν κυρία ἐξήρχετο, ἐκείνη ἐντὸς τῶν δωμάτων ὡς μανιακοί, αἰζοντες, καταδιωόμενοι μεταξὺ τῶν ἀνατρέποντες πᾶν τι εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀθάσιν των. Τοιο-

υτοτρόπως συνέτριον πλείστα ἀγγεῖα ἐγάλης ἀξίας. Μόλις μὲς ἤκουον εἰς τὴν λίμνα τὰ βήματα τῆς κυρίας των, ἔτρενον καὶ ἐκρύπτοντο πρὸ τῶν προσκεφάλαιά των καὶ ἐγλύφοντο ὑφ' ὅσον ἤρεον ὥστε ἡ Κυρὰ Ἀ-

αβζῆ δὲν ἐδίσταζε νὰ θεωρῇ τὸν Μοῦκ ὡς τὸν μόνον ἐνοχόν τῆς ἀταξίας ἥτις ἐβαλλευσεν εἰς τὰ δωμα-

τια. Εἰς μάτην ὁ μικρὸς διεμαρτύρετο διὰ τὴν θωρότητα του καὶ διηγεῖτο τὴν ἀλήθειαν, ἡ γραῖα ἔδιδε περισσοτέραν πίστιν εἰς τὸ ὑποκριτικὸν ὕφος τῶν γάτων τῆς, παρὰ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὑπηρετοῦ των, ἡμέραν δὲ τινα τὸν ἠπείλησεν ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσῃ σκληρῶς, ἂν δὲν ἐπρόσεχε ἀλλίτερον τοὺς οἰκοτρόφους τῆς.

Ἀπελπισθεὶς ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων αὐτῶν πιπλήξεων τὰς ὁποίας δὲν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του ν' ἀποφύγῃ, ὁ Μοῦκ ἀπεφάσισε νὰ ἀφίσῃ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κυρᾶς Ἀχαβζῆ. Ἀλλ' ἐπειδὴ

ἐκ τοῦ πρώτου τοῦ ταξιδίου εἶχε μάθῃ πόσον ἦτο δύσκολον νὰ ταξειδεύῃ τις χωρὶς χρήματα, ἐξή-

τησε τίνι τρόπῳ ν' ἀποσπᾷ παρὰ τῆς κυρίας του τοὺς μισθοὺς τοὺς ὁποίους τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ καὶ τοὺς ὁποίους δὲν κατάρθωσε ποτὲ νὰ λάβῃ.

«Ἐντὸς τῆς οἰκίας τῆς Κυρᾶς Ἀχαβζῆ ὑπῆρχε μυστηριώδης θάλαμος τὸν ὁποῖον ἡ Κυρὰ Ἀχαβζῆ ἐκράτει πάντοτε ἐπιμελῶς κεκλεισμένον, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ Μοῦκ τὴν ἤκουεν ἐνίστε νὰ κᾶμνῃ μέγαν θόρυβον. Ἀναλογιζόμενος τοὺς μισθοὺς

τοῦ ἐσκέφθη ὅτι ἐκεῖ μέσα πιθανῶς ἔκρυπτεν ἡ γραῖα τοὺς θησαυροὺς τῆς, ἐκτοτε δὲ τὸ ὄνειρόν του ἦτο τίνι τρόπῳ νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

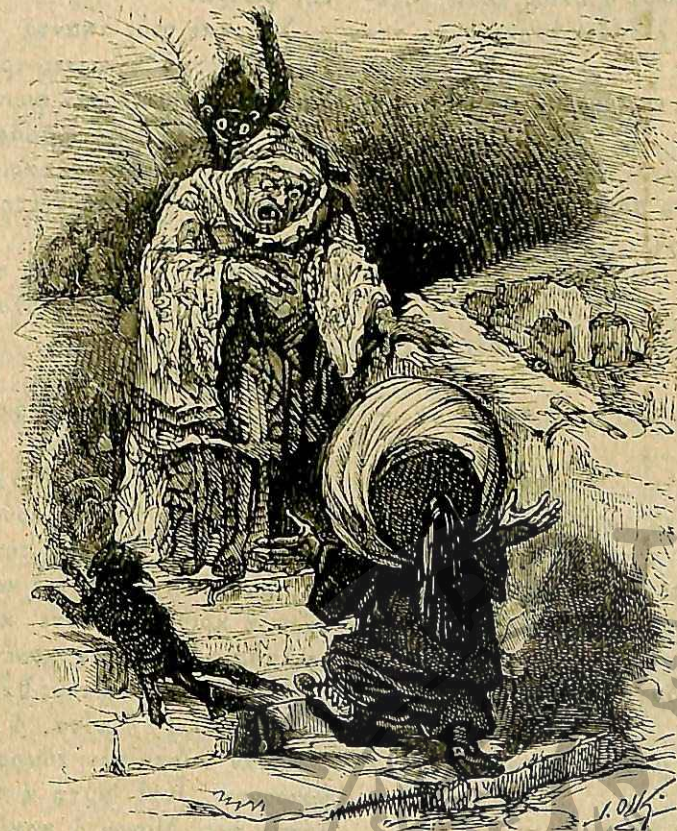
«Πρωίαν τινὰ ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἡ Κυρὰ Ἀχαβζῆ, εἰς ἓκ τῶν μικρῶν σκύλων τῆς, τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐκακομετεχειρίζετο, καὶ τοῦ ὁποίου τούναντιον ὁ Μοῦκ εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν διὰ διαφορῶν περιποιήσεων, τὸν ἔσυρεν ἐκ τοῦ πανταλίου του ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ προκαλέσῃ αὐτὸν ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ Μοῦκ ὅστις εὐχαρίστως ἐπαίξε μετὰ τοῦ ζώου ἐκείνου καὶ κατελάμβανε κάλλιστα τὴν γλῶσ-

σάν του, τὸ ἠκολούθησεν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ὕπνου τῆς γραίας, ἐκεῖ δὲ ὁ σκύλος ἀφοῦ περιῆλθεν αὐτόν, ὁσφραίνόμενος καὶ ξύων μὲ τοὺς ὀνυχὰς του, ἔστη τέλος ἐνώπιον τῆς θύρας ἐκ κένδρου γαυγίζων καὶ παρατηρῶν τὸν Μοῦκ· οὗτος ἐκτύπησε τὴν θύραν ἡ ὁποία ἀπέδωκε κενὸν ἤχον· ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἔχνος κλειθροῦ;

(Ἐπεται συνέχεια)

(Κατὰ τὸν Γερμανόν ΧΛΟΥΦ)

* * P.

«Ἡ ΓΡΑΙΑ ΤΟΝ ΕΣΤΑΜΑΤΗΣΕΝ Εἰς τὴν ΚΛΙΜΑΚΑ» (Σελ. 44)

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Μίαν φοράν κ' ἕναν καιρὸν μία πάπια ἐβγήκε πρῶτὴ πρῶτὴ ἀπὸ τοῦ σπιτί της κ' ἐπῆγε μακρὰν πολὺ μακρὰν εἰς ἕνα λιβάδι πλησίον ἑνὸς ποταμοῦ νὰ βοσκήσῃ.

Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἐμβῆκε πρῶτα εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐλούσθη καλά, ἔπειτα ἐστάθη ἔξω εἰς τὴν ὄχθην ἐπάνω στὸ ἕνα πόδι της νὰ ξεκουρασθῇ.

Τὴν νύκτα εἶχε βρέξῃ, καὶ τὰ λιβάδια ἦσαν βρεγμένα· καὶ ἐπειδὴ τώρα ὁ ἥλιος ἔκαιε ἐστέρηγονεν ἡ γῆ, καὶ ἀπὸ τὰ λιβάδια ἐσηκόνοντο ἀτμοὶ καὶ ἀνέβαινον ὑψηλά.

Βλέπει ἡ πάπια τοὺς ἀτμοὺς καὶ νομίζει ὅτι εἶναι καπνός, καὶ λέγει.

— Μπα! τί καπνός εἶναι αὐτός; Μὴ ἐπίασε φωτιά τὸ σπίτι μου; Ἄς πάγω νὰ ἰδῶ.

Ἡ πάπια ἐξεκίνησε καὶ ἔτρεχεν ὅσον εἰμποροῦσε γρηγορώτερον. Εἰς τὸν δρόμον τὴν ἀπαντᾷ μία χήνα καὶ τῆς λέγει.

— Καλὴ μέρα, πάπια μου, ποῦ τρέχεις ἔτσι βιαστικά;

— Καίεται τὸ σπίτι μου καὶ πάγω νὰ τὸ σβύσω.

Λέγει ἡ χήνα:

— Νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ νὰ σὲ βοηθήσω;

— Ἐλα, θὰ μοῦ κάμῃς καὶ χάριν.

Ἡ πάπια καὶ ἡ χήνα ἐτράβηξαν τὸν δρόμον των. Ἐκεῖ ὅπου ἐπήγαινον, νά, καὶ τὰς ἀπαντᾷ μία κότα.

— Πάπια κιτρινοπόδαρη καὶ χήνα μακρολαίμα, ποῦ πηγαίνετε;

— Καίεται τὸ χωριό μου, λέγει ἡ πάπια, καὶ πᾶμε νὰ τὸ σβύσωμεν.

— Νάλθω κ' ἐγὼ νὰ βοηθήσω;

— Ἐλα, θὰ μοῦ κάμῃς καὶ χάριν.

Ἐνῶ ἐπήγαιναν καὶ αἱ τρεῖς, τὰς ἀπαντᾷ ἕνας πετεινός, στέκεται μὲ καμάρι, καὶ τὰς ἐρωτᾷ.

— Πάπια κιτρινοπόδαρη, καὶ χήνα μακρολαίμα καὶ σὺ κότα κακαρίστρα, ποῦ πηγαίνετε;

— Ἐπίασε φωτιά τὸ χωριό τῆς πάπιας καὶ πᾶμε νὰ τὸ σβύσωμεν, λέγει ἡ κότα.

— Νάλθω κ' ἐγὼ;

— Ἐλα.

Εἰς τὸν δρόμον τοὺς ἀπαντᾷ καὶ τοὺς τέσσαρας ἕνας μικρὸς σπουργίτης, καὶ τοῖς λέγει.

— Πάπια κιτρινοπόδαρη καὶ χήνα μακρολαίμα

καὶ ὄρνιθα κακαρίστρα καὶ σὺ πετεινὸς κοκκινολαίμα ποῦ πηγαίνετε;

— Καίεται τὸ χωριό τῆς πάπιας καὶ πᾶμε νὰ τὸ σβύσωμεν, λέγει ἡ χήνα.

— Νάλθω κ' ἐγὼ μαζί σας;

— Ἐλα, λέγει ἡ πάπια.

Ἐπήγαιναν ὅλοι μαζί, καὶ συνωμιλοῦσαν ἔλεγαν τί καὶ πῶς θὰ κάμουν, διὰ νὰ σβύσουν τὴν φωτιάν.

Νά, καὶ τοὺς ἀπαντᾷ ἕνας λύκος, ἕνας μελάνος λύκος μὲ κόκκινες τρίχες, μὲ μάτια ποῦ λαμπρὰν καὶ μὲ οὐρανὸν φουντωτὴν.

— Πάπια κιτρινοπόδαρη, καὶ χήνα μακρολαίμα καὶ ὄρνιθα κακαρίστρα καὶ πετεινὸς κοκκινολαίμα ποῦ πηγαίνετε;

— Καίεται τὸ σπίτι τῆς πάπιας καὶ πᾶμε νὰ τὸ σβύσωμεν, κύρ Νικόλα, λέγει ὁ μικρὸς σπουργίτης.

— Ἐρχομαι κ' ἐγὼ, λέγει ὁ λύκος.

Ἐξεκίνησε καὶ ὁ λύκος καὶ ἐπήγαιναν ὅλοι μαζί.

Ἐπερνοῦσαν πότε ἀπὸ ωραίας τοποθεσίας, ἔτρεχαν κρύα νερά σὰν κρύσταλλο, πότε σιμά ἀπὸ χωράφια, ποῦ ἔβλεπαν τὸν γεωργὸν νὰ ὀργῇ τὸ ἄροτρον τὸ χωράφι, καὶ ἄλλον νὰ σπέρνῃ τὰρι ἢ κριθάρι. Πότε κατέβαιναν εἰς καμμίαν κοιλάδα κ' ἔβλεπαν κανένα λαγὸν νὰ τρέχῃ βιασμένους μέσα εἰς τοὺς θάμνους.

Ἡ χήνα, ἡ κότα, ὁ πετεινός, ὁ σπουργίτης ἔβλεπαν αὐτὴν τὴν εὐμορφίαν τῆς φύσεως καὶ χαίροντο. Καὶ αὐτὴ ἡ πάπια ἐλησμονοῦσε τὴν λύπην της. Μόνον ὁ κακὸς λύκος ἄλλα εἶχεν τὸν νοῦν του· αὐτὸς ἐσυλλογιζέτο πῶς νὰ βάλῃ ὅλους εἰς τὸ χέρι καὶ νὰ τοὺς φάγῃ.

Ἦρχισε νὰ βραδυάζῃ· ὁ ἥλιος ἐκρύφθη ἀπὸ τὰ βουνά· οἱ βοσκοὶ ἐπήγαινον τὰ κοπάδια εἰς τὴν μάνδραν.

Λέγει λοιπὸν ὁ λύκος.

— Ἀκούσατε τί θὰ σᾶς εἰπῶ· τώρα πλέον κτόνει, ἔλατε ἐδῶ εἰς τὴν φωλιάν μου νὰ ξεκουρασθῇτε ὀλίγον, καὶ ὕστερον πάλιν μὲ τὴν ἀσπιδόφραγξάν ξεκινούμεν.

Καὶ τοὺς ἔμβασεν ὅλους εἰς ἕνα βαθὺ σπήλαιον. Οἱ ἄλλοι σύντροφοι δὲν εἶχον καμμίαν

ψίαν· ὁ ἔξυπνος ὁμως σπουργίτης τοῖς λέγει σιγὰ σιγὰ.

— Κυττάξετε νὰ φύγωμεν· διότι ὁ λύκος θὰ μᾶς φάγῃ.

Τότε πρῶτος πρῶτος ὁ πετεινός λέγει εἰς τὸν λύκον.

— Ἀφῆκα τὰς δέκα κότες μου μόνες, καὶ φοβοῦμαι μὴ χαθοῦν. Πηγαίνω νὰ τὰς φέρω ἐδῶ.

Καθὼς ἤκουσεν ὁ λύκος δέκα κότες, τοῦ ἐκαλοφάνη, καὶ λέγει εἰς τὸν πετεινόν.

— Πήγαινε, πήγαινε, πετεινέ, καὶ νάλθῃς γρήγορα μὲ τὰς δέκα κότες σου.

Ὁ πετεινὸς ἀνεχώρησε.

Μετ' ὀλίγον ἡ πάπια λέγει.

— Ἀφῆκα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ δώδεκα παπάκια, καὶ φοβοῦμαι μὴ χαθοῦν μέσα στὰ καλάμια· πηγαίνω νὰ τὰ φέρω ἐδῶ.

Ὁ λύκος ἦτο ὅλος χαρά. Ἐνόμιζε πλέον πῶς ἔρωγει τὰς κότες καὶ τὰ παπάκια. Λέγει λοιπὸν εἰς τὴν πάπιαν.

— Πήγαινε, πάπια μου, πήγαινε, καὶ νάλθῃς γρήγορα μὲ τὰ παπάκια σου.

Ἡ πάπια ἀνεχώρησεν.

Ἦστερ' ἀπὸ ὀλίγον λέγει ἡ χήνα.

— Εἴμεθα τέσσαρες ἀδελφαί· αἱ τρεῖς ἔμειναν εἰς τὸ ποτάμι, ὅπου ἐκολυμβούσαμεν. Πηγαίνω νὰ φέρω καὶ αὐτάς.

Ὁ κουτὸς λύκος τὰ ἐπίστευεν ὅλα.

— Τέσσαρες χήνες! Τύχη ποῦ τὴν ἔχω! εἶπε ὁ λύκος.

— Νὰ πᾶς, νὰ πᾶς, χήνα μου· τὸ σπίτι μου, εἶναι εὐρύχωρον, ἀλλὰ μὴ ἀργήσῃς.

Ἡ χήνα δὲν ἐπρόσμενε ἄλλον λόγον, καὶ βαρύνοντα βαρύνοντα ἀνεχώρησεν.

Ἐμεινε τώρα μόνος ὁ μικρὸς σπουργίτης, καὶ κυττάζε μὲ πονηρὸν βλέμμα τὸν λύκον.

Ὁ λύκος ἐπερίμενε, ἐπερίμενε, ἀλλὰ κανεὶς οὐδὲν ἐφάνετο· ἤρχισε νὰ στενοχωρῇται. Ἐπερίμενε ἀγριεμμένος μέσα εἰς τὸ σπήλαιόν του.

Τότε λέγει καὶ ὁ σπουργίτης.

— Αὐτοὶ ἀργοῦν· ἄς πάγω νὰ ἰδῶ τί γίνονται. Ὁ λύκος ὁμως μὲ ἀγρίαν φωνὴν τοῦ λέγει.

— Ἐκεῖνοι μ' ἐγέλασαν, ἀλλὰ σὺ δὲν μοῦ φεύγεις, σπουργίτη· ἐσένα θὰ σὲ φάγω.

— Αἶ! ἀφῶ ἦτο γραφτό μου νὰ μὲ φάγῃς, ἀνοίξε τὸ στόμα σου νὰ ἔμβω μόνος μου νὰ μὲ κάμῃς μιὰ χαψιά.

Ὁ λύκος ἀνοίξε τὸ στόμα του. Ὁ σπουργίτης τότε κτυπᾷ μὲ δύναμιν τὰ πτερά του, καὶ φρρ! εὐρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν λυκοφωλιάν, καὶ ἔμεινε ὁ λύκος μὲ ἀνοικτὸ στόμα.

Εὐθὺς ὁ λύκος λυσσασμένος ὥρμησεν ἀπὸ τὴν φωλιάν του νὰ ἰδῇ ἔξω. Ἐνας ὁμως κυνηγὸς τὸν σημαδεύει καὶ τὸν ἀφίνει εἰς τὸν τόπον.

Ὁ σπουργίτης ἐστέκετο εἰς ἕνα κλαρί, καὶ ὅταν εἶδε τὸν λύκον ἐξαπλωμένον κάτω εἶπε.

— Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς.

Ἐπειτα ὁ σπουργίτης πετώντας ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον εἶδεν ἀπὸ μακριὰ τοὺς συντρόφους του εἰς μίαν ρεμματιάν.

Ἦσαν ὅλοι χαρούμενοι διότι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τοῦ λύκου τὸ στόμα.

— Ἀμὴ ὁ σπουργίτης, ποῦ μᾶς ἔδωκε τὴν καλὴν συμβουλὴν, τί νὰ γίνεταί ἀράγε ὁ καυμένος;

— Νὰ με! φωνάζει ὁ σπουργίτης, καὶ καταβαίνει εἰς τὸ μέσον τῶν φίλων του.

Τότε πλέον ἡ χαρὰ των ἐγείνεν ἀκόμη μεγαλύτερα, καὶ οἱ γέλωτες διὰ τὴν μωρίαν τοῦ λύκου δυνατώτεροι.

— Καὶ δὲν μ' ἐρωτᾶτε, λέγει ὁ σπουργίτης, τί ἀπέγεινεν ὁ κύρ Νικόλας;

— Τί ἐγείνεν; ἠρώτησαν ὅλοι μαζί.

— Τί ἐγείνεν; ἔφαγε τὸ κεφάλι του. Καὶ τοῖς διηγήθη πῶς ὁ κυνηγὸς τὸν ἐφόνεισεν.

— Καὶ τὸ σπίτι σου, πάπια; ἠρώτησεν ὁ σπουργίτης.

— Εὐτυχῶς δὲν εἶναι τίποτε ἀπεκρίθη ἡ πάπια. Ἐνας περβολάρης ποῦ πηγαίνειν εἰς τὴν πόλιν πατάτες καὶ μῆλα καὶ δαυκία καὶ λάχανα μᾶς εἶπεν ὅτι στὸ χωριό μου τίποτε δὲν ἐγείνεν. Ἐγὼ ὁμως σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους ὡς νὰ ἐσβύσατε τὴν φωτιά, διότι ὅλοι μοῦ ἐδείξατε τὴν καλὴν προθυμίαν σας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

19. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, καρπὸς τὸ δευτέρον μου,
Τ' ἄλλο ἀντωνυμία, πτηνὸν τὸ σύζυγόν μου.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Μέναντος Ἀττοῦ.

20. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε κίρη,
Τὸ δευτέρον μου γράμμα
Τὸ ὅλον μου στὰ ὄρη
Εὐρίσκεις ἐν τῷ ἄμῃ.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου Ἀγυλλίου.

21. Στοιχειόγριφος.

Ἦσο ποτὲ εἰς ἔρημον ἢ εἰς θερμὸν τι μέρος;
Ἐ! . . . πόσον μ' ἐπεθύμησες καὶ μάλιστα τὸ θέρος!
Τὴν κεφαλὴν μου ἄλλαξε καὶ τότε ἀμέσως φύγε.
Ναί; φύγε, ἀναγνώστὰ μου, τὸ διατάσσω. φύγε.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀθῶ.

22. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πιστὸς θεράπων σου, ὥς εἶμαι ἂν ἀρεθῶ.
Ἀλλ' εἰς τὰ δάση κρύπτομαι ἂν ἀποκεφαλίσθω.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Γαλακτίου Θεοδότου.

23. Λύγιμα.

Ἐριππος ἐπὶ τοῦ φύλλου εἰς τ' ἀνάκτορα πηδῶ.
Ἀγαπῶ τὰς βασιλίσσας πλὴν τοὺς βασιλεῖς μισῶ.
Φεύγω πάντοτε τὰ φῶτα, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ ζῶ.
Εἰς τὰ πλοῖα δὲν ἐμβαίνω, εἰς τὰ ὄρη κατοικῶ.
Κ' εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης ἂν θελήσης θά μ' εὐρήσῃς.
Εἰς τὴν βῆθιν τῆς χελώνης, πλὴν ποτὲ μὲ τοὺς ἰχθῦς.
Δυσκολεύεσαι ἀκόμη νὰ μὲ λύσης; Ἀπορεῖς;
Ἐμὲ α'ς τὸ δωμάτιόν σου καὶ διπλοῦν θά μὲ ἰδῇς.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου Λύκου.

24. Ἑρώτησις.

Εἶμαι ἐκατὸν ἐτῶν, καὶ ἐν τούτοις μόνον εἴκοσι πέντε φο-
ρὰς εἶδα τὴν ἐπετηρίδα τῶν γενεθλίων μου. Πῶς τὸ ἐξη-
γεῖτε;

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου Δρυῖ.

25. Πρόβλημα.

Ποῖος ἀριθμὸς ἀποτελεῖ τὰ δύο τρίτα τῶν τριῶν τετάρ-
των τοῦ ἐκατὸν;

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανουὴλ Τριτάτου.

26. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον χωρίον μᾶς ἀκολουθεῖ;

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Καρανιοῦ Διδά.

27. Ἀπροσδόκητον.

Δέκα καλοστρωμένα κρεβάτια πόσα μαξιλάρια ἔχου-
νται;

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τάτου.

28. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀπο-
λοῦσι τὸ ὄνομα ἡμιθέου.

1. Θεός. 2. Ἡμίθεος. 3. Νῆσος ἐκ τῶν Σποράδων.
Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4. Πρωτὴ νῆσος. 6. Ἀντινομή.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Βύρωνος.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς 30 ἰουλίου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

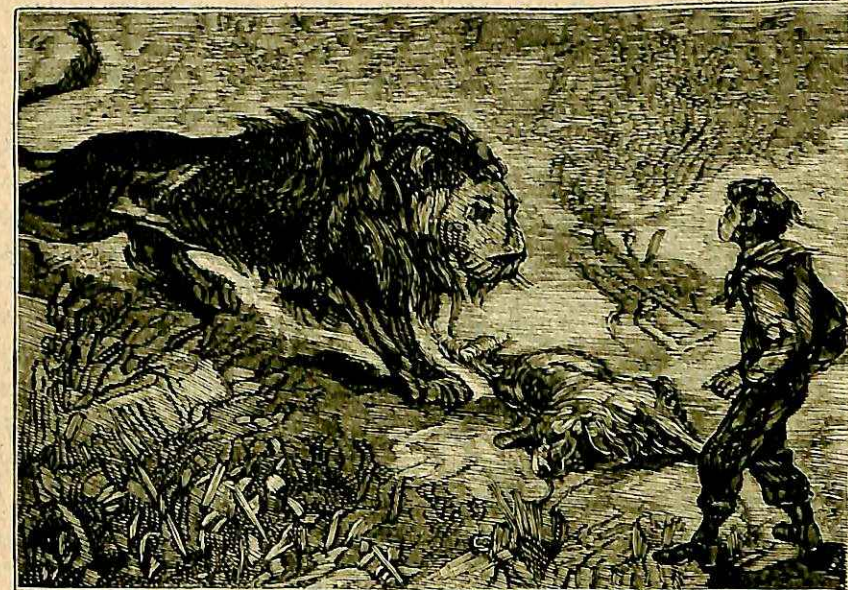
178. Πυράκμων (Πῦρ, ἄκμων). -- 179. Ψιττακός (Ψῖ-
τα, Κώσις). -- 180. Δαυλὶς. Αὐλὶς. -- 181. Περσία, Περ-
σία. -- 182. Τάφος, Πάρος. -- 183. Ἑλλάσσων, Ἑλα-
σσών. -- 184. Παρά, ἄρπα. -- 185. Πυλωρός. -- 186.
νυκτερίς. -- 187. Ὁ ὀφθαλμός. -- 188. Αἱ βλεφαρίδες.
189. Ζ Α Λ Η. -- 190. Η Π Α Ρ. -- 191.

Α Ν Η Ρ	Η Α Ν	Ν
Λ Η Θ Ω	Λ Ν	Ι Ν Δ Ο
Η Ρ Ω Σ	Ρ	Ι
		Λ
		Ι

192. Τὸ βιβλίον. -- 193. Ἡ λέξις ὑποθετικωτάτη.
194. Οὐδέν· διότι εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, δυστυχ-
ῶματον. -- 195. Πτολεμαῖος. -- 196. 1. Αὐγή. 2. Νύξ.
3. Θάλεια. 4. Ἰωάννα.

197. Ἦτον ὅτ' ἐπλάσθη λευκὸν τὸ βῆλον,
Πλὴν τὸ ἄσμ' ἀκούσαν τῆς ἀηδόνος
Τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα περιεβλήθη
Ἐρυθρίαν.

198. ΗΡΑΚΛΗΣ (1. Ἦρα. 2. Ρώμη. 3. Ἀθῆναι.
Κλειώ. 5. Λυκούργος. 6. Ἡρόδοτος. 7. Σάμος.). -- 199.
Τὸ καλλίτερον μέσον διὰ νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ ἑνὸς ἐ-
θρὸν μᾶς εἶνε νὰ τὸν κάμωμεν φίλον μᾶς.

Ὁ ΛΕΩΝ ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΒΡΑΔΕΥΕ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ (Σελ. 51)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 37).

Ἀλλ' ἡ μία ὥρα διήρκεσε πάρα πολὺ περισ-
σότερον παρ' ὅσον ἐνόμιζεν ὁ Ἰωάννης. Τῆς χώ-
ρας ταύτης ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε διαφανεστάτη
καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ πράγματα φαίνονται πολὺ
πλησιέστερα ἢ ὅσον πράγματι ἀπέχουν.

Ἦτο πλέον νύξ ὅτε οἱ τρεῖς μικροὶ ὁδοιπόροι
ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ ποθεινοτάτου Βοῦ
Ἰζέλ· ἀλλ' οἱμοί! παρετήρησαν ὅτι δὲν ἦσαν
εἰς τὸ τέρμα τῶν δεινῶν τῶν. Τὸ ὄροπέδιον ἦτο
λίαν ἐκτεταμένον καὶ εἶχε πολλὰ ὑψώματα καὶ
ἦτο πολὺ ἀνώμαλον, ὥστε ἦτο δυσκολώτατον
πρᾶγμα νὰ ἐρευνήσουν καὶ νὰ εὕρουν ὅτι ἀνε-
ζήτουν.

Μάτην παρετήρησαν παντοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
σκότους, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶδον τὸ ὅποιον νὰ
δείκνυη ὅτι εἶνε ἐκεῖ ὁ θεὸς Θωμᾶς· ἡκροάθη-
σαν μετὰ προσοχῆς καὶ δὲν ἤκουσαν ἄλλο ἢ
τὰς μακρινὰς ὑλακὰς τῶν θῶων καὶ τὰς λυπη-
ρὰς κραυγὰς τῶν νυκτοβίων πτηνῶν.

ΕΤΟΣ 10ον — ΤΕΥΧΟΣ 16ον

Ὁ Ἰωάννης διέκρινεν ἀμυδρῶς, ὀλίγα βήματα
μακρὰν, θάμνους τινὰς ἀραιούς καὶ ἐσκέφθη ὅτι
καλὸν θὰ ἦτο νὰ καταφύγουν ἐκεῖ νὰ διανυκτε-
ρεύσουν· ἀλλὰ πάλιν σκεφθεὶς καλλίτερον ὑπώ-
πτευσε μήπως ἐντὸς τῶν θάμνων ἐκείνων ἐκρύ-
πτοντο ζῶα βλαβερά. Προτιμότερον λοιπὸν ἐνό-
μισε νὰ μείνουν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν εἰς τὸ ἀνοιχτὸν
μέρος, καὶ κατέπεσαν καταβεβλημένα ὑπὸ τοῦ
καμάτου καὶ τῶν συγκινήσεων.

Εὐτυχῶς τόσον ἐξηντλημένοι ἦσαν οἱ δύο
μικροί, ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος, ὥστε
μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθησαν ὑπὸν βαρύντατον,
ὅστις τοὺς ἔκαμε νὰ λησμονήσουν τὰ πάντα.

Μόνος δὲ ὁ Ἰωάννης ἔμεινεν ἀγρυπνῶν.
Τὸ δύσμοιρον ἔβλεπε τὰ πράγματα πάρα
πολὺ ζοφερά, αἰσθανόμενος ὅτι ἐκεῖ, ἐν ὑπαί-
θρῳ ἦσαν ἐκτεθειμένοι οἱ ἀδελφοί του καὶ αὐτὸς
εἰς παντοίους κινδύνους. Ἐνεκα δὲ τοῦ καμά-
του καὶ τῆς πείνης ἡσθάνετο ἀδυναμίαν καὶ ἐνό-

ΤΟΜΟΣ 14ος — 4

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῳ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ἐγκριθέντες διὰ τὴν δευτέραν τάξιν τῶν Δημο-
τικῶν Σχολείων. Λεπτὰ 55

ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ. Ἐγκριθένσα διὰ τὴν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην τάξιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. » 55

Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἀνω βιβλίων εἶνε ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους καὶ εἰς
πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν μὲ ἀνάλογον ἐκπτώσιν. Ἡ πώλησις γί-
νεται τοῖς μετροῦσι.

μιζεν ὅτι βλέπει πράγματα ἀνύπαρκτα. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι διήρχοντο ἔμπροσθέν του σκιαι φθοεραὶ καὶ πελώρια, ὅτι ἤκουε βρυχηθμούς καὶ τὸ αἷμά του ἐπάγωνεν εἰς τὰς φλέβας του χωρὶς νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ ἂν τῷ ὄντι ἦσαν ἀληθινὰ ταῦτα ἢ γεννήματα τῆς φαντασίας του.

Τώρα ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὑποκρίνεται τὸν γενναῖον διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἀδελφούς του, ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἐκοιμῶντο ἡσυχῇ, ἡσθάνετο κατ' ὀλίγον τὰς δυνάμεις του ὀλιγωτέρας, ἡσθάνετο ὅτι τὸν ἐκυρίευσεν φόβος ἀκατάληπτος καὶ ἄγνωστος, κατὰ τοῦ ὁποίου μάτην προσεπάθει νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ τὸν ἀποδιώξῃ. Ἐν τῇ συμφορᾷ του ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ κρατηθῇ ἐκ τινος πράγματος οἴου δῆποτε καὶ ἤρπασε μετὰ προθυμίας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλῆ καὶ τὴν ἐθλίψεν εἰς τὸ στῆθος του, τὸ δὲ πιστὸν ζῶον ἔλειχε τὰς χεῖρας τοῦ μικροῦ κυρίου του ὡς ἐὰν ἔλεγε πρὸς αὐτόν:

«Μὴ φοβοῦ, μικρὲ μου κύριε, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ καὶ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσερα!»

Αἰφνης ὁ Ἰωάννης ἡσθάνθη τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλῆ ἀνορθωθείσαν διὰ μιᾶς, καὶ ἤκουσε τὸ ἄγρυπνον ζῶον ὅτι ἔγρυζεν ὑποκώφως, ὡς ἐὰν ἐπλησίαζε κίνδυνος τις ἢ ἀπειλή.

Τὸ παιδίον ἀκοῦσθαι καὶ ὄντως ἀκούει κραυγὴν ἀλλόκοτον ἣτις ἐφαίνετο προερχομένη ἐξ ἀποστάσεως τεσσαράκοντα τὸ πολὺ μέτρων. Ἀλλ' ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἦτο μᾶλλον λυπηρὰ, ὡμοιάζε πως πρὸς τὸ βέλασμα τοῦ προβάτου ὅταν προσκαλῇ τὸ ἀρνίον του ἢ πρὸς τὸ βέλασμα αἰγός.

Ὁ Ἰωάννης ἀκοῦσθαι ἔτι μᾶλλον, καὶ πράγματι ἀκούει τὸ βέλασμα ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις. «ὦ! βεβαίως τώρα πλέον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀπατάται.

«Ἀλλὰ ἐὰν εἶνε γίδα αὐτό που φωνάζει, πρέπει ἐδῶ κοντὰ νὰ εἶνε κανὲν κτήμα ἢ καμμίαν κατοικίαν, καὶ τότε δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθούμε πλέον τίποτε.» εἶπεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἡτοιμάζετο νὰ δράμῃ εἰς τὸ κτήμα ἢ τὴν κατοικίαν νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ τεμάχιον ἄρτου καὶ ποτήριον ὕδατος.

Ἀλλὰ πρὶν ἀπέλθῃ, ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν, σκεφθεὶς ποῦ θὰ ἀφήσῃ τοὺς ἀδελφούς του μόνους· ἀλλὰ πῶς νὰ κάμῃ ἀλλέως; Καὶ ἔπειτα δὲν θὰ κάμῃ πολλὴν ὥραν, ὀλίγα λεπτά θὰ ἦσαν ἀρκετά. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ πιθα-

νὸν νὰ μὴ ἐξυπνήσουν οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωάννου. Τόσον δὲ ὀλίγον τόπον κατεῖχον, διότι ἡ ἐξηπλωμένη πλησίον ἀλλήλων, σχεδὸν ὁ ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὥστε διὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ τις ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὀφθαλμούς ὀξυδερκεστάτους.

Ὁδηγούμενος ὑπὸ τῶν βελασμάτων τῆς αἰγός, τὰ ὁποῖα ἐπολλαπλασιάζοντο ὅσον παροχέτο ἡ ὥρα, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν.

Ἀλλὰ πρᾶγμα παράδοξον! Ὁ Ἀλῆς ἀνὰ ἀναπηδήσῃ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ προτρέχῃ συνήθως τοῦ κυρίου του, τὸνναντίον ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἀκολουθεῖ παρὰ τὴν θέλησίν του καὶ διὰ τῆς βίας, ἐβάδιζε τόσον πλησίον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰωάννου ὥστε περιεπλέκετο εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ περιπατῇ. Ἐξῆλθον οὖν καὶ νὰ γρύξῃ ὑποκώφως, καὶ ὁ Ἰωάννης ἠναγκάσθη νὰ τὸν θωπεύσῃ διὰ νὰ τὸν καθυπακούσῃ:

«Ἀλῆ μου, μὴ φοβᾶσαι, δὲν εἶνε τίποτε εἶνε γίδα αὐτὸ που φωνάζει, τὴν γνωρίζω ἐκ ἀπὸ τὴν φωνὴν της.»

Καὶ πράγματι, ἐν τῷ μεταξύ ἀνέτειλεν σελήνη καὶ κατεφώτισε μικρὸν λευκὸν ὄγκον ὅστις ἐκινεῖτο.

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ, ἦτο αἰεὶ ζῶον ἐκεῖνο τὸ κινούμενον. Πλησιάζας ἔτι μᾶλλον εἶδεν ὅτι ἡ αἰεὶ ἦτο προσδεδεμένη εἰς πᾶσαλον καὶ ἔσυρε τὸ σχοινίον μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς της διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Ποῦ νὰ νοήσῃ ὁ Ἰωάννης ὅτι τὴν αἶγα εἶχον δέσῃ ἐκεῖ ἐπίτηδες διὰ νὰ χρησιμεύσῃ δολωμά, διότι δὲν εἰξευρεν ὅτι οὕτω πως συνθίξουν οἱ Ἀλγερίνοι κυνηγοί. Ποῦ νὰ ὑποπτεῖ τὸ παιδίον ὅτι ἐκεῖ πλησίον θὰ ἦτο καὶ ὁ κυνὸς παραφυλάττων ἴσως εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ περιμένων πότε νὰ νυκτώσῃ. Ὁ δὲν τοιοῦτον ὑπώπτευσεν, μόνον ἐνόμισεν ὅτι ἐκεῖ τὴν αἶγα νὰ βόσκῃ καὶ εἶχον λησμονήσῃ νὰ ἔλθουν νὰ τὴν λύσουν.

Μόλις ἐπλησίασε πέντε ἢ ἕξι μέτρα καὶ παύσας τήρησεν ὅτι τὸ δῦσμοιρον ζῶον μετέβαλεν ὀλίγου στόσιν. Αἰφνης ἔπαυσε νὰ σύρῃ τὸ σχοινίον, ἔπαυσε νὰ βελάζῃ, ἐξάρωσε διὰ μιᾶς ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλῆς ἐφαίνετο ἔντρομος, καὶ φυγε πλησίον τοῦ κυρίου του καὶ ἐφαίνετο νὰ ἐζήτει προστασίαν καὶ βοήθειαν. Ὁ Ἰωάννης ἔκρυψε καὶ τὸν ἐθώπευσεν, καὶ ἡσθάνθη

τὸ πιστὸν ζῶον ἦτο τεταραγμένον καὶ ἔτρεμε σπασμωδικῶς, ὥστε αἱ τρίχες του ἦσαν ἠνωρωμέναι ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου.

Ταυτοχρόνως σιγῇ βαθυτάτῃ ἐγίνε πανταχόθεν. Οἱ μυριοὶ συγκεχυμένοι κροτοὶ καὶ θόρυβοι, οἵτινες ἤκούοντο πρότερον, ἔπαυσαν αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς.

Ὁ Ἰωάννης ὅσον γενναῖος καὶ ἂν ἦτο, ἡσθάνθη ὅμως φόβον κρυερὸν καὶ ἐστάθη ἀκίνητος, διότι ὑπώπτευσεν ὅτι προεμηνύετο φοβερόν τι.

Ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας παρήλθε χωρὶς νὰ συμβῇ τι, ἀλλὰ τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο ἐφάνη εἰς τὸν ἀγωνιῶντα Ἰωάννην ὁλόκληρος αἰὼν.

Αἰφνης ὄγκος πελώριος ἐπήδησεν ὑπεράνω τῶν θάμνων καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς δέκα βήματα μακρὰν τοῦ Ἰωάννου, καὶ μυκηθμός φοβερός ἤκούσθη. Διεκρίνοντο μόνον δύο ὀφθαλμοὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαύρου ἐκείνου ὄγκου ὅστις ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ τῆς σελήνης.

Ὁ Ἰωάννης τρέμων ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου φόβου ἡσθάνετο τὰ γόνατά του καμπτόμενα. Προσῆλωσε τοὺς ἀγριοπούς ὀφθαλμούς του εἰς τὸ φοβερόν ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο κατὰ γῆς ζωρμένον. Καὶ ἂν εἶχε ὄπλον, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ το μεταχειρισθῇ, διότι οὔτε δυνάμεις εἶχεν, οὔτε ἡσθάνετο καλὰ καλὰ τι συμβαίνει.

Ὁ δὲ λέων ἐφαίνετο συναισθανόμενος ὅτι ὁ μικρὸς ἀντίπαλός του ἦτο ἀσήμαντος καὶ δυσανάλογος πρὸς τὴν δύναμιν του. Ἐκάθητο λοιπὸν ἔχων ἡπλωμένους τοὺς δύο ἔμπροσθιους πόδας καὶ στηρίζων ἐπ' αὐτῶν τὴν πελώριαν κεφαλὴν του παρετήρει τὸν δῦσμοιρον Ἰωάννην μετὰ πολλῆς ἀπορίας καὶ περιφρονήσεως.

Τέλος ἐγείρεται ὁ λέων καὶ βήματι βραδεῖ προχωρεῖ ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ πρὸς τὸν Ἰωάννην. Τί χρεῖαν εἶχε νὰ βιασθῇ, ἀφ' οὗ ἦτο βεβαίως ὅτι ὁ μικρὸς ἀντίπαλός του δὲν δύναται νὰ λυτρωθῇ ἐκ τῶν ὀνύχων του;

Αἶ! μικρὲ μου Ἰωάννη, τετέλεσται! ἔτοιμάσου νὰ γίνῃς βορὰ τοῦ λέοντος!

Ἐν τῷ ὅ ὁ λέων ἡτοιμάζετο νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ Ἰωάννου, ὁ πιστὸς Ἀλῆς, βλέπων τὸν μικρὸν κύριόν του κινδυνεύοντα, ἀναλαμβάνει θάρρος καὶ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ λέοντος.

Ἀλλὰ φεῦ!

Ὁ λέων δι' ἐνὸς ραπίσματος ῥίπτει κατὰ

γῆς νεκρὸν τὸν γενναῖον Ἀλῆν, καὶ προχωρεῖ βραδέως κατὰ τοῦ Ἰωάννου...

Μπῦρ! ἤκούσθη τότε διπλῆ ἐκπυρσοκρότησις καὶ τὸ δυστυχὲς παιδίον ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναισθητόν.

Ἀλλὰ παρעυθὺς συνῆλθε καὶ ἐνόμισεν ὅτι ὀνειρεύεται ἢ ὅτι παρεφρόνησεν.

Εἶδεν ἔμπροσθέν του ὄγκον μαῦρον ἀκίνητον, εἶδε τὸν λέοντα νεκρὸν ἐντὸς λίμνης αἵματος. Ἐπὶ δὲ τοῦ πτώματος τοῦ λέοντος εἶδεν ἄνδρα στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὄπλου του ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τοῦ ροπάλου του.

Ἡ ἐκπυρσοκρότησις τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἐλιποθύμησεν ἐκ τοῦ φόβου, ἦτο διπλοῦς πυροβολισμός. Τὸ θηρίον προσεβλήθη καὶ ὑπὸ τῶν δύο σφαिरῶν καὶ ἐτραυματίσθη θανασίμως· κατεκυλίσθη δὲ παρעυθὺς ἄπνουν πλησίον τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸν ἀπέκρυψε διὰ τοῦ ὄγκου, ὥστε ὁ λεοντοθήρας δὲν τὸν διέκρινε κατ' ἀρχάς.

Ἐθάρρυνε λοιπὸν ὁ γενναῖος λεοντοθήρας ὅτε εἶδεν αἰφνης ὀπίσθεν τοῦ λέοντος σκιὰν τινα ἣτις ἐκινεῖτο καὶ ὡμοιάζε πρὸς σκιὰν ἀνθρωπίνην· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν διακρίνῃ ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

«Ἐ, τίς εἶ; ποῖος εἶν' αὐτοῦ; ποῖος εἶσαι;» ἀνεφώνησε προτείνων αὐτομάτως τὸ ὄπλον του.

Ὅσον ἀπειλητικὴ καὶ ἀγρία καὶ ἂν ἦτο ἡ φωνὴ αὐτῇ ἀρκεῖ ὅτι ἦτο φωνὴ ἀνθρωπίνη. Παρעυθὺς ὁ Ἰωάννης ἔλαβε θάρρος, καὶ ὡς ἀστραπὴ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὅτι αὐτὸς ὁ λεοντοθήρας ἐπὶ τοῦ ὄρους Βοῦ Ἰζέλ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ τὸν θεῖόν του τὸν ὁποῖον ἀνεζήτηι, καὶ ὅστις τὸν ἔσωσε κατὰ θεῖαν Πρόνοιαν ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ λέοντος.

«Θεῖέ μου!, θεῖέ μου!» ἀνεφώνησεν, ἐκτείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν σωτῆρά του.

Ὁ λεοντοθήρας ἐξεπλάγη ἔτι μᾶλλον, ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ παιδίου καὶ μάλιστα διότι τὸν ἔλεγε θεῖον.

Ἐκυψε λοιπὸν πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπε: «Μωρὲ πῶς βρέθηκες αὐτοῦ πέρα, ἀνθρωπάκο μου; καὶ τί με λές θεῖόν σου;

— Διότι εἶμαι ἀνεφίός σας, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ὁ ἀνεφίός σας Ἰωάννης Καστέρας, υἱὸς τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ σας Ἀντωνίου Καστέρα.

— Μωρ' τί μου λές; ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντωνίου ἐδῶ πάνω ἔς τὸ Βοῦ Ἰζέλ! Μὰ τὸ ναὶ θαρρῶ πῶς ὀνειρεύομαι!

— "Όχι, όχι, θετέ μου, εἶνε ἀλήθεια, δὲν ὀνειρεύεσθε !

Καὶ ἐξήγησεν εἰς τὸν θεῖόν του πῶς ἐξεκίνησαν ἐκ τοῦ χωρίου των πρὸ δύο μηνῶν μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς των καὶ πῶς ἐπλανῶν-

ΕΙΔΕΝ ΑΝΔΡΑ ΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΠΛΟΥ ΤΟΥ (Σ. 51)

ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 33.)

Δ'.

Μὰ δὲν ἐρωτᾶτε τί γίνεται καὶ ἡ Πηνελόπη; Τί νὰ γίνεται ! Δέν το βλέπετε καὶ σεῖς ; τί 'μπορεῖ νὰ γίνῃ ἓνα κορίτσι σὰν καταντήσῃ νὰ μὴ βλέπῃ τὴ φίλη της πού την εἶχε σὰν ἀδελφή ! Ἐκλαίει καὶ τὰ δένδρα ἐμάραινε, καὶ μάλιστα καθὼς ἦτον καὶ φιλόσθενη, ἡ καϊμένη φαντασθῆτε πῶς τὴν κατάστασί της. Ἰμέρα τὴν ἡμέρα ἐχλώμαινε, ἀδυνατίζε, καὶ ἡ μητέρα της ἐβλεπε νὰ χάνεται τὸ κορίτσι της χωρὶς νὰ 'μπορῇ νὰ το βοηθήσῃ, χωρὶς νὰ 'μπορῇ νὰ εἶπῃ ἑς τὸν ἄνδρα της, νὰ φιλιώσῃ μὲ τὸν ἀδελφό του, τὸν πατέρα τῆς Μαρίκας !

Βλέπετε πῶς μὲ τὸ νοῦ σας πῶς της ἐφάνη τῆς Πηνελόπης ὅταν εἶδε καὶ της ἔφεραν τὸ Νινάκι. Ἐπῆδα ἀπὸ τὴ χαρὰ της καὶ ἐτραγουδοῦσε.

το εἰς τὴν Ἀλγερίαν διὰ νὰ ἀνεύρουν τὸν θεῖόν των χωρὶς νὰ δύνανται νὰ το κατορθώσουν. (Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΙΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ AD. BAUDIN)

Διὰ νὰ χωρισθῇ ἡ Μαρίκα τὸ πουλάκι, πού ἐτρελλαίνετο δι' αὐτὸ καὶ νὰ τῆς το στήνῃ βγαίνη ποτὲ μόνη της ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπον, θὰ εἶπῃ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Πηνελόπη.

Δέν κάνει κανεὶς ἔτσι εὐκολὰ τέτοια θυσιά. Ἦτο καθισμένο ἀπάνω 'ς ἓνα δένδρον καὶ ἐφαί-

το ἄσπρο ἄσπρο μέσα 'ς τὰ πράσινα φύλλα τοῦ

δένδρου.

Ἡ Πολυξένη ἀγόρασε χρυσὸ κλουβάκι καὶ ἐβάζε

μέσα τὸ Νινάκι, τοῦ ἔδωκε ζάχαρι, ἄλλο

σωρὸ παντεσπάνι καὶ χίλια δύο καλά, ἄλλο

Νινάκι δὲν ἐγύριζε νὰ τα ἰδῇ. Τὴν εἶχε γνωστὸν

τὸν Πολυξένη καὶ της ἔκαμε πολλὰ χάδια, ὅταν

ἐπείτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἐζάρωσε σὲ μιὰ γῆρρον.

Τὸ τρυγονάκι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ πετάξῃ

τοῦ κλουβιοῦ καὶ ἐφούσκωσε ὅπως φουσκώνουν τὰ

πυλῶνα ὅταν εἶνε ἄρρωστα ἡ λυπημένα, ἀπὸ τὸν τοῖχο

'ς τὰ κεραμίδια καὶ ἀπὸ κεῖ πάλι

Πολυξένη τοῦ ἔλεγε τόσα γλυκὰ λογάκια, ὅς ἓνα σωρὸ

πέτρες νὰ ἀνασάνῃ λιγάκι. Ἐκεῖ δὲ

αὐτὸ τὴν ἐκύτταζε λυπημένο σὰν νὰ της ἐλῇ ἡ

καρδιά σου καὶ το φθάνει ἡ Πολυξένη καὶ τὴν στιγ-

μήν πού ἄπλωσε τὸ χεράκι της νὰ το πιάσῃ,

οὐ δὲν ἔχω ἐκεῖνό που θέλω ! Ποῦ εἶνε ἡ

καρδιά μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

Δύο ἡμέρες ἐπέρασαν καὶ τὸ Νινάκι δὲν ἤθελε νὰ βάλῃ 'ς τὸ στόμα του τὸ παραμικρό.

« Νὰ το στείλωμε ὀπίσω, εἶπεν ἡ μητέρα τῆς Πολυξένης.

— Ἄς περιμένωμε ἀκόμη, μητέρα μου, ὡς τὸ βράδυ καὶ ἔπειτα τὸ στέλνωμε, εἶπεν ἡ Πολυξένη.

Δὲν ἤθελε νὰ το ἀποχωρισθῇ.

« Καλὰ, παιδί μου, » εἶπεν ἡ μητέρα της.

Τὸ μεσημέρι ἀφ' οὗ ἔφαγαν, ἡ Πολυξένη ἐπῆρε τὸ πουλάκι εἰς τὰ χέρια της καὶ το ἐχάδευε. Τοῦ ἔλεγε παραγγελίαι διὰ τὴν Μαρίκαν, τὸ ἐφιλοῦσε καὶ ἔτριγαν τὰ μάτια της ποτάμι.

Πῶς νὰ το ἀποχωρισθῇ !

Τὸ παράθυρον ἦτο ὀρθάνοικτον ! Αἶ, καὶ τί

αὐτό ; Μὴν τύχη καὶ φύγῃ τὸ πουλάκι ;

Τὸ καϊμένο δὲν εἶχε δύναμιν νὰ πετάξῃ. . .

Ἐξαφνα πῆγε τὸ πουλάκι, ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεράκια τῆς Πολυξένης, ἔκαμε δύο τρεῖς γύρους μέσα 'ς τὸ δωμάτιο καὶ ἔπειτα ἔδωκε μίαν καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ παράθυρον ἀλλὰ σὰν νὰ το ἐκυύρασε τὸ μικρὸ αὐτὸ πέταγμα, δὲν εἰμπόρεσε νὰ πετάξῃ 'ψηλά, καὶ ἔπεσε κάτω 'ς τὸν κῆπον.

Ἡ Πολυξένη τὸ φωνάζει νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἀκούει.

Ἐτρόμαξε καὶ ἐφοβήθη μὴ τύχη καὶ χαθῇ, καὶ τότε τί νὰ της εἶπῃ τῆς Μαρίκας ! Δὲν ἐπρόβλεψε νὰ βάλῃ τὸ καπελλάκι της καὶ κατέβη ὅπως ἦτο εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔφθασε 'ς τὴν στιγμήν ὅπου τὸ Νινάκι ἐπέταξε ἀπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κῆπου καὶ ἐγένινεν ἄφαντον.

— Θεέ μου, ἐφώναζεν ἡ Πολυξένη, τώρα θὰ χαθῇ τὸ Νινάκι !

Καὶ ἐν ᾧ ὁ πατέρας της εἶχε παραγγείλῃ νὰ τὴν βγαίνη ποτὲ μόνη της ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπον, Ἦτο καθισμένο ἀπάνω 'ς ἓνα δένδρον καὶ ἐφαί-

το ἄσπρο ἄσπρο μέσα 'ς τὰ πράσινα φύλλα τοῦ δένδρου.

« Ἐλα, καλῶς μου το, ἔλα, Νινάκι μου, ἔλα, πουλάκι μου, » ἐφώναζεν ἡ Πολυξένη, ἀλλὰ τὸ

Νινάκι δὲν ἔκανε τίποτε καὶ ἐπέταξεν εἰς ἄλλο δένδρον. Τὸ τρυγονάκι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ πετάξῃ

πολύ, ἐπετοῦσε λοιπὸν ἀπὸ κλαδάκι σὲ κλαδάκι, ἀπὸ τὸν τοῖχο 'ς τὰ κεραμίδια καὶ ἀπὸ κεῖ πάλι

εἰς ἓνα σωρὸ πέτρες νὰ ἀνασάνῃ λιγάκι. Ἐκεῖ δὲ αὐτὸ τὴν ἐκύτταζε λυπημένο σὰν νὰ της ἐλῇ ἡ

καρδιά σου καὶ το φθάνει ἡ Πολυξένη καὶ τὴν στιγμήν πού ἄπλωσε τὸ χεράκι της νὰ το πιάσῃ,

οὐ δὲν ἔχω ἐκεῖνό που θέλω ! Ποῦ εἶνε ἡ καρδιά μου !

κα μου !

κα μου !

κα μου !

Ε'.

Τὰ παιδιὰ ἐβλεπαν ἓνα κοριτσάκι νὰ τρέχῃ μέσα 'ς τοὺς δρόμους σὰν τρελλό, καὶ ἡρώτα τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. « Τί τρέχει ; Τί ἔπαθε τὸ κοριτσάκι ;

— Τῆς ἔφυγε ἓνα πουλάκι.

— Πιάστέ το, πιάστέ το !

Ἡ Πολυξένη δὲν ἔκρινε καθόλου τί ἔλεγαν τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ ἐφώναζε :

« Τὸ πουλάκι μου, τὸ πουλάκι μου, θὰ χαθῇ ! »

Κῆτι παλιόπαιδα ἐπέταξαν πέτρες καὶ μίαν ἐπέτυχε τὸ πουλάκι 'ς τὴν φτερούγα. Τὸ καϊμένο τὸ Νινάκι, ἔκαμε δύο τρεῖς γύρους καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς μέσα 'ς ἓνα κῆπον γνῶριμον, κοντὰ 'ς τὸ κλουβάκι τῆς Νινίκας, πού την εἶχε βγάλῃ 'ς τὸν ἥλιο ἡ Μαρίκα νὰ ἀναλαβῇ λιγάκι, ἀπὸ τὴ λύπη της διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ συντρόφου της.

Κυττάζετε τί τύχη ! τὸ καϊμένο τὸ Νινάκι ἔπεσεν ἴσα ἴσα ἐκεῖ ὅπου ἤθελεν ἡ καρδιά του !

Ἡ Πολυξένη ἀπὸ τὴ βία της καὶ τὴν ταραχὴν της μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκατάλαβε ὅτι ἐκεῖνος ὁ κῆπος ἦτον τοῦ θεῖου της ἐμῆκε λοιπὸν, ἂν καὶ ὁ πατέρας της εἶχεν εἰπῇ ποτέ της νὰ μὴν 'πάγῃ 'ς τοῦ θεῖου της τὸ σπίτι. Ἐτρεχε σὰν τρελλὴ μὴν τύχη καὶ προσθᾶσῃ ἡ Τατάνα, ἡ γάτα καὶ τὸ ἀρπάξῃ ἴσα ἴσα μίαν μπουκίτσα θὰ το ἔκανε τὸ καϊμένο τὸ Νινάκι ! Τί χαρὰ ! Ἐκεῖ πού το ἐπερίμενε σκοτωμένο, τὸ εἶδε μέσα 'ς τὸ κλουβάκι τῆς Νινίκας.

Ἐτελείωσαν τὰ βάσανα τοῦ Νινακιοῦ, τὴν εὐρῆκε πάλιν τὴν συντροφιά του. Ποῦ νὰ ἐβλέπατε καὶ τὴν χαρὰν τῆς Νινίκας ὅταν εἶδε τὸν ἀγαπητὸν της συντρόφον !

Ὅταν ἔπεσε τὸ Νινάκι ζαλισμένο κοντὰ 'ς τὸ κλουβάκι, τὸ εἶδε ἡ Μαρίκα καὶ της ἐφάνη ὅτι ὀνειρεύεται. Ἐτρεξε μὲ πολὺ λύπη καὶ τὸ ἐπῆρε. Ἀλλὰ δὲν ξέυρετε πόσον ἐχάρη ὅταν εἶδεν ὅτι ἀναπνέει. Ὡς νὰ προσθᾶσῃ λοιπὸν ἡ Πολυξένη, ἡ Μαρίκα τὸ εἶχε βάλῃ μέσα 'ς τὸ κλουβάκι, καὶ ἐκάθητο καὶ ἐβλεπε τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι.

Καθὼς εὐρέθη ἡ Πολυξένη ἔξαφνα ἐμπρὸς 'ς τὴν Μαρίκα, ἐλύγισαν τὰ γόνατά της καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε : « Μαρίκα ! . . . » εἶπε.

Ἡ Μαρίκα ἐγύρισεν εὐθὺς καὶ καθὼς τὴν εἶδε τὴν Πολυξένην ἐπήδησε καὶ ἔπεσε 'ς τὸν λαιμόν της καὶ τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ λαχτάρ.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἂν ἦσαν ἐκεῖ οἱ γονεῖς των ἤθελαν συγκινηθῇ νὰ βλέπουν τὰ κορίτσια